RACHEL YODER

Cățeaua-de-Noapte

„O carte îndrăzneață,
amuzantă și bizară,
absolut fără egal...“
ELLE

FICTION CONNECTION

TREI

Rachel Yoder

Cățeaua-de-Noapte

Traducere din limba engleză de
Radu **Ş**orop
EDITURA TREI
2023

COLECȚIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

Autor: Rachel Yoder
Titlu original: Nightbitch
Copyright (c) 2021

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție
O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2027-7
ISBN (EPUB): 978-606-40-2098-7

Editori: Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactare: Carmen Eberhat
Design şi ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Gabriela Anghel
Corectură: Irina Muşătoiu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării

informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Această operă este una de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite ficțional. Orice asemănare cu persoanele din realitate, în viață sau decedate, cu evenimentele sau spațiile geografice din viața reală sunt absolut accidentale.

Pentru mămica mea &
pentru toate mămicile

UNU

Când se etichetase drept Cățeaua-de-Noapte, o făcuse în spiritul unei glume cordiale şi autoironice – pentru că ăsta era felul ei de a fi, genul de tipă de gaşcă, capabilă să se ia singură peste picior, în niciun caz crispată, tensionată la maximum, într-atât de hidos încordată încât să nu poată vedea umorul dintr-o situație nevinovată care nu se voia a fi un atac la persoană – însă, în zilele următoare acestei noi titulaturi, a descoperit ciuful de păr negru şi aspru care îi creştea în spate, la baza gâtului, şi a fost ceva gen: Ce naiba e asta?

Cred că mă transform într-un câine, i-a spus soțului când acesta s-a întors acasă, după o săptămână, dintr-o deplasare cu munca.

El a râs, ea nu.

Sperase ca el să nu râdă. În săptămâna aceea, când se întindea seara în pat întrebându-se dacă nu cumva se transforma într-un câine, sperase că, în momentul în care îi va spune aceste lucruri soțului ei, el avea să încline capul într-o parte şi să ceară lămuriri. Sperase că avea să-i ia în serios îngrijorarea. Dar de îndată ce a rostit cuvintele, şi-a dat seama că aşa ceva era imposibil.

Vorbesc serios, a insistat ea. Am ciuful ăsta ciudat pe gât.

Şi-a ridicat părul ca să-i arate smocul negru.

El l-a frecat între degete şi a zis: Aha, eşti un câine, ce să mai!

În apărarea ei, chiar arăta mai hirsută decât de obicei. Părul ciufulit i se mişca în jurul capului şi umerilor ca un

nor de viespi. Sprâncenele îi viermuiau, stufoase şi nepensate, de-a curmezişul frunții. Ba chiar văzuse cu ochii ei două fire negre de păr ondulându-i-se în jos din bărbie, iar când lumina cădea într-un fel anume – oricum ar fi căzut lumina, ca să fie cinstită –, puteai vedea umbra de la ora cinci a mustății care îi creştea la loc chiar şi după tratamentele cu laser. Întotdeauna avusese atâta păr pe brațe? Coborând ca nişte perciuni de-a lungul conturului maxilarului? Şi era normal să ai smocuri de păr în vârful degetelor de la picioare?

Şi ia uită-te la dinți, a zis, dezvelindu-şi dinții şi arătând înspre canini.

Era convinsă că îi crescuseră şi că se îngustaseră cumva, devenind atât de ascuțiți încât şi-ar fi putut tăia degetul în ei doar la o banală împunsătură. Ba chiar aproape că şi-l tăiase în timpul unei examinări seara la baie. În fiecare noapte, când soțul ei era plecat, iar băiatul îmbrăcat în pijama se juca fericit cu trenulețele, ea stătea în fața oglinzii şi-şi depărta buzele pentru a da la iveală dinții, întorcea capul dintr-o parte în alta, apoi şi-l lăsa pe spate şi se uita la dinți din unghiul acela de jos în sus, căuta pe internet, de pe telefon, fotografii cu canini pentru a-i compara cu propriii dinți, îi ciocănea cu unghiile, îşi spunea singură că se comportă aiurea, apoi căuta pe telefon oameni cu dinți de câine, căuta au oamenii şi câinii un strămoş comun, căuta hibrid om-animal şi gene animale regresive la oameni şi cercetări despre moştenirea genetică de la animale la oameni, căuta vârcolaci, căuta vârcolaci adevărați în istorie, căuta (oarecum inexplicabil) vrăjitoare, căuta (având întrucâtva o legătură) isteria în secolul al XIX-lea, apoi, din moment ce asta voia, a căutat vindecare prin odihnă şi The

Yellow Walipaper[1] şi a recitit The Yellow Walipaper, pe care o mai citise o dată în facultate, după care a rămas cu ochii aţintiţi în gol un răstimp, fără să se gândească la nimic, în timp ce stătea pe vasul de toaletă, apoi a încetat pur şi simplu să mai caute ceva.

Atinge-l, a insistat, arătându-i dintele.

Soţul ei a întins braţul şi a încercat cu arătătorul vârful caninului.

Au! a spus el, trăgându-şi repede mâna înapoi şi legănând-o uşor pe lângă corp. Glumeam doar, a continuat şi a ridicat degetul nevătămat, pe care i l-a fluturat în faţă. Mie dintele mi se pare la fel. Mereu crezi că e ceva în neregulă cu tine, i-a zis cu o voce binevoitoare.

Soţul ei era inginer. Se specializase în „controlul calităţii". Ce voia să însemne asta, nu era pe de-a întregul sigură. Aşadar mergea de colo-colo şi se uita la maşini ca să se asigure că eficienţa era maximizată? Aducea ajustări sistemelor ca să le facă să zbârnâie în continuare la frecvenţe înalte? Citea rapoarte de randament şi făcea recomandări în privinţa îmbunătăţirilor? Sigur. În fine.

Ceea ce ea chiar ştia era că el n-avea timp de pierdut cu sentimentele, că trata intuiţia cu condescendenţă şi că pufnea fără nicio jenă când auzea vorbindu-se despre ceva nesusţinut de statistici sau studii ştiinţifice validate academic. Totuşi era un bărbat bun, un bărbat afectuos, un bărbat afabil, un om pe care, în ciuda a tot, îl aprecia foarte mult. Până la urmă, ea era o femeie înclinată către indecizie, făcând cale întoarsă în privinţa unor lucruri pe care le simţise într-un fel la un moment dat, dar în legătură cu care

[1] Proză scurtă publicată de Charlotte Perkins Gilman în 1892, considerată a fi un exemplu de scriitură feministă timpurie datorită interesului pentru tulburările psihice ale femeilor şi felul în care societatea se raporta la acestea (N.t.).

ajunsese să aibă o altă părere de atunci. Avea înclinație către anxietate, către îngrijorare, către senzația aceea că inima i-ar putea exploda în piept. Avea bufeuri. Auzea un țiuit în urechi. Trebuia fie să-şi țină mintea ocupată, fie să se întindă în pat şi să doarmă. Soțul ei, pe de altă parte, nu avea nevoie de absolut nimic.

Nu e de mirare, astfel, că a lăsat verdictul în seama lui, a judecății lui sănătoase şi de bun-simț, a consecvenței lui de inginer. Bineînțeles că nu era nimic în neregulă cu ea. Şi-a spus singură asta în timp ce stăteau lungiți în pat, cu copilul între ei, adormit şi cu degetele de la picioare chircite sub coapsa ei.

Cred că ar trebui să dorm în camera de oaspeți, i-a şoptit soțului.

De ce? a întrebat el tot în şoaptă.

Îmi ies atât de uşor din sărite acum. În timpul nopții, a zis ea.

El n-a spus nimic.

Cred că am nevoie doar de o noapte sănătoasă de somn, a adăugat ea.

Bine, a zis el.

Ea s-a rostogolit din pat fără să scoată niciun sunet, a bâjbâit în jos pe scări şi s-a învelit bine în cearşafurile curate ale patului de oaspeți. Şi-a frecat ciuful de păr aspru de pe ceafă pentru a se linişti singură, apoi şi-a trecut limba peste marginile ascuțite ale dinților. În felul acesta, a căzut într-un somn greu şi netulburat.

* * *

Într-o zi, mama era o mamă, dar apoi, într-o noapte, a devenit, realmente din senin, ceva cu totul diferit.

Da, se făcuse iunie şi, da, soțul ei fusese plecat toată săptămâna. De fapt, era a douăzeci şi doua săptămână

lucrătoare din acel an în care lipsea de la un capăt la altul, un an din care trecuseră în total doar douăzeci şi patru de săptămâni, nu că ar fi stat cineva să numere.

Da, băiatul avea o infecție la ureche în acea săptămână şi dormise doar în reprize agitate. Da, nu-şi făcuse prea bine somnul de zi sau chiar aproape deloc.

Da, ea experimenta pentru prima dată în viața sa, la vârsta de treizeci şi şapte de ani, o criză de sindrom premenstrual.

Şi atunci s-a întâmplat, într-o vineri oarecare, la cele mai târzii ore din noapte, când băiatul s-a trezit acolo în pat, între mama şi tatăl lui, asta pentru că nu dormea – nu voia să doarmă – în propriul lui pat. Era a treia sau a patra oară în acea noapte când se foise. Ea pierduse şirul.

La început, nu a făcut nimic, aşteptând ca soțul ei să se trezească, ceea ce el n-a făcut, fiindcă nu era o chestie pe care s-o facă vreodată. A aşteptat mai mult decât aştepta de obicei, a aşteptat şi apoi a mai aşteptat puțin, băiatul văicărindu-se în timp ce ea stătea nemişcată ca un cadavru, aşteptând potolită ziua când sinele ei cadaveric avea să fie în mod miraculos reanimat şi condus în Împărăția celor Aleşi, unde avea să creeze o uluitoare instalație artistică, alcătuită din mai multe paturi interesante din punct de vedere estetic. Cadavrul avea să aibă la dispoziție o creşă unde să-şi lase copilul pe o perioadă nelimitată şi avea să poată ieşi în lume, să meargă la vernisaje şi să bea vin cadaveric cu alte cadavre oricând voia, deoarece acesta era raiul. Asta era tot.

A rămas acolo întinsă cât de mult a putut, fără să scoată un sunet, fără să facă o mişcare. Țipetele copilului alimentau o vâlvătaie de furie înverşunată care îi tremura în piept.

Lumina aceea aparte, de o fierbințeală albă, din mijlocul întunericului sinelui ei – acela a fost punctul de origine din

care ea a adus pe lume ceva nou, punctul din care toate femeile o fac.

Aprinzi un foc din zilele timpurii când eşti încă fată. Îl alimentezi şi ai grijă să nu se stingă. Îl ocroteşti, indiferent de costuri. Nu-l laşi să se ridice înverşunat ca un munte de lumină, pentru că asta nu se cade când eşti încă fată. Îl ții secret. Îl laşi să ardă. Le priveşti pe celelalte fete în ochi şi vezi acolo focurile lor pâlpâind, le aprobi dând din cap conspirativ, nu vorbeşti niciodată cu glas tare despre o căldură aproape insuportabilă, o conflagrație care creşte.

Ai grijă de flacără pentru că, dacă nu o faci, vei rămâne blocată, la mila frigului, de una singură, condamnată la straturi vestimentare în funcție de anotimp, condamnată la caracter practic, condamnată la pur şi simplu aşa stau lucrurile, condamnată să faci să fie bine şi să înțelegi şi să gândeşti cu capul şi să cazi de acord şi să vezi lucrurile din alt unghi şi să le vezi din punctul lui de vedere şi să le vezi din toate celelalte puncte de vedere, numai al tău nu.

Auzind țipătul băiatului, stridența lui aparte şi tăietura sa, a văzut flacăra în spatele pleoapelor închise. Preț de o clipă, aceasta a licărit uşor în aerul nevăzut, apoi, ca la un semnal, s-a lungit şi s-a subțiat, a rămas neclintită, după care i s-a prăvălit cu un bump în piept, apoi mai adânc în pântece, făcând-o să ia foc.

Culcă-tee looc, a bolborosit ea, cu mintea împăienjenită de somn, doar pe jumătate trează.

Încerca să spună ceva – culcă-te la loc, poate –, în schimb, cuvintele i-au ieşit pe gură într-un şuvoi unduitor de mormăieli şi scâncete, sunete pe care nu le mai auzise decât cu mult timp în urmă, pe vremea când era încă fată, scoase de câinele bunicii, un husky care cerşea din uşă resturi de la masă. Nu-i plăcuse niciodată câinele acela, în primul rând pentru că avea ochii de un albastru ca gheața – ochi de moroi – şi, pe lângă asta, din cauza felului în care

scotea sunete aproape omeneşti. Iar acum exact aceleaşi sunete i se desprindeau ei de pe buze.

Stranietatea sunetului, apoi amintirea huskyului au făcut-o să se trezească mai mult decât şi-ar fi dorit.

Opreşte-te! i-a spus brusc copilului – soţul ei, o masă neclintită de partea cealaltă a băiatului – care se rostogolea şi dădea din picioare, ţipetele transformându-i-se în urlete.

Opreşte-te. Opreşte-te. Opreşte-te! a lătrat ea, întorcându-se ca să-l privească faţă în faţă pe băiat.

Suzeta, fir-ar să fie! a mârâit înciudată către soţul ei, apoi s-a întors cu spatele la amândoi şi şi-a îndesat un deget în ureche.

Băiatul a plâns şi-a tot plâns, iar soţul a continuat să nu facă nimic şi nici că s-a oprit din a nu face nimic. Focul s-a dezlănţuit cu putere, cu şi mai mare putere, fierbinţeala băşicându-i pielea, până ce ameninţa să o mistuie cu totul, iar acela a fost momentul în care s-a ridicat cu un urlet prelung, a aruncat cearşafurile de pe ea, s-a întins să aprindă lumina de lângă pat, doborând în graba ei lampa la podea şi auzind-o făcându-se zob, gemând cu o furie fără margini şi împleticindu-se în jurul patului, dând de cealaltă lampă şi apăsând întrerupătorul, pentru a-l descoperi pe soţul ei stând în vârful patului, ţinându-l în braţe pe băiatul care se făcuse mic de tot, cu suzeta acum în gură.

Părul ei era lung şi ciufulit, în el atârnând fragmente mici de frunze, câte o firimitură de biscuit sau pâine, scame albe neidentificate. Respira greoi. Dâre de sânge marcau traseul ei în jurul patului, cioburi micuţe din soclul lămpii erau încrustate acum în pielea fragilă a tălpilor ei, deşi mama n-a băgat de seamă sau poate că nu îi păsa. Ochii i s-au îngustat, iar ea a adulmecat aerul. S-a furişat în partea sa de pat, s-a învelit în pături şi, fără să vrea să fie de ajutor, fără să întindă o mână, fără să-i pese, s-a prăbuşit pe loc într-un somn adânc şi greu.

Dimineața, stătea în picioare, vraişte, în bucătăria murdară, bând cafea, o maşină plină de cearşafuri însângerate învârtindu-se în cuvă, picioarele spălate şi bandajate. Băiatul se juca cu setul lui de trenulețe în sufragerie, gângurind şi dondănind şi râzând. Soțul ei, un bărbat extrem de jovial, ungea cu unt o bucată de pâine prăjită arsă.

Ai cam fost... a făcut o pauză, gândindu-se, apoi a continuat:...o cățea azi-noapte.

A chicotit pentru a da de înțeles că nu o spunea cu răutate, doar ca o observație.

Cățea de noapte, a spus ea, pe nerăsuflate. Eu sunt Cățeaua-de-Noapte.

Au râs amândoi apoi, fiindcă ce altceva ar fi trebuit să facă? Mânia ei, amărăciunea ei, nepăsarea ei din acel crâmpei întunecat al nopții au luat-o prin surprindere chiar şi pe ea. Voia să creadă că devenise o cu totul altă persoană în noaptea care trecuse, dar ştia adevărul îngrozitor că mereu fusese acolo Cățeaua-de-Noapte, ba mai mult, destul de aproape de suprafață.

Nimeni n-ar fi putut prezice o asemenea sosire; ani la rând, până în acel moment, fusese însăşi icoana unei mame, blândă şi făcând sacrificii de sine, fără să bâzâie, fără să se bosumfle, plină de energie chiar şi după nopți repetate de nesomn, având grijă de bebeluş şi legănându-l şi liniştindu-l, în timp ce bunul ei soț sforăia sau dormea adânc sau, în mare parte din timp, nici măcar nu era acolo.

El avea o slujbă. Făcea bani. Pleca în deplasările de serviciu, La revedere! şi Te iubesc! şi bezele, făcându-i iute semne cu mâna şi cu ochiul. Ea stătea cu sugarul în brațe şi se uita cum el scotea maşina cu spatele din parcarea din curte. Obținuse o diplomă de studii din partea unei universități prestigioase, mai bună decât aceea la care fusese el. Era posesoarea a două diplome de masterat, pe

când el nu avea niciuna. (Era, de asemenea, posesoarea unui bebeluş.) N-ar fi trebuit să fie o întrecere între ei şi nici nu era, nu-i aşa? Nu, cu siguranţă nu. Nu s-ar fi gândit niciodată la soţul ei în asemenea termeni concurenţiali, dar îşi reproşa într-adevăr că alesese un domeniu atât de lipsit de pragmatism, precum arta de studio. Ce zănatică fusese mama aceasta! Era doar o tipă căreia îi plăcea arta, iar asta nu era o modalitate de a-ţi construi o carieră sau de a face bani, indiferent cât de mult iubeşti arta, indiferent cât de talentat ai fi putut fi ca artist.

A alungat în cele mai îndepărtate cotloane ale minţii faptul că avusese o slujbă înainte de bebeluş, una la care se referise adesea ca la „jobul visurilor" ei, conducând o galerie comunitară, invitând artişti a căror muncă simţea că ar fi putut lărgi conştiinţa artistică colectivă a micului lor oraş din Midwest, programând cursuri de artă, coordonându-se cu şcolile în privinţa proiectelor studenţeşti, cufundându-se cu totul în artă şi în lumea artei, făcând un lucru în care credea şi, mai mult decât atât, fiind chiar plătită să facă o asemenea muncă, să lucreze în arte, unul dintre acele posturi rare şi înconjurate de magie. Fireşte, remuneraţia nu era pe măsura gamei largi de activităţi diferite pe care o asemenea slujbă o presupunea, dar ajunsese pur şi simplu să fie recunoscătoare, ştii? Recunoscătoare, cel puţin pentru că ajunsese să lucreze în lumea artei, în ciuda volumului de muncă. Colegii ei de pe băncile şcolii masterale ar fi omorât pentru o asemenea poziţie, iar ea o ocupa bucuroasă.

Apoi, bebeluşul. S-a gândit că ar fi putut reprezenta o complicaţie, dar nimic cu care să nu se poată descurca. Până la urmă, femeile nu mai erau nevoite să-şi pună viaţa pe pauză acum, în zilele şi în epoca aceasta, pentru un bebeluş. Puteau lucra la birou şi puteau lucra de acasă. Puteau lucra şi să o tot ţină aşa, lucrând cât era ziua de lungă, dacă asta voiau! Era dreptul lor. Dar ce nu luase în

calcul erau vernisajele din timpul serii şi cursurile de artă din weekenduri şi întrunirile cu profesorii dinaintea cursurilor, dis-de-dimineaţă, şi recepţiile după sfârşitul programului. Cu soţul plecat din oraş şi un bebeluş acasă, genul acesta de program nu mai era viabil. Cine avea să ia bebeluşul de la creşă sau să-l adoarmă? Nu-l putea lua cu ea la o gală unde eticheta impunea ţinută de seară, oricât de progresişti ar fi fost invitaţii. Nu putea gestiona o echipă de douăzeci şi cinci de ghizi voluntari sau să conducă o şedinţă de planificare strategică împreună cu consiliul director în timp ce alăpta.

A încercat. O vreme, chiar a încercat cu adevărat. Până la urmă, avea jobul visurilor ei. Slujba la care visase toată viaţa! Acesta era motivul pentru care, în ciuda bebeluşului, a micuţului bebeluş în vârstă de trei luni şi a singurei creşe din oraş cu un loc liber şi a camerei copiilor mărginite de pătuţuri şi a femeilor gălăgioase şi obosite care îi hrăneau pe bebeluşi cu lapte praf din biberoane de plastic, ea a mers la muncă. Era o slujbă pe care şi-o dorise dintotdeauna. Avansa în carieră. Creştea şi se dezvolta. Avea realizări. Şi avea şi un bebeluş.

Iar tot ce putea ea să-i ofere era laptele. Îi putea acorda două ore după creşă, două ore înainte de creşă, nenumărate ore în care îl privea fix în timp ce băiatul dormea. (Se gândea: Te rog, nu mă uita. Sau uită-mă, te rog mult, dacă asta te va face mai fericit. Sau poate uită doar faptul că te-am lăsat singur opt-nouă ore pe zi în timpul celei mai fragede copilării, cu nişte femei care te lasă să stai pe podeaua acoperită de linoleum şi să plângi, să plângi ore în şir. Avea obiceiul să plângă mult, i-a spus una dintre ele câteva luni mai târziu şi era ca şi cum, printr-o simplă relatare a unui fapt banal, îngrijitoarea de la creşă îi străpunsese mamei operaţia de cezariană cu o lamă meticulos ascuţită, cu brutalitate, fiindcă mama s-a simţit

grav – în mod fatal, pentru eternitate – rănită şi, în acelaşi timp, cu apucături criminale: de ce nu îl ridicase îngrijitoarea pe fiul ei atât de adorat pe lume? Cum de nu se îndurase de ţipetele lui? Să-i spună mamei cu un aer degajat despre cum fiul ei plângea fără întrerupere, singur, pe podeaua acoperită cu linoleum, era o cruzime aparte, asupra căreia gândurile mamei aveau să poposească săptămâni la rând. Până la urmă, nu era din capul locului vina ei – de fapt, pe de-a întregul – că îşi lăsase fiul într-un asemenea loc? Ba da. Ba da.)

Iar laptele. Laptele! Laptele era atât de important! Chestiunea asta nici nu poate fi suficient subliniată. Era cel mai important lucru din întregul univers al nou-născutului – voiau cărţile să le facă pe toate mamele să creadă –, iar această mamă credea.

Camera de lactaţie putea foarte bine să fie cea mai înghesuită şi mai respingătoare capelă din întreaga clădire pe care galeria o împărţea cu universitatea, cea mai sfântă cămăruţă dintre toate, cu o chiuvetă şi blat şi scaun, lumini fluorescente, fără ventilaţie. Unde era imnarul mamei, cu odele de preamărire şi închinăciune? Voia să psalmodieze despre bebeluşi şi sâni şi lapte şi piele pe piele, bebeluşi călduţi care erau dolofani şi mlădioşi ca un aluat, ca nişte pâinici proaspăt scoase din cuptor, atât de delicios, miroase-i. Miroase.

Unde naiba era imnarul ei?

Dar nu era niciun imnar, doar pompa, un motor, tubulatură, plastic, electricitate statică, haine jilave de transpiraţie, aer stătut, dezinfectant industrial, atât de multă anxietate şi un job la care visase toată viaţa.

Nu era niciun bebeluş.

Iar mama nu era recunoscătoare.

Mergea în camera de lactaţie o dată, de două, de trei ori pe zi. Tubulatura şi plasticul. Instrumentul motorizat de

aspirație. Cămăşile cu subsuori jilave şi felul în care i se electriza părul când îşi trăgea puloverul peste cap. Rochia cu fermoar lung în spate, care era dificil de deschis. Sesiunile orare alocate în agenda calculatorului, cu mențiunea privat. O altă mamă enervată ciocănind la uşă pentru că întârziase sau venise mai devreme sau pur şi simplu greşise. Greşise.

Şi, bineînțeles, avea loc dezinfectarea, prosoapele de hârtie tari, regula de A NU SE LĂSA ÎN URMĂ NICIO COMPONENTĂ PENTRU A SE USCA, ROG RESPECT PENTRU ALTE UTILIZATOARE, recipientul spray cu dezinfectant industrial pentru a curăța fluidele corporale de proveniență umană care ar fi putut rămâne în urmă.

Cine s-a gândit vreodată că o mamă ar fi nevoită să dezinfecteze un blat de laptele menit bebeluşului ei? Laptele acela trebuia adunat îmbibând cu el o pânză ritualică, care să fie apoi aşezată la baza unei sculpturi infinit de frumoase, cioplite în onoarea Mamei Eterne, Dătătoarea de Viață şi Făcătoarea Tuturor Lucrurilor. Ori asta, ori, dacă nu, ar fi trebuit ținută în cameră o pisicuță albă plăpândă – preferabil ultima fătată –, alături de o pernă foarte moale, nişte mâncare bună de pisici şi apă proaspătă, rece, iar acestei pisicuțe i-ar fi trebuit oferite picăturile rătăcite de lapte, puținul care din când în când se mai vărsa.

Într-o zi, a lăsat în cameră o pungă cu tubulatură şi plastic, fiindcă cine ar fi furat aşa ceva? Nu a furat-o nimeni, însă o componentă a dispărut, partea care mulge sânul. Ce persoană ar lua doar acea componentă? O altă mamă? Poate că a plâns când i-a băgat de seamă lipsa. Nu-şi poate aminti acum. Niciodată n-a mai lăsat acolo punga din cauza acestei pedepse cosmice. Asta credea ea că se întâmplase. Asta simțea că fusese toată acea întâmplare.

(De unde achiziționezi o nouă şmecherie din aceea pentru muls? Cum se numeşte, dacă tot vorbim despre asta, acea

componentă a maşinăriei? Avea să fie nevoită să caute online cum se numeşte, să aloce timp pentru cercetare. Avea zero timp pentru cercetare. Avea zero timp să facă rost de numele şmecheriei, apoi să facă rost de o nouă şmecherie.)

Încăperea nu era ventilată, aşa că uşa trebuia blocată pentru a rămâne deschisă când nu era nimeni înăuntru, însă triunghiul de interzis fusese turtit şi boţit. Uşa era grea. Cine avea timp să stea s-o blocheze? Dar ce s-ar fi ales de celelalte mame?

Foloseşte scaunul ca s-o blochezi. Loveşte mai tare cu piciorul opritorul de uşă. Găseşte o cale. Gândeşte-te la celelalte mame. Fii recunoscătoare că ai această încăpere. Unele mame lucrătoare nu au aşa ceva la dispoziție. Fii recunoscătoare.

Mereu în grabă. Grabă, sâni. Grăbeşte-te şi destinde-te, apoi lasă laptele să curgă. E vina ei dacă laptele nu curge. Prea multă cafea. Insuficientă mâncare. Ai nevoie să găseşti o cale de a reduce la minimum stresul.

Mănâncă un baton proteic. Mănâncă nucile astea. Mănâncă un baton întreg de ciocolată, ținând în acelaşi timp dispozitivul lipit de sâni. Ia pilulele astea speciale, din plante medicinale. Mănâncă terci de ovăz cu toptanul. Găseşte o cale pentru a le echilibra pe toate. Bea un litru întreg de apă în speranța că se va îmbunătăți lactația. Meditează. Trage adânc aer în piept. Ai încă opt întâlniri pe ziua de azi.

Niciodată laptele nu era suficient pentru bebeluş. Începuse să se facă atât de mare! Nu voia nimic altceva decât lapte, iar timpul ori laptele, ori mâinile nu îi mai erau ei de ajuns. Creşa se închidea la şase, aşa că fără întâlniri la ore târzii, trebuie luat în calcul traficul, mersul pe jos până în parcarea cu garaj, vremea.

Nu uita laptele. NU UITA LAPTELE.

Într-o seară, a uitat laptele. L-a lăsat pe aparatul unde introducea tichetul pentru a plăti taxa de parcare. Plângând, cu bebeluşul adormit în maşină, a condus înapoi dinspre creşă către parcarea cu garaj, a sunat paza.

Da, cineva a găsit şi a adus laptele dumneavoastră, a spus bărbatul.

Plângea în hohote. Iar agentul de pază i-a adus laptele pierdut şi găsit. I l-a livrat la geamul maşinii, fiindcă ea nu putea nici măcar să se dea jos. Pe bancheta din spate, avea un bebeluş care dormea. A plâns tot drumul până acasă.

Imaginaţi-vă această persoană, găsind o cutie mică în care se află două sticle de lapte călduţ încă, ducând această cutie mică înapoi în micul şi tristul mall anexat parcării cu garaj, căutând în stânga şi în dreapta biroul de pază, spunându-i agentului: Am găsit nişte lapte. Trebuie să fie valoros pentru proprietară. Sper că va ajunge înapoi în mâinile ei. Iar agentul, aşezând cutia în minifrigiderul din birou, clătinând din cap în faţa miracolului acelei descoperiri, al amabilităţii persoanei, sau gândindu-se la pierderea suferită de mamă ori la crasa ei indolenţă – cum putea cineva fi atât de aiurit? —, sau, în faţa tuturor acestor lucruri, toate dintr-odată.

Mama ar vrea să-i mulţumească persoanei care a găsit laptele. Ar vrea să-i spună: Sunteţi unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată, chiar dacă nu v-am cunoscut niciodată.

În timp ce mergea către o întâlnire la prânz – fiindcă cine are nevoie de timp să mănânce, când poţi şi lucra în acelaşi timp? —, a început să aibă suspiciuni. Iar mai târziu, în timp ce răspundea cu mâna dreaptă e-mailurilor pe telefon, apăsând în acelaşi timp ambele pompe de sân cu mâna stângă, în gândurile mamei au început să prindă contur vaste teorii ale conspiraţiei, însă genul acela de teorii ale conspiraţiei care sfârşesc până la urmă adeverindu-se.

Părinții ei ar fi zis că e sărită, i-ar fi spus în față că e sărită şi poate deocheată, ar fi avut ceva de adăugat despre diavol, dacă ar fi avut habar despre gândurile ei, ceea ce nu era cazul, deoarece nu o sunau niciodată şi nici ea nu-i suna niciodată, aşa că nu ştiau aproape nimic unii despre ceilalți în ultima perioadă. Mama era convinsă că inclusiv părinții erau responsabili pentru multiplele nedreptăți care se abătuseră asupra ei în prezent, la fel ca şi pentru paranoia că se transforma într-un câine, responsabili într-un fel cardinal, deşi nu putea specifica exact cum, mulțumindu-se mai curând să privească spre trecut şi către est, acolo unde, la sute de mile distanță, locuiau părinții ei, cu o înverşunare difuză.

Cu adevărat însă, părinții erau ultima dintre grijile ei, din moment ce toată chestia asta era o mascaradă, lucrul şi pompatul şi grăbitul şi neținutul în brațe al propriului bebeluş. A simțit că plesneşte de o furie aprigă de mamă şi a început să formuleze elaborate considerente lacrimogene împotriva sistemului şi a capitalismului şi a patriarhatului, apoi împotriva religiei, a rolurilor de gen şi a biologiei.

A vrut să împărtăşească aceste teorii într-o zi la bistroul, unde o mamă amabilă o invitase la cafea, o mamă care lucra şi ea, tot artistă şi care făcuse parte din acelaşi program de master şi acum preda la universitatea ale cărei cursuri le urmaseră amândouă, făcea artă şi îi reuşise lin trecerea către condiția de mamă, fără nici cel mai mic sughiț răutăcios. Mama privise sumbră de la distanță – pe rețelele de socializare, unde altundeva? — cum cealaltă posta reuşite de felul: Prima zi de creşă! şi Ajutând-o pe mami cu instalația ei, bebeluşul aşezat într-un marsupiu de pânză la pieptul său în timp ce ea făcea ceva cu o grămăjoară de plasă de sârmă într-o galerie.

Eu de ce nu pot face asta? se întreba mereu. Cum poate fi atât de uşor?

Deci îți place să fii o mamă care lucrează? a întrebat cealaltă, iar mama – mama obosită, nefericită, care avea jobul la care visase toată viața, dar fără a putea să-şi țină bebeluşul în brațe –, acea mamă s-a uitat lung, nătâng şi a vrut să-şi prezinte teoriile despre cum toate astea erau o păcăleală, o păcăleală ca să le determine pe ele să facă totul, o păcăleală din mrejele căreia nu puteau scăpa. Însă creierul nu îi mai funcționa ca pe vremuri. Mama cealaltă, cordială, a aşteptat. Trebuia ea să spună ceva acum? Ce însemna o „conversație"?

Nu, a spus într-un final. Cred că mama care lucrează este poate cel mai absurd concept inventat vreodată. Vreau să zic, care mamă nu lucrează? Apoi, pe lângă asta, adaugă o slujbă plătită şi atunci ce devii? O mamă lucrătoare care lucrează? Gândeşte-te cum ar suna tată lucrător.

Ha! a bodogănit ea cu amărăciune, fără să fi avut măcar habar câtă amărăciune o încerca de fapt.

Mama cea amabilă a dat din cap, cu o expresie de milă. Cealaltă mamă – cea care nu dormea şi care avea un bebeluş şi care avea slujba la care visase toată viața, aceea care poate se chinuia, care avea nevoie de un sprijin, care făcea tot ce-i stătea în putință... dar, hei – nu făcea ca asta să arate aşa cum trebuia. Aparențe. E posibil să le avem pe toate. De ce era atât de nerecunoscătoare?

În noaptea aceea, după muncă, mama a plâns în timp ce ținea în brațe bebeluşul adormit, pentru că nu-l vedea treaz decât o oră, poate două, în fiecare zi. Copilul refuza somnul de prânz la creşă şi ajungea acasă epuizat, nedorindu-şi altceva decât laptele ei, să fie ținut în brațele mamei lui şi să doarmă acolo. A plâns cât timp l-a ținut pe băiat, apoi, când l-a lăsat jos, a început să plângă el. Nu-şi dorea altceva decât să fie ținut în brațe, tot timpul, iar ea nu-l putea învinovăți, aşa că l-a aşezat în portbebe la piept şi a trimis

e-mailuri până târziu în noapte, când ea şi bebeluşul s-au prăbuşit amândoi în pat.

Când venise timpul să aibă un copil şi apoi să ia o hotărâre, soţul ei câştiga mai mulţi bani, iar ea mai puţini, ceea ce a pecetluit decizia ca ea să rămână acasă. Simplu ca bună-ziua.

La vremea aceea, când deciziile au trebuit luate, îşi dorise cu adevărat să rămână acasă – era, într-un cuvânt, epuizată –, deşi niciodată înainte nu-şi dorise aşa ceva. Şi, ca să fie cinstită, ce privilegiu! Ce hatâr! Înţelegea că era doar o femeie privilegiată şi educată, originară din centrul Americii, trăind visul de a-şi ţine bebeluşul la piept 24 de ore pe zi. Practic, conform standardelor întregii lumi, nu avea niciun motiv să se plângă vreodată, începând cu acel moment şi posibil chiar şi în perioada de până atunci. De fapt, oare nu era puţintel cam, ştii, cu nasul pe sus, tipa albă din clasa de mijloc care e ruptă de tot, până şi de faptul că ar putea să-i treacă prin minte să se plângă? Dacă citea articolele, examina datele, îşi contempla parcursul vieţii, locul în societate, rolul istoric în oprimarea tuturor celorlalte categorii în afara bărbaţilor albi, nu avea de fapt nici măcar un locşor amărât în vârful căruia să se poată cocoţa şi să emită un singur ţipăt gâtuit.

Dar, aşa cum fac bebeluşii, şi al ei a crescut. S-a lăţit şi s-a lungit. A început să fie mai agreabil şi mai puţin agreabil. Mergea, însă nu a vorbit decât mult după ce termenele asupra cărora lumea medicală a căzut de acord fuseseră depăşite, deoarece avea o legătură aproape parapsihică cu mama, care îi putea intui nevoile prin intermediul poziţiei ochilor sau al înclinării mâinilor. Într-un fel primordial, în acel punct al vieţii băiatului, ea era singura persoană din întreaga lume care-l putea înţelege, care putea pricepe acest limbaj nerostit pe care doar ei doi îl împărtăşeau. Copilul s-a pus pe plâns când ea a încercat să-l lase cu o prietenă de

familie, apoi s-a pus pe plâns când l-a lăsat cu succes în grija unei bone, pe urmă s-a pus pe plâns chiar şi când a rămas cu soţul ei, pentru că ea trebuia să meargă să cumpere mâncare şi, de fapt, voia din tot sufletul să se bucure de asta, să cumpere o cafea şi să o aşeze în micul suport ataşat de o latură a căruciorului şi să poată studia produsele cu adevărat, ştii, să se uite la ele şi să le atingă şi să nu fie pe fugă. Voia doar un drum pentru a face cumpărături, în timpul căruia să fie singură, şi totuşi au sfârşit prin a merge cu toţii – împachetând în sacoşa cu scutece gustări şi şerveţele igienice şi o sticlă de apă şi un schimb de haine şi câteva dintre jucării şi ar trebui oare să luăm o carte cu noi? — pentru că băiatul se întristase să o vadă plecând, chiar dacă propriul tată, care nu era niciodată acolo, ar fi fost în cele din urmă cu el, doar ei doi, împreună acasă, dar nu, copilul nici nu voia să audă de aşa ceva.

Da, într-adevăr, era o mamă bună, una dintre cele mai strălucite.

Mărturie a cât de bună era: capacitatea ei supranaturală de a se trezi şi a se trezi şi a se trezi din nou, noapte după noapte, din ziua în care se născuse băiatul. Soţul ei – bietul de el – nu se descurcase niciodată bine cu privarea de somn, însă ea, în mod surprinzător, se obişnuise cu asta, ca şi cum n-ar fi avut toată viaţa tendinţa de a dormi mai mult decât trebuie, ca şi cum să se trezească la orice oră din noapte şi să se dea jos din pat la 5:30 dimineaţa erau lucruri pentru care fusese cumva genetic programată. Chiar dacă, da, viaţa aceasta o adusese cu adevărat într-o stare de epuizare, era bizar că nu obosise. Suprasolicitată la muncă, împinsă la limită, arătând ca naiba, cu sufletul plin de amărăciune şi stând pe buza prăpastiei, într-adevăr, se ridica totuşi în fiecare dimineaţă din pat şi rămânea trează pe tot parcursul zilei, cuprinsă pur şi simplu de o capacitate

aproape miraculoasă de a nu avea nevoie de somn, aşa cum avusese pe vremuri.

Nu sunt obosită! spusese în timpul celor mai negre zile de muncă şi continuase să rostească aceste cuvinte ca pe o litanie, cu ochii limpezi şi uluită după un an petrecut acasă, în mare parte de una singură, cu tânăra ei progenitură.

N-am nimic! a afirmat cumva ezitant, către nimeni în particular.

Şi n-avusese nimic. Îl alăptase şi se plimbase prin cartier cu mogâldeaţa care gângurea prinsă în ham la piept. Îl legănase şi îl adormise şi gătise şi făcuse curăţenie. Dormea, deşi în mare parte din timp nu dormea, şi totuşi fusese bine, apoi băiatul a împlinit doi ani, iar odată cu asta, şi ceva din ea a depăşit un hotar.

Nu voia să fie Căţeaua-de-Noapte, nu ar fi ales asta dacă ar fi simţit că ar putea face într-adevăr o asemenea alegere. Iar soţul ei: nu voia să fie mereu furioasă pe el, deoarece îl iubea, chiar îl iubea cu adevărat. Doar că era atât de dificil să arate asta în zilele acelea.

Fireşte, existaseră motive pentru care se îndrăgostise de soţul ei, în ciuda tendinţelor lui excesiv raţionale. Era – sau cel puţin fusese la un moment dat – o artistă, prin urmare, se pare că soţul ei trebuie să se fi distins în vreun fel anume de ceilalţi ingineri, de inginerii obişnuiţi, şi chiar aşa se şi întâmplase. Când l-a cunoscut prima dată, pe vremea când făcea masterul, el lucra pentru o companie ADN locală şi locuia într-un apartament de la subsol, alături de un alt bărbat slab şi cu piele albicioasă, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, care prefera interacţiunii umane compania calculatorului. Slujba soţului ei îi trezise mamei interesul – Produci ADN? îl întrebase ea. Ce eşti tu? Vreun soi de vrăjitor malefic? —, iar el fusese la rândul lui încântat de aceste întrebări, făcând apel în răspunsurile lui la o cantitate sănătoasă de jargon tehnic şi limbaj de laborator,

la auzul cărora ea mijea ochii şi dădea din cap, după care punea şi mai multe întrebări. Da, venise la prezentările sale de artă şi se delectase cu operele ei, pe cât de mult se putea delecta un tehnician ADN. Şi, da, fusese de gaşcă. Se simțise bine. Dar ceea ce o făcuse să se îndrăgostească până la urmă de el a fost o chestie la care el se referea cu numele de Folderul lui.

Vrei să vezi Folderul meu? a întrebat el într-o seară, în timp ce colegul lui de cameră lichida în tăcere ninja pe calculatorul lui, cu căştile pe urechi, fiindcă era, până la urmă, un om politicos.

Calculatorul viitorului ei soț se afla în cealaltă parte a camerei de zi, iar el i-a făcut semn să se aşeze în poala lui, după care a continuat deschizând un mic folder galben din calculator, în care scria că se aflau mai mult de opt mii de fâşiere.

Aici țin toate lucrurile faine pe care le găsesc pe internet, a zis el şi a început să parcurgă fâşierele, unul după altul, fără vreo altă lămurire.

O scurtă filmare cu o femeie dezbrăcată care trăgea un pârț peste un tort de ciocolată cu foarte multă frişcă. Un cățeluş alb simpatic, editat în Photoshop, cu ochi şi dinți de om. Un bărbat gol, cu o mască pe față, făcând pipi pe o grămadă de animale împăiate. O pisică dolofană, mergând pe o bandă de alergat. Un bătrân cu un cactus înfipt în fund. Un bărbat acoperit cu felii de pâine pe o plajă, împresurat de un cârd întreg de pescăruşi. Un leneş de pădure aşezat într-o bancă dintr-o şcoală, cu un caiet deschis în față. Păpuşi sexuale, persoane costumate în animale. Oameni mărunți bizari şi situații mărunte bizare, inexplicabile, amuzante, descumpănitoare, tulburătoare. Şi preferata ei: două tipe japoneze goale, aşezându-se pe vine şi făcând pipi pe o caracatiță mică, care, fapt de înțeles, se îndepărtează de ele colcăind pe podea.

Uau, a spus ea.

Biata caracatiță, a zis el.

De ce fac asta? a întrebat ea.

Bănuiesc că le face plăcere, a răspuns el. Chiar n-am nici cea mai vagă idee.

Deşi o altă persoană s-ar fi putut simți ofensată sau pusă în gardă de o asemenea paradă a experienței umane, mama n-a reacționat aşa. Dimpotrivă, aproape că leşina de plăcere când soțul ei, pe vremea aceea doar un bărbat ciudat pe care îl întâlnise din întâmplare şi pe care de-abia începea să-l cunoască mai bine, avea obiceiul să spună chestii precum Uită-te şi tu la aceste ciudate ființe omeneşti – fără nicio urmă de critică sau dispreț, nimic altceva decât pură fascinație, pură uimire. Această uimire era ceea ce mama a început să iubească atunci şi a continuat să iubească pasional: ce minunat era să găseşti o persoană care se desfăta cu toate aberațiile şi bazaconiile comportamentului uman! Poate că era cea mai de preț calitate cu care să se laude cineva, şi-a dat seama în clipa aceea, acolo în poala lui, şi a luat hotărârea că avea să se mărite cu el.

Deci, da, era inginer, dar avea şi un Folder şi o colecție de animale împăiate pe dulapul de haine (unele cu capetele întoarse în jos) şi o broască carnivoră pe nume Hopkin într-un acvariu de lângă pat. În timpul care se scursese de când se îndrăgostise de el, broasca murise, iar el avea altă slujbă, însă Folderul dăinuise, deşi trecuseră ani de zile de când se uitaseră ultima dată la fâşiere, deoarece ea nu mai avea stomac pentru aşa ceva, din momentul în care adusese pe lume bebeluşul. Umanitatea şi tot ceea ce presupunea asta era prea mult, cu mult prea mult, dată fiind noua povară considerabilă a umanității care le trecuse pragul odată cu naşterea fiului lor.

* * *

Nu mai era bine odihnită, nu mai era bine hrănită, nu mai era bine. Era obosită şi iritată şi îngrijorată în privința corpului ei, întrebându-se dacă nu cumva suferea modificări şi ce însemnau ele. Şi îi era spaimă de nopți, acele lungi nopți întunecoase, făcându-şi singură promisiunea că nu va urla când băiatul se va trezi, apoi urlând, apoi cerându-şi iertare, trăgându-l spre ea, spunând: Şşş şi Îmi pare rău şi E în regulă.

Era atât de obosită, extrem de obosită, ăsta era necazul.

Chiar ar trebui să încetezi să-ți mai bați capul despre cum îți creşte părul sau mai ştiu eu ce şi să iei săptămâna asta de coarne, i-a recomandat soțul chiar înainte să plece din nou, la sfârşitul răstimpului de 48 de ore cât se aflase acasă în acel weekend. Ordine, ştii? Fă un plan. Elaborează un orar. Gândeşte-te la asta ca şi cum ar fi meseria ta. Fericirea e o alegere, a zis el.

Mama a vrut să spună ceva sau poate să-l plesnească de-a dreptul peste față, aşa cum dădea el din gură, dar, în loc de asta, a încercat să-i urmeze sugestia. Soțul ei nu-şi dorea decât ce era mai bun pentru ea. Poate că avea dreptate.

Iar astfel, deşi venise iarăşi ziua de luni şi, da, soțul ei plecase din nou în deplasare, săptămâna aceasta alegea fericirea. Era hotărâtă să nu se mai lase deturnată de obsesii, să înceteze cu gândurile negative, cu caii verzi pe pereți, cum că se preschimba în câine (chiar dacă ciuful de păr aspru crescuse mai mare şi îi acoperea mai multă piele), cu scenariile cele mai negre şi ipohondria şi căutările pe internet. Elaborase un orar săptămânal. Făcuse planul de mese.

Din moment ce fericirea era o alegere, astăzi alesese maternitatea. Astăzi alesese arta. Astăzi avea să le contopească în mod sublim pe ambele şi, făcând asta, să-şi găsească fericirea. Adora felul în care proiecta lucrurile cu o

turnură pozitivă! Avea să fie prezentă în viața copilului toată dimineața, n-avea să arunce nicio privire telefonului, avea să se lase năpădită de inspirație privindu-l cum se joacă, apoi, când venea ora de somn, avea să scoată de la naftalină toate chestiile ei de pe vremuri care aveau legătură cu arta, ca să-i vină inspirația, să înceapă să lucreze la ceva nou. Faptul că nu avea un proiect în minte, că nu mai avusese de ani de zile inspirație, că îi era teamă să deschidă debaraua unde depozitase proiectele ei de demult, vechile stocuri de materiale – toate erau nişte prostii. Nu avea nevoie decât de puțină încredere în sine. Să creadă în propria persoană. Să-şi facă timp.

Odată, când încă era la facultate, concepuse o întreagă instalație nocturnă care presupunea transformarea unui loc de joacă din cartier într-un fel de coşmar magnific, domul geodezic de cățărare acoperit cu o fustă imensă cu multe pliuri, iar în vârful domului, prietena ei costumată într-un iepure alb de mărimea unui om, purtând fusta aşezată peste cupolă. Leagănele au devenit cozile împlănite agitate ale unor animale invizibile. Barele de metal de care erau suspendate leagănele le-a acoperit cu materiale iridescente, ca pentru a evoca un aer reptilian. Principala structură de joacă a transformat-o într-o jivină cu numeroase capete, numeroase picioare şi numeroase brațe, din a cărei gură țâşneau toți cei care se simțiseră suficient de excentrici încât să se dea o tură pe tobogan, de unde ieşeau acoperiți cu sclipici şi paiete care cădeau ca o ploaie asupra lor în timpul coborârii. Totuşi avea senzația că profesorii şi colegii ei nu erau de părere că lucrarea sa era îndeajuns de serioasă. Până la urmă, inclusese sclipici în proiectul ei final, astfel că, în momentul în care s-a înscris la cursurile speciale ale facultății de arte pentru obținerea diplomei de absolvire, a marşat asiduu în scrisoarea de intenție pe educația unică pe care o primise, subliniind estetica

gospodărească a familiei din care făcea parte, tradițiile populare cu care era familiară, dorința ei de a transforma şi rafina până la nivelul de artă cunoştințele practice domestice şi abilitățile tradiționale de la fermă. Odată admisă, cu o bursă acordată pe baza educației ei, cu chemare spre Domnul, de pe pământurile unei ferme din zona munților Apalaşi – lucru de care încercase de fapt să scape încă din copilărie, numai pentru a-l transforma în avantaj odată ce se decisese că avea să-i fie de folos, dar ce mai contează –, s-a dedicat colecționării câtorva dintre numeroasele animale omorâte de maşini pe şoselele din regiunea înconjurătoare universității din Midwest la care mergea.

A luat trupurile sfârtecate de căprioare, ratoni, iepuri, coioți şi le-a desprins de pe oase carnea putredă, a curățat şi a albit oasele, le-a şmirgheluit şi le-a lustruit, încotoşmănată în costum de protecție şi cu o mască de gaze hidoasă, aşa încât praful de os să nu-i impregneze hainele, să nu-i pătrundă în plămâni. A scobit oasele cu instrumente de bijutier, apoi le-a căptuşit cu foiță de aur sau de argint. Când şi-a putut permite, le-a încastrat cu pietre prețioase. A luat-o apoi la pas prin pădurile din împrejurimi, identificând arbori de cireş, de nuc şi de pin, tăindu-le crengile, apoi ducându-le să fie tratate. A şlefuit şi cioplit lemnul, l-a combinat cu oase şi metale şi chiar cu unele blănuri, luând aceste elemente disparate şi creând schelete de animale noi, mitice. Pentru asta, a primit veritabile aprecieri. Ce talent artistic! au exclamat profesorii. Gama de abilități necesare preparării oaselor, rafinării lor, adăugării de metale fine şi de pietre prețioase! Nu numai că produsese nişte exponate cu adevărat imaginative şi originale, dar îşi arătase şi priceperea în folosirea unei plaje largi de tehnici sofisticate.

Însă acum nu mai era nimic. Nici măcar un impuls creativ pe dinăuntru, indiferent de felul în care îl căuta. În

timpul sarcinii, în nopțile cu insomnii din ultimul trimestru, se zgâise la telefon ore în şir, ajungând obsedată de ceea ce unii ar putea numi artişti performativi, oameni la care ea se gândea ca la nişte indivizi profund implicați în experimentare artistică în timp real. A citit despre un cuplu căsătorit care a recurs la operații costisitoare de chirurgie plastică, în aşa fel încât fiecare soț să arate precum celălalt, bărbatul făcând implanturi de sân, femeia sculptându-şi nasul astfel încât să imite mai bine formele nasului soțului ei. Era un proiect care se întindea pe toată durata vieții, nu chiar artă performativă, ci un lucru mai profund, linia de demarcație dintre viețile şi arta lor fiind ştearsă.

Mama a devenit preocupată de această idee – ideea absenței tuturor hotarelor – şi a făcut mai multe cercetări despre artistul din Europa de Est, care la începuturile carierei călătorise alături de un circ, însă a sfârşit dedicându-se unei serii de ceea ce el numea „experimente de viață performative": nu vorbise o perioadă de trei ani, a stat gol în vitrina unui magazin timp de o lună şi, cel mai cunoscut dintre ele, după ce şi-a indus amnezia, s-a străduit ani la rând să-şi recupereze amintirile vieții sale anterioare.

Să mai pomenească despre femeia originară din Franța care a angajat detectivi privați să-i urmărească amanții, apoi a creat adevărate spectacole de artă bazate pe acele materiale? Care şi-a prezentat propriile evaluări psihiatrice, făcute de către un doctor, în cadrul unor expoziții organizate în unele dintre cele mai titrate muzee din Europa?

Mama avea fantezii despre punerea în scenă, ca un happening artistic, a naşterii copilului. Ar fi putut oare instala într-un studio o piscină cu perete de sticlă, unde publicul să o poată urmări în timp ce aducea copilul pe lume, împingându-l afară din corp în timpul unei stoice naşteri acvatice? Sau ar fi putut organiza naşterea într-un

amfiteatru medical dintr-un spital, una dintre acele incinte folosite pentru cursuri, unde studenții stau așezați pe rândurile de deasupra pentru a privi. Spectacolul ar fi fost genul de eveniment la care nu știi dinainte când vei fi chemat să asiști, disponibil doar celor dispuși să participe la orice oră din zi sau noapte se întâmpla să aibă loc.

Era de părere că un asemenea performance ar fi fost mai potrivit pentru al doilea copil, când știa la ce trebuia să se aștepte, așa că a pus ideea la păstrare, apoi a venit bebelușul, iar atunci ideea s-a pierdut și dusă a fost.

S-a uitat la băiatul ei pe podeaua bucătăriei, jucându-se cu un aparat de metal pentru gătit la aburi care aducea puțin cu o navă spațială când era închis și cu o floare mare din metal când era deschis. Băiatul a strănutat, apoi a râs. El era singurul ei proiect. Dusese la capăt opera supremă de creație, iar acum nu mai rămăsese cu nimic. Să-l țină în viață – acesta era singurul gest artistic la care se putea înhăma.

Dar astăzi era hotărâtă să meargă mai departe. Să înceapă cu începutul. Înapoi la ideile de bază. Mă rog.

A lipit cu bandă adezivă pe podeaua bucătăriei niște coli de hârtie de mari dimensiuni și a scos vopselele acrilice pentru copii din dulapul de bucătărie. Tocmai ce trecuse de ora micului-dejun, iar ziua era luminoasă. Băiatul părea obosit – își pusese obrazul pe podea ca să se uite cum roțile trenulețelor se învârteau în timp ce le împingea pe șine –, însă tot ce le trebuia era ceva nou, ceva distractiv.

I-a tras bluza de pijama peste cap și i-a scos scutecul.

Vrei să pictezi? l-a întrebat, indicându-i o paletă cu mici ochiuri din toate nuanțele de acrilice pentru copii. Poți băga mâna acolo, piciorul, i-a sugerat.

El a făcut o mișcare cu piciorul către farfurie și s-a uitat la ea cu întrebarea în ochi.

Da! a zis ea, zâmbind.

Şi-a băgat propria mână în vopsea ca să-i arate, apoi a plimbat-o pe hârtia de pe podea.

El şi-a înmuiat degetele de la picioare în ochiurile de pe paletă, apoi s-a aplecat şi şi-a frecat palmele în culori.

Da! l-a încurajat ea.

Faţa lui s-a aprins de încântare în timp ce atingea uşor hârtia cu mâinile, apoi şi-a aşezat piciorul cu totul în paletă, a făcut un pas înapoi, a alunecat, s-a dezechilibrat şi s-a redresat singur, nu însă fără să se murdărească de vopsea pe obraji. A izbucnit în râs, iar ea a râs la rândul ei. L-a ajutat să se ridice şi i-a arătat urmele colorate ale mâinilor ei pe burtica lui, iar el i-a luat ambele mâini şi i le-a băgat în păr.

OK, a zis ea, scoţându-şi mâinile din păr. OK.

Băiatul s-a ridicat, apoi a ţipat entuziasmat şi a dat fuga în cerc, fluturând din mâini şi aruncând picături de vopsea pe scaune, pe perdele, pe aragaz.

Pe hârtie, scumpule, a zis ea. Nu-i aşa că ne distrăm grozav? Da. Pe hârtie, totuşi.

El a sărit pe paletă, apoi a sărit pe hârtie, apoi a început să ţopăie ca un iepuroi pe podeaua de lemn, a înşfăcat un prosop şi l-a aruncat în aer cât de sus a putut.

Pe hârtie! Pe hârtie! a spus ea, în timp ce încerca să-l prindă, după care a alunecat la rândul ei, prinzându-se de uşa deschisă a dulăpiorului în timp ce se îndrepta spre podea, uşă pe care a smuls-o cu totul din balamale şi cu care a rămas la final, desprinsă, în mână.

Băiatul se rostogolea acum pe hârtii, prin vopsea, hlizindu-se. Ea a început să cerceteze uşa, balamalele, iar în timp ce făcea asta, băiatul a luat-o la goană, năvălind în sufragerie.

Nu! a ţipat ea, fără să-şi iasă din fire.

El a râs, încântat peste măsură de un asemenea joc, iar ea a spus, cu o față foarte, foarte serioasă, menită să transmită exact cât de foarte, foarte serioasă era situația:

Nu glumesc. Ăsta nu e un joc.

Ăsta joc? a întrebat el, gol, mânjit de vopsea.

Nuuuu, l-a avertizat ea pe măsură ce se apropia uşurel de el, cu sprâncenele ridicate şi buzele schimonosite de o mină severă de mămică. Nu e un joc. Te-ai murdărit din cap până-n picioare! Hai să rămânem în bucătărie.

S-a repezit să-l apuce de braț, iar băiatul a scos un țipăt şi s-a catapultat pe canapea, a escaladat pernele voluminoase şi şi-a făcut vizuină în spatele uneia dintre ele, în felul acela în care îi plăcea lui să se ascundă.

După ce i-a făcut baie, şi-a petrecut restul dimineții spălând de vopsea podeaua, scaunele, aragazul, dulăpioarele, covorul, canapeaua, în timp ce el se uita la desene animate. Ora de culcare, îşi spunea în sinea ei în timp ce curăța. Ora de culcare.

După prânz, l-a pus pe băiat la culcare în pat, i-a citit cărți şi l-a alintat şi i-a cântat cântece până când el n-a mai schițat nicio mişcare, întins pe spate printre cearşafurile mototolite, cu buzele ca mugurul de trandafir ce de-abia mijeşte, cu genele lungi şi negre zvâcnindu-i a vise.

Serios, era doar vina ei că băiatul avea nevoie de ea ca să adoarmă, vina ei că încă mai dormea cu ea în pat din capul locului. Pe vremea când era un nou-născut, îi dăduse să sugă noaptea de fiecare dată când plângea. Era atât de uşor! Stăteau fiecare pe o parte, unul în fața celuilalt în căldura întunericului, bebeluşul nedezlipit de sânul ei, mâinile lui mici şi moi atingându-i mamei pieptul. Ea adormea, în timp ce băiatul sugea şi adormea şi sugea, rostogolindu-se pe spate, cu un firicel de lapte scurgându-i-se din gura deschisă. Noaptea cădea tăcută şi în falduri groase, iar ei

dormeau şi tot dormeau până când el se trezea din nou. Atât de uşor. Atât de agreabil.

Dar uşor şi agreabil e, până la urmă, felul în care se formează deprinderile proaste. Ar fi trebuit să-l învețe să doarmă singur, ar fi trebuit să-l oblige pe băiat să rămână în propriul pătuț, din camera lui. Ar fi trebuit să-l lase să plângă până se liniştească. Ar fi trebuit să-l alăpteze când se trezea, nu înainte de a adormi. N-ar fi trebuit niciodată să-l dezmierde ca să-l facă să meargă în pat. Toate cărțile spuneau asta. Făcuse totul pe dos. Serios, nu putea învinovăți pe nimeni altcineva decât pe ea însăşi.

Stătea în pat cu el de o oră când a adormit şi ea. S-a trezit zăpăcită, cuprinsă de panică, apăsată de greutatea ambiției, a eşecului, atât de împovărată încât de-abia s-a putut convinge să se dea jos din pat. Era ora patru, iar ziua era pierdută. A suspinat greu şi şi-a spus că mâine avea să încerce din nou, ceea ce a făcut-o să se simtă mai rău, în loc s-o facă să se simtă mai bine.

Pentru cină, a pregătit masa pe care o avea în plan – ruladă de curcan umplută cu multe legume rase, cartofi la cuptor şi o salată de verdețuri – şi, chiar dacă îi plăcuseră toate aceste lucruri în săptămâna dinainte, băiatul a refuzat să le mănânce în seara aceea, țipând Macaroane, macaroane!, până când ea s-a înmuiat şi i-a gătit macaroane, alături de brânză şi mazăre. Băiatul a luat câte două îmbucături din fiecare, după care a aruncat restul pe podea.

Lumina orei magice scălda totul în nuanțe melancolice – bucățelele gelatinoase de tăieței rămase pe farfuria de plastic a băiatului, mazărea rătăcită pe sub scaunul lui înalt, talmeş-balmeşul de marionete răzlețe şi machete de maşini împrăştiate pe blaturile din bucătărie şi pe lângă bolul cu mâncare pentru pisică. În asemenea momente,

putea aproape să atingă cu mâna singurătatea, ca şi cum ar fi fost al doilea copil al ei.

Ce putea face pentru a rezista încă două-trei ore? Ce putea face pentru a citi în continuare cinci cărți, a născoci o poveste de culcare, a sta întinsă în pat timp de o oră, două, aşteptând ca el să adoarmă? Simțea o mare oboseală, în ciuda faptului că trăsese un pui de somn. Emoțiile erau doar lucruri ireale care străbăteau corpul unei persoane, nu-i aşa? Aşa îi spusese soțul ei. A ta era alegerea dacă să le acorzi atenție sau nu. Şi-a spus că trebuie să fie o observatoare detaşată a propriului peisaj emoțional. În mintea ei, a repetat expresia peisaj emoțional, iar aceasta i-a apărut atunci în fața ochilor, o siluetă cenuşie pe fundalul cerului cenuşiu. A făcut baia. A citit cărțile. A spus poveştile. A rămas întinsă în beznă, aşteptând, aşteptând.

În seara aceea, în timp ce ea aştepta în pat lângă băiat, soțul ei stătea tolănit într-o cameră de hotel undeva, citind o carte sau uitându-se la televizor ori jucându-se jocuri video, mâncând de pe o tavă de room-service aşezată pe pat. Chiar dacă ar fi lucrat cu tabele sau ar fi completat rapoarte de mentenanță pe laptop, imaginea lui acolo, de unul singur, într-un spațiu tihnit, părea să inspire lux şi exotism. În cele mai negre momente, şi-l imagina pe soț dorindu-şi cu ardoare clipele acestea petrecute departe de ei, valul de uşurare care-l străbătea din cap până în picioare în fiecare zi de luni în timp ce ieşea cu maşina din parcare. Patru nopți neîntrerupte de somn! Draperii prin care nu pătrunde lumina! O sarcină modestă, care putea fi îndeplinită, de dus la capăt în acea zi! Un cec de salariu care avea să-l aştepte la finalul săptămânii!

Rămânea vreodată cu o zi mai mult decât era nevoie? Îşi amâna plecarea din St. Louis ori din Indianapolis cu o ceaşcă de cafea în plus? Furia se umfla rotundă în sinea ei în timp ce şi-l imagina pierzând vremea pe internet într-o

cafenea. Ar fi trebuit să o ia din loc în clipa în care termina. Ar fi trebuit să se trezească devreme – la fel de devreme ca ea – şi să-şi termine treaba cât mai repede posibil, pentru a se întoarce într-un suflet acasă. Aşa ar fi procedat ea dacă ar fi fost plecată.

Problema ei era că se gândea prea mult – „gândire toxică" şi aşa mai departe –, aşa că a încercat să se oprească, însă o senzaţie fizică de măcinare în gol stăruia.

Era ea vinovată că soţul ei câştiga mai mulţi bani? Că era mai logic ca ea să renunţe la slujba ei decât soţul la a lui?

Era ea vinovată că soţul ei era întotdeauna plecat, transformând-o de facto într-o mamă singură pentru cea mai mare parte din săptămână?

Era ea vinovată că i se păreau jocurile cu trenuleţele o activitate foarte-foarte plictisitoare? Că tânjea până şi după cea mai vagă idee de stimul intelectual, după o întoarcere la maldărul ei de cărţi, la debaraua de mult abandonată de proiecte pe jumătate începute, la o după-amiază întreagă de solitudine şi tăcere?

Era ea vinovată că, deşi tânjea după stimulare intelectuală, încă se pomenea că e incapabilă de a plăsmui o singură idee sau un punct de vedere original? Nu-i mai păsa, de fapt, de nimic de-acum. Politică, artă, filosofie, film: toate plictisitoare. Jinduia după bârfă şi reality TV.

Era ea vinovată că se detesta pe sine pentru preferinţa pentru reality TV?

Era ea vinovată că luase de bun mitul modern conform căruia o femeie tânără trebuia doar să-şi asigure o educaţie de nivel înalt, ca apoi să se poată elibera din plasa constrângerilor istorice ale maternităţii, conform căruia trebuia pur şi simplu să ai o carieră, putând cu uşurinţă să te întorci la muncă după ce ai adus pe lume un bebeluş şi evitând corvoada generaţiilor anterioare, chiar dacă a aduce pe lume un bebeluş nu reprezenta, în niciun fel, o pauză de

la munca la care o femeie s-ar fi putut, în teorie, întoarce într-o bună zi. În schimb, însemna de fapt o totală cufundare în muncă, un inimaginabil volum de muncă, o multiplicare a muncii exponențială ca paliere de activitate, o muncă strivitoare şi copleşitoare atât fizic, cât şi psihic (mai ales psihic), încât chiar şi cea mai sănătoasă persoană din punct de vedere mental ar fi putut fi îngenuncheată sub presiunea unei asemenea greutăți, o povară care aducea în ring ambiția împotriva biologiei, dorința de a face carieră împotriva instinctului, care îi amintea mamei moderne să-şi tempereze natura animalică pentru a putea fi fericită, deoarece – să fim serioşi, acum – suntem persoane evoluate şi civilizate şi, serios, care e problema ta? Adună-te. Toată treaba asta e jenantă.

De fapt, dacă te gândeai, nu era chiar cinstit să o numeşti cățea-de-noapte. O asemenea insultă sexistă nu dădea măsura faptului că băiatul ieşise din propriul ei corp, că îi hrănise luni la rândul celulele care se multiplicau, totul în detrimentul ei, spre propria îngrăşare, spre declinul tinerescului ei farmec erotic, ceea ce, însă, n-ar fi trebuit să conteze. Unei feministe adevărate nu i-ar fi păsat de astfel de lucruri, cum ar fi forma corpului sau că era slabă ori atrăgătoare pentru bărbații heteronormativi cis, iar ei de fapt nici nu-i păsa de asta, dar îi păsa într-adevăr dacă se considera ea însăşi sexy sau nu. O persoană are anumite idei în ceea ce o priveşte, asta-i tot, are o viziune despre ea însăşi, iar viziunea ei în privința propriei persoane nu fusese aceea de mamă, însă acum, că era mamă, avea o părere foarte clară că trebuia să fie o mamă atractivă.

Dar, de fapt, nu exista un termen echivalent cu care să înjoseşti un bărbat, nu-i aşa?

Dacă ea era Cățeaua-de-Noapte, atunci băiatul era un puțulică împuțit când o privea în ochi, apoi nu făcea nimic altceva decât să răstoarne pe podea o cutie întreagă cu

jucării de-abia adunate, singura lui justificare ulterioară fiind macaroanele? Nu.

Şi, la rândul lui, era soţul ei o puţă bleagă de informatician când stătea noaptea ore în şir pentru a creşte nivelul personajului său Pit Lord, suprimând astfel potenţialul unei vieţi sexuale satisfăcătoare, din cauza absenţei din pat şi, de asemenea, pentru că se juca jocuri video? Era el o puţă bleagă? Poate.

Cățea avea pur şi simplu o sonoritate aparte, una calomniatoare, de care nu puteai scăpa, o sonoritate pe care apelative ca jeg sau maimuţoi nu o egalau niciodată când erau adresate unui bărbat. Cățea era ceva sec şi usturător şi final. I-a venit în minte imaginea unui birocrat plictisit dintr-un orăşel de provincie, într-un mic birou demodat, cu covor portocaliu şi becuri fluorescente care pâlpâie, ştampilând documente oficiale, însă inutile, cu un zgomot metalic de capse, ca o ţăcăniturăCățea. Cățea. Cățea. Mulţumesc. Să aveţi o zi plăcută.

Casa aştepta tăcută şi curată, petele de vopsea din ziua aceea erau o amintire îndepărtată. Băiatul, aflat lângă ea în pat – îmbăiat nu o dată, ci de două ori, pentru că avea nevoie de o baie la amiază, apoi de o baie pentru mers la nani, ca ea să-l liniştească, să încerce să-l atragă cu binişorul în mrejele somnului în orice fel posibil –, se cufundase şi el, în cele din urmă, într-un somn glorios. S-a dat jos din pat, încetul cu încetul, şi a coborât scările până în baie. Mai devreme, se lovise la noadă în cădere sau, dacă nu era asta, eticheta din pantaloni o râcâia de ceva timp pe spate. Cu un disconfort difuz, dar sâcâitor, s-a pipăit la baza şirei spinării. Degetul i-a dat peste o umflătură, iar când s-a uitat la ea în oglindă, a văzut o excrescenţă pe piele, fierbinte la atingere.

A apăsat acel punct de la baza şirei spinării cu două degete şi a tresărit de durere, apoi s-a întors din nou pe

jumătate pentru a-l examina în oglindă şi, cum nu l-a putut vedea suficient de aproape, a scos la iveală o oglinjoară de mână, care a făcut puţină lumină în privinţa naturii băşicii, după care a recurs la telefon pentru a o fotografia, pentru a se găsi în situaţia de a contempla pe ecran, după repetate încercări, doar o masă înceţoşată şi roşiatică. I s-a părut că simte un fir de păr care iese din băşică şi s-a decis să-l extragă cu penseta pentru a-şi mai atenua din disconfort, astfel că, pentru un timp, a orbecăit acolo în spate, nefăcând altceva decât să exacerbeze durerea şi să provoace o scurgere de lichid din chestia aceea.

La dracu', a zis ea către nimeni în particular şi s-a îndreptat cu paşi apăsaţi spre debaraua din camera de oaspeţi, pentru a lua cutia cu vechile ei instrumente de arte plastice.

Când a deschis capacul, mirosul înţepător de vopsele şi chituri şi izul toxic al cleiurilor vechi au calmat-o şi au transpus-o numaidecât în perioada acelor lungi ore petrecute singură, cu degete murdare şi zdrelite, cu toate tipurile posibile de vopsea şi clei şi dâre de lut pe hainele ei. A inspirat profund, ameţită de mirosuri, înainte de a-şi înfrâna cu stoicism lacrimile pe care le simţea provenind dintr-un adânc şi exasperat dor de a se întoarce la proiectele ei – la orice proiect – şi desăvârşita incapacitate de a face un astfel de lucru. A sortat rapid obiectele dintr-o tăviţă pentru a găsi un cuţit X-Acto ascuţit – ceea ce căutase în tot acest timp –, după care l-a spălat în chiuveta din bucătărie şi l-a ţinut deasupra focului la aragaz. În baie, a coborât vârful cuţitului peste umflătura roşiatică şi a simţit o uşurare instantanee când aceasta s-a deschis supurând. A acoperit-o cu o cârpă fierbinte, apăsând pentru a drena lichidul, apoi a tamponat cu un prosop de mâini. Când s-a uitat din nou, locul se dezumflase. Un smoc de păr se ţea dinăuntrul

inciziei pe care o făcuse. Singurul cuvânt la care s-a putut gândi pentru a-l descrie a fost coadă.

* * *

Trebuie să mergi la o consultație la un medic specialist, i-a spus cu o voce calină soțul ei. Nu pot să cred că ai secționat chistul. Nu e sigur.

Okay, dar poți, te rog, să-ți spui părerea şi despre faptul că am o coadă?

El a râs. Mereu râdea de lucruri pe care ea le zicea.

N-aş putea să-i spun chiar coadă. Se ştie despre chisturile din acea zonă că au păr.

Ea ştia totul despre astfel de chisturi. Când erau localizate în partea de sus a noadei, erau numite chisturi pilonidale, fiind cel mai des întâlnite la bărbații tineri şi conținând deseori păr şi fragmente de piele. Bineînțeles că a căutat pe internet tipul acesta de chisturi, s-a uitat la fotografii, a urmărit filmări în care erau golite de lichid şi extrase, iar niciunul dintre acelea nu arăta ca al ei, un şomoiog de păr negru care nu se dădea nicidecum smuls şi pe care aproape că şi-l putea imagina fluturând dintr-o parte în alta când era fericită, deşi, de fiecare dată când o cuprindea vijelios această senzație, o stârpea din faşă, deoarece era prea ciudat să-şi imagineze un asemenea lucru: dat din coadă.

De fapt, ca să fie cinstită, îşi permitea să dea din coadă o singură dată pe zi. În afara acestei excepții, era interzis. Cine ştie ce alte apucături aveau să se dezvolte dacă ceda unor asemenea impulsuri? Cine ştie ce avea să iasă la suprafață dacă îmbrățişa din toată inima dorința de a da din coadă, de a linge drăgăstos şuvițele diafane de pe creştetul băiatului, de a călca bine în picioare o frumoasă şi netedă

fâşie de cearşaf înainte de a se încovriga acolo – cu bărbia odihnindu-se pe antebraţe – şi de a adormi?

Nu se transforma în câine. Nu avea coadă. Dinţii nu i se făcuseră mai ascuţiţi. Iar părul care îi acoperea întreaga suprafaţă a cefei nu era blană. Soţul ei avea dreptate şi chiar era cazul să-şi ţină capul bine pe umeri în vremuri ca acestea. Of, nu se putea pur şi simplu lăsa în voia imaginaţiei cu astfel de lucruri fanteziste, iar ea nici n-o făcea, cu excepţia nopţii, odată ce băiatul adormea, iar ea stătea la fereastră, gâfâind, privind lung în noaptea mare şi întunecată.

* * *

În dimineaţa următoare, a făcut ceea ce orice persoană raţională ar face şi a mers la bibliotecă. Ce mai conta că nu mai folosise duşul din weekend, iar acum era mijlocul săptămânii, părul ei, un melanj inexplicabil îngrăşat la rădăcini, cu fire prea groase pentru a-şi trece măcar degetele printre ele şi vârfuri încreţite, despicate, strânse în mănunchiuri ca iarba uscată şi foşnindu-i împrejurul capului ca o ciumăfaie de frunziş autumnal. A se adăuga la toate acestea cercurile negre de sub ochi, care rezistau oricărei forme de anticearcăn şi pe care le punea acum pe seama moştenirii genetice, deşi nici tatăl, nici mama ei nu avuseseră o atare trăsătură; aveau efectul nefericit de a o face pe mamă să arate ca şi cum fusese pocnită cu sete în ambii ochi sau, dacă nu asta, atunci era bolnavă de leucemie.

Nu dormise bine (deloc de mirare) în noaptea precedentă, îngrijorările ţinând-o trează – O coadă!? Pe bune??? —, aşa că pur şi simplu a trebuit să meargă la bibliotecă şi să împrumute câteva cărţi care să pună capăt interminabilelor ei diagnosticări şi teoretizări. Internetul chiar era o hazna,

nu-i aşa, cu informaţiile sale fără sfârşit, termeni de căutare infiniţi, imagini şi filmări şi articole, baze de date, forumuri de discuţii, chestionare cu întrebări pentru a te lămuri dacă ai sau nu, într-adevăr, leucemie. Înainte de acea noapte, mama nu ştiuse că, în urma căutării expresiei arăt ca şi cum am fost lovită puternic în ambii ochi, va fi afişată nu numai o listă de cele mai des întâlnite şapte leziuni oculare, ci şi o interminabilă arhivă de materiale ştiinţifice despre leziunile traumatice ale creierului, contuzii şi migrene cronice. Şi mai adânc în rezultatele căutării, frunzărea cu mouse-ul printre alergii la polen şi mâncare, la solvenţi, la poluarea aerului pe care-l respirăm zilnic, sensibilităţi şi inflamaţii, şi iat-o ajunsă acolo, la bolile autoimune, femei suferinde fără niciun diagnostic identificabil, cu dureri şi vânătăi şi crampe şi anxietăţi fără cauză, femei care pătimeau într-un număr nesfârşit de feluri, care erau măcinate încetul cu încetul de corpurile lor şi care, fără a avea pe cineva căruia să-i mărturisească, apelau una la cealaltă, fiecare dintre ele zgâindu-se în propriul pătrat alb de lumină din faţa lor.

O, doamne, s-a gândit mama, stând în pat. O, doamne Dumnezeule, nu voia să fie una dintre mamele suferinde şi speriate de pe internet, în toiul nopţii, discutând despre firele de păr care le răsăreau din chisturi, zgaibele care li se desprindeau de pe pori, microplasticele descolăcindu-se de pe un coş, dovezi fotografice! şi aşa mai departe. Nu voia să fie una dintre femeile care sufereau de un ceva nedefinit, o femeie spre care erau îndreptate priviri pe furiş şi uitături bănuitoare. Cât de uşor ar fi fost să ai doi ochi înnegriţi sau o boală uşor clasificabilă, o rană, un os fracturat, orice care putea fi privit şi înţeles, o explicaţie încrustată în carne care să poată fi arătată oricui s-ar fi interesat: Ce e în neregulă? Orice spre care să arăţi cu degetul şi să spui: Aha! Asta trebuie să fie cauza tuturor relelor!

Iar astfel, în lumina stării ei complet raționale şi care nu presupunea urgență vitală, faptul de a-şi găsi calmul la bibliotecă i s-a părut lucrul cel mai rezonabil, căci biblioteca era depozitarul netulburat al tuturor lucrurilor cercetate şi cumpănite cu meticulozitate, al unor chestiuni care fuseseră scrise şi rescrise, verificate să corespundă realității, cântărite de un număr oarecare de oameni isteți şi mai puțin isteți înainte de a fi făcuți paşi concreți către promovarea unor idei şi cuvinte, către răspândirea lor în rândul lumii. Biblioteca era un balsam. Putea aproape să simtă cum bătăile inimii i se potolesc în timp ce ea şi băiatul se apropiau de clădire. Odată ajunşi înăuntru, a tras adânc în piept aerul cu desăvârşire lipsit de orice iz.

La bibliotecă, a descoperit un text medical despre chisturi, în special despre cele numite chisturi dermoide, în care puteau fi găsite în rare ocazii păr, dinți, ochi. Voia să vadă fiecare lucru grețos care putea creşte dintr-un trup, iar în mintea ei şi-a imaginat cum nişte dinți se iveau cu pocnet din chistul de pe spate, ca şi cum ar fi fost produşi pe o bandă de asamblare, unul câte unul, într-un şir neîntrerupt. Cealaltă carte o găsise în baza de date a bibliotecii, după care o căutase în grabă pe rafturi, din moment ce băiatul ei începuse, aşa cum se spune, să se tăvălească pe jos, acolo, la etajul al doilea al bibliotecii, chiar în locul unde puteai găsi secțiunea Folclor şi similare în sistemul zecimal Dewey, pe rândul numerotat 350-412. Băiatul se lungise pe podea şi izbea în ea cu picioarele, deoarece printre rafturile de nonficțiune se plictisise şi devenise iritabil.

Meeeeeeeergeeeem! se văicărea băiatul în vreme ce ea se uita după volum, căuta 398.3 WHI, apoi a înşfăcat de pe raft cotorul zdrențuit.

Spatele n-a încetat s-o doară ori de câte ori s-a aplecat să-l desprindă pe băiat de pe podea, ducându-l apoi cu

frumosul în josul scărilor până la trenurile de jucărie dintr-un colț al încăperii destinate copiilor. De pe scaunul pe care stătea aşezată, cu fiul ei pufăind şi făcând ca sirena, fericit acum, a băgat de seamă că în mica încăpere de activități avea loc temuta reuniune numită Bebeluşii Cititori.

Problema era că nu-i făcea plăcere compania mamelor. Sigur, dacă se întâmpla să cunoască o femeie frumoasă, interesantă, amuzantă din cale-afară şi cu mintea brici, cu care să se înțeleagă bine, apoi să descopere că această femeie era mamă, totul era în regulă – mai mult decât în regulă, chiar. Era minunat. O femeie minunată alături de care putea să bombăne în voie în privința puştilor. O femeie pe care n-o deranja să se abțiguiască puțin cu vin rosé într-o după-amiază de marți. Chiar dacă nu s-ar fi sustras cu bună-ştiință de la prietenia cu o femeie pentru că aceasta era la rândul ei mamă, simțea că-i repugnă să lege o relație cu o femeie numai datorită maternității împărtăşite. I se părea o perspectivă cu totul neatrăgătoare să se afle într-o încăpere plină de mame şi progeniturile lor, fiecare femeie ținând strâns în mână punguțele de plastic mototolite cu gustări, mergând să miroasă vreun scutec pentru a vedea dacă plodul are nevoie să fie schimbat sau mânuind un şervețel ca pe o armă în timp ce alerga după copil pentru a-l şterge la nas. Mamele acelea, făcând cu rândul pentru a se holba cu ochi goi undeva nici foarte departe, nici foarte aproape, în timp ce copiii lor fugeau şi urlau, făceau pipi în pantaloni, se izbeau unii de alții, mai urlau puțin, plângeau şi râdeau şi alergau... Mereu puteai recunoaşte o mamă după acea privire, ajunsese ea să ştie, o privire în care se împleteau nu numai epuizare şi plictis, ci şi ceva mai mult. Era ca şi cum mamele se holbau către un lucru pe care-l pierduseră, ceva de care nu-şi mai puteau nici măcar aminti. Ce era, oare...?

Ştia acea privire atât de bine pentru că ea însăşi era, de atâtea ori, întruchiparea mamei holbându-se aiurea cu ochi goi. Se pomenea în felul acesta când venea ora de spus poveşti, ora de joacă, în timp ce aranjau trenulețele, când se uitau la desene animate. Era copleşită de un vid, iar ea nu-şi dădea seama de această stare decât în momentul în care-şi venea în fire, acolo lângă fiul ei, în timp ce el imita claxonul unui camion de gunoi.

Astfel că se opusese cu bună-ştiință oricărei prietenii legate de contextul mamelor şi nu putea suporta genul de bătăi din palme şi gânguriri care se petreceau în camera bibliotecii, jocurile pe podea care deveneau obligatorii, sperieturile cucu-bau în grup şi veveriţelile în-pădurea-cu-alune colective, fericirea şi pozitivitatea care deveneau, de asemenea, obligatorii. Ar fi fost o veritabilă adoptare a Tuturor Lucrurilor Mămiceşti, iar ea nu voia cu siguranță să adopte nimic de felul acesta: într-adevăr, era o mamă, dar nu era genul acela de mamă, genul care-şi construia întreaga viață şi ființă în jurul copilului, care-şi ocupa zilele cu grupe de bebeluşi şi activități de bebeluşi şi se scufunda pe de-a întregul în curentul mămicilor, navigând de-a lungul zilelor şi săptămânilor conform orarelor bibliotecii şi evenimentelor civice, trimițând mesaje despre fântânile de joacă şi jungla amenajată din cadre metalice, împărtăşind avertismente în privința căpuşelor, în privința pesticidelor cu care sunt tratate fructele şi legumele. Dar iată-le acolo. Le vedea prin ferestrele care încadrau uşa. Acele mame. Acele mămici fericite.

De vază în rândul lor era mămica blondă – Marea Blondă, spunea în sinea ei de câte ori o vedea la bibliotecă sau o surprindea cu coada ochiului la marginea unui loc de joacă ori tastând isteric mesaje în spațiul pentru copii de la mall – , cu blondele ei gemene boscoroditoare, îmbrăcate în pulovere identice brodate cu adorabile căprioare şi bufnițe,

pe fundalul unei încântătoare scene silvestre imprimate pe fiecare fustiță, cu lungile lor cosițe mătăsoase adunate în câte o codiță legată cu fundă roz de catifea. În timp ce se târau încoace şi încolo pe jos, le-ai fi putut zări căptuşeala scutecelor de un galben mototolit răsărind de sub fiecare fustiță, cu numele fiecărei copile brodat pe funduleț. Celeste şi Aubergine. Aceasta era Mămica-Ur, ajunsă la perfecțiune şi monumentală, în ciuda faptului că-şi botezase unul dintre copii vânătă, doar că în franceză. În cot o durea! Nici măcar o clipă nu se citea ruşinea pentru penibilul nume vegetal, în timp ce zâmbea şi râdea şi pălăvrăgea şi lua una şi dădea alta şi îmbrățişa şi hrănea şi, în general, se alătura oricărei chestiuni în care alăturarea era o opțiune. Acum, în timp ce mama privea de la o distanță sigură, una dintre fetele Marii Blonde i-a comunicat acesteia ceva folosind limbajul-prin-semne-bebeluşesc, Marea Blondă făcându-i la rândul ei semn celeilalte fiice, care i-a răspuns atunci aidoma, după care Marea Blondă le-a cuprins pe amândouă într-o ditamai îmbrățişarea strânsă, în timp ce cădeau toate pradă unui acces de chicoteli, după care a luat sacoşa cu scutece şi a scos din ea două mere roşii pe care le-a întins fetițelor, care le-au privit cu nespusă mirare şi au şi început să molfăie fructele suculente.

Acela a fost momentul în care Marea Blondă a ridicat ochii şi a surprins-o în raza de vedere pe mama care arăta ca şi cum atunci fusese trezită din pat – mama aceea cu înfățişare obosită din preajma trenuleților, în cămaşă şifonată, săraca de ea, mereu singură cu fiul ei (ce păpuşă de băiat) şi cu o privire stranie în ochi, de ce nu vine pur şi simplu să se alăture grupului? —, după care a schițat un foarte vag gest cu mâna în direcția ei şi, adresându-i un cuvânt iute şi vesel mamei de lângă ea, a scos la iveală ceva din adâncurile sacoşei cu scutece şi s-a ridicat pentru a se îndrepta cu pas hotărât către mamă, care şi-a gravat pe chip

cea mai fidelă aproximare de care era în stare a unui mic zâmbet amical, în timp ce, pe dinăuntru, intona Futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, futu-i.

Aa, bunăăăăă! a triluit Marea Blondă în timp ce se apropia.

Pentru o clipă, mama s-a gândit că ar putea fi realmente o vedenie, fiindcă Marea Blondă era perfectă, contururi desenate cu o mână extrem de precisă. Aducea odată cu ea, aşa cum sunt unele femei capabile să o facă în mod magic, o experienţă olfactivă simfonică, chiar dacă distanţa dintre ele măsura încă o jumătate de încăpere, ceea ce i-a provocat mamei o asemenea intensă delectare încât a simţit o uşoară înfoiere la baza gâtului – Un dat din coadă!? s-a întrebat ea cutremurându-se –, iar în tot acest timp a uitat subit că n-o putea suferi pe această femeie, pe această Mare Blondă, un carnaval de arome în mişcare acum: adierea prospeţimii pe care o împrăştiau pantalonii ei scurţi albi şi topul moale din caşmir, fără îndoială de-abia scoase din maşina de spălat, o esenţă cumva pământoasă, însă extraordinar de rafinată, ca şi cum un mănunchi de paciuli fusese prelucrat într-o parfumerie franţuzească, apoi presărat câte puţin la încheieturile mâinilor şi în spatele urechilor Marii Blonde, iar la final, în umbra fiecărui miros, o aromă dulce de bomboană roz de căpşună, ca o amintire din propria copilărie, un rotocol imens de gumă de mestecat, prea mare pentru gura ei, cu siropul prelingându-i-se pe bărbie. O brăţară-amuletă de pe încheietura mâinii Marei Blonde a zornăit, iar atunci mama a revenit cu picioarele pe pământ din reveria ei senzorială, acolo la masa cu trenuleţe, pentru a etala o grimasă nepotrivită şi un semn vag de salut cu mâna.

Băiatul, până atunci atât de preocupat de trenuleţele lui, a ridicat privirea pentru a face şi el semn cu mâna lui murdară, foarte murdară, iar acela a fost momentul în care

mama a conştientizat cât de nespălat era copilul ei, părul nepieptănat şi cămaşa pătată de suc la micul-dejun, pantalonii ajunşi burlan şi cu şezutul lălâi de la atâtea zile de purtare repetată, scutecul pleoştit şi îmbibat ca un cap de mop. Ce să mai spună despre propria înfăţişare, la care s-a gândit acum cu tăcută şi mistuitoare oroare? Se dăduse cu anticearcăn? Dar cu deodorant? Când era ultima oară când se spălase pe faţă?

Hei! a abordat-o Marea Blondă, cu un aer de degajare şi familiaritate pe care mama dorea în secret să-l poată avea şi ea. Cum merge? Noi ne-am mai văzut pe ici, pe colo, aşa-i!? a întrebat ea, arătând cu un deget către propria persoană şi cu un altul spre mamă, apoi mişcându-le amical înainte şi înapoi. Ar trebui să veniţi în vizită pe la noi, la Bebeluşii Cititori, a adăugat.

Ah, dar el e obsedat de trenuleţe, a zis mama, gesticulând către băiat, care se întorsese deja la ale lui, făcând pe sirena din toţi bojocii.

Sigur, sigur. Ei bine, data viitoare când sunteţi pe aici...

În acest punct, a făcut o pauză pentru efect dramatic, apoi a spus pe un ton conspirativ:

Eu şi fetele pornim o nouă afacere. Vindem plante medicinale! E de-a dreptul incitant. Iar tu, vreau să zic, pari genul de femeie care se dă în vânt după plante, aşa-i? Naturală din cap până-n picioare şi chestii din astea.

Ăăăă, poate! a îngăimat mama pe cât de senin era omeneşte posibil, ca şi cum a vinde plante medicinale era cea mai banală chestie din lume, ca şi cum ştia precis despre ce vorbea această altă mamă, ca şi cum era la rândul ei entuziasmată de o asemenea perspectivă. Tocmai voia să ceară mai multe informaţii, fiindcă ar fi fost normal şi politicos să facă astfel, iar ea încerca din răsputeri să se achite de datoria asta, când miorlăiturile ascuţite ale

gemenelor Marii Blonde au sosit prin aer la masa cu trenulețe.

La auzul sunetelor, Marea Blondă a făcut câțiva paşi în spate, şi-a dat ochii peste cap într-un gest care voia să spună Puştii ăştia, csf? şi a zis:

Trebuie s-o iau din loc, dar ne mai vedem noi pe aici, da?

Okay! a spus mama, cu un elan care spera că transmitea o fervoare credibilă şi dădea de înțeles ce tipă de gaşcă era.

Marea Blondă a râs şi i-a făcut cu mâna înainte să o ia la trap înapoi în camera cu Bebeluşii Cititori, unde le-a adunat în brațe pe progeniturile ei smiorcăite pentru a le țocăi nasurile mucoase cu încântare.

Tiiiiiiiiiit! a țipat băiatul. Tiiiiiit!

Scumpule, i-a spus mama micului ei fiu murdar, dintr-odată obosită, atât de obosită, nedorindu-şi altceva, dar nedorindu-şi absolut nimic altceva decât să se afle înapoi în pat. Scumpule, hai să mergem.

* * *

În seara aceea, după ce băiatul se încăpățânase mai bine de o oră înainte să adoarmă, mama s-a lăsat să cadă pe canapea, s-a frecat la ochi, după care a scotocit prin sacoşa de pânză în care se aflau cărțile pe care le adusese de la bibliotecă.

Un teanc pentru băiat, toate cu maşini de pompieri, autobuze şi camioane cu remorci încărcate, şi doar două volume pentru ea, o pereche de cărți care spera că vor face într-un fel sau altul lumină asupra stării ei actuale, deşi avea mari îndoieli că era posibil. Măcar aveau, poate, să-i deturneze gândurile de la ceea ce o îngrijora continuu: de la dinții despre care nu-şi putea da seama dacă deveneau sau nu mai ascuțiți, de la acea presupusă coadă despre care nu-şi putea da seama dacă era constant pe punctul de a-i

creşte sau nu, de la şomoiogul de blană care îi cobora şi îi tot cobora pe gât în jos.

Textul medical era prea specializat, prea lung, tipărit cu litere prea mici, aşa că a ales în schimb al doilea volum, O incursiune în lumea femeilor magice (data publicării 1978), pe a cărui copertă apăreau tot soiul de creaturi fantastice, realizate într-un stil pe care ea îl asocia cu anii 1970, cu Nancy Drew şi cu filmele de categorie B, o grămadă de umbre şi de reprezentări înnegurate, cu toate contururile blurate. S-a uitat la cotor ca să confirme că era, da, nonficțiune, ceea ce părea bizar, după care a deschis cartea la primele pagini.

Deşi mama presupusese că O incursiune în lumea femeilor magice avea să fie un compendiu de istorisiri lacrimogene – potrivite ca lectură de gimnaziu – despre monştrii feminini din folclor, odată ce a început s-o răsfoiască, şi-a dat seama că aceasta era, da, mai degrabă un ghid decât orice altceva. După cum scria autoarea Wanda White: „Am plecat în căutarea femeilor mitice, o expediție de cercetare care m-a purtat pe toate cele şapte continente şi s-a întins pe întreaga durată a carierei mele profesionale. Cartea de față este încununarea acelei munci. Chiar dacă unii dintre colegii mei au pretins că domeniul în care lucrez – şi anume, etnografia mitică – nu este unul potrivit studiului ştiințific, prezint în paginile care urmează informații care le vor infirma în mod irevocabil ipotezele".

„Înțelegând obiceiurile, dieta şi tiparele vieții acestor făpturi", continua autoarea puțin mai târziu în text, „veți fi capabili la rândul vostru de a le întâlni în sălbăticie şi de a le experimenta caracterul magic la prima mână."

În cuvântul-înainte, Wanda White explica faptul că era „interesată de felurile în care feminitatea se manifestă la nivel mitic" şi că acorda o atenție particulară „experienței maternității şi a felului în care aceasta problematizează,

accentuează sau neagă feminitatea”, după care, continua întrebându-se:

Care sunt identitățile la care apelează femeile când cele pe care le au eşuează? Cum îşi extind femeile hotarele identității pentru a îngloba toate părțile ființei lor? În ce feluri ar putea femeile apela la lumea naturală pentru a conferi expresie celor mai profunde dorințe şi fanteziilor lor primare?

Nu exista nicio fotografie cu autoarea, doar o scurtă biografie la sfârşitul cărții, unde se puteau citi următoarele: „Wanda White a obținut o diplomă de doctor în biologie şi predă la Universitatea din Sacramento. A activat toată viața în domeniul etnografiei mitice”.

Mama asimila toate aceste lucruri cu starea de spirit a unei persoane care asistă la o vindecare prin credință sau participă la o prezentare de ofertă temporară – mai exact, cu un interes moderat şi uşor perplex, combinat cu un scepticism de bun-simț. Totuşi nu s-a oprit din citit.

În primul capitol, White povestea că Femeile-Pasăre din Peru trăiau în coroana înaltă şi înfrunzită a pădurii ecuatoriale, unde îşi construiau cu mare iscusință cuiburi sofisticate din stuf şi vreascuri. În carte apăreau şi imaginile câtorva adăposturi, unul dintre ele arătând ca un glob rotund, cu o mică gaură într-o parte, cocoțat la o înălțime de peste douăzeci de metri, un altul, ca o structură multistratificată, cu nimic mai prejos față de lucrările lui Andy Goldsworthy. Femeile-Pasăre se hrăneau cu fructe şi insecte, luând în mod regulat mesele în colectivitate, împărțind mâncarea şi croncănind între ele ore întregi. Femeile-Pasăre nu se năşteau astfel, penele şi ciocul începeau să le crească după vârsta de şaizeci de ani, iar asta numai dacă nu se căsătoreau niciodată şi nu aveau copii. Nu era limpede care era factorul declanşator al unei

asemenea transformări; oamenii din micile sate peruane puneau adeseori pe seama „chemării păsărilor” dispariţiile femeilor singure mai vârstnice. Sătenii gesticulau către pădure şi arătau spre cer, dând din mâini ca şi cum ar fi zburat în timp ce încercau să explice. Femeile-Pasăre îşi petreceau ultima parte a vieţii zburătăcind dintr-un copac în altul, scoţând cele mai mirifice strigăte şi învăţând să zboare. White pretindea că văzuse cu ochii ei odată o Femeie-Pasăre, în timpul a ceea ce ea numea „zborul din amurg” – atât primul, cât şi ultimul zbor pe care Femeia-Pasăre avea să-l execute –, căci odată ce învăţau să zboare, călătoria lor inaugurală prin văzduh avea să le conducă la mare depărtare de cuibul pe care-l construiseră, către linia orizonului, spre o destinaţie necunoscută. Tot ce ştia White era că Femeile-Pasăre care învăţau să zboare, odată plecate, nu se mai întorceau niciodată, iar celelalte Femei-Pasăre aveau să cânte zile în şir după aceea, cu nişte sunete pe care le descria drept „suave vaiere de o înaltă virtuozitate, pe potriva unui Beethoven sau Mozart, dacă aceştia ar fi fost păsări”.

Numai până aici a reuşit mama să citească înainte să o ia somnul, acolo pe canapea, pentru a-i apărea în vis un copac ridicându-se falnic, plin de frunze şi cântece păsăreşti, un apus pirotehnic, apoi, o respiraţie adâncă. O aruncare în gol. Lipsită de greutate, lipsită de corp, doar mişcare şi cer. O prăbuşire fără sfârşit.

* * *

Joi s-a trezit cu părul murdar, în aceeaşi bustieră pe care o purta de mult prea multă vreme (pe timpul nopţii şi al zilei şi, din nou, al nopţii şi al zilei următoare), în acelaşi moment în care s-a trezit şi micul trup care se afla lângă ea în pat, ce mai conta ce oră era, şi n-avea cum să se întâmple altfel. O

trezise deja în acea noapte? De două ori? Chiar de trei? Avusese vreun coşmar? Nevoie de apă la ora trei noaptea? O suzetă pierdută? Nu conta, copilul se trezea odată cu răsăritul, iar ea rămânea întinsă în pat cu ochii închişi. Poate că dacă nu fac nicio mişcare, n-o să mă bage în seamă. Aceasta era mereu speranța care i se derula prin minte, dar el i s-a urcat pe piept, şi-a pironit fața drept în fața ei.

Mama, a zis el. Sus. Sus, sus, sus, sus, sus.

OK, a spus ea, fără să se mişte.

Mama, sus, a repetat el. Joc trenulețe.

Pe jumătate încă adormită, şi-a tras pe ea pantalonii şifonați de pe podea şi singura bluză care era doar puțin purtată, dintr-un sertar. Băiatul coborâse deja la parter cu scutecul din timpul nopții atârnându-i la spate, la şinele de tren care acopereau podeaua din sufragerie. Şi-a lipit micul lui obraz moale de scândurile răcoroase de lemn pentru a privi cum se mişcă roțile trenulețelor.

Tuuuuu tuuuuuuu, a făcut el ca sirena. Tuuuuuuuuuu.

În fiecare dimineață, acelaşi lucru: ora şase, şinele de tren de pe podeaua din sufragerie, o tigaie grea pe aragazul din bucătărie, un pătrățel de unt, chiftele de cartofi înghețate scoase dintr-o pungă boțită din congelator, un praf de sare, o cutie de iaurt în frigider, spală-i castronul de plastic lăsat în chiuvetă din seara precedentă, spală-i farfuria în formă de tractor pentru că e singura farfurie din care micul prinț acceptă mâncarea, întoarce chiftelele de cartofi, umple castronul, spală-i furculița şi lingura, aşază chifteluțele pe farfurie, iar farfuria, pe mica masă de plastic din colțul bucătăriei.

Lăptic sau suc, scumpule? Lăptic sau suc?

A mâncat o banană, din care a vrut şi el – nu propria lui banană, ci pe a ei, ce mai rămăsese din ea – pentru că, da, încă îi mai era foame. A vrut să apese el butonul de la

blender când mama şi-a făcut un smoothie, însă zgomotul aparatului îl speria, aşa că s-a aruncat la podea într-o criză violentă de nervi, pentru că nu voia să se audă atât de tare când apăsa butonul, iar el trebuia să apese butonul.

Scumpule, a zis ea, ştii că face mult zgomot. În fiecare dimineaţă face mult zgomot.

Nu, mama. NUUUUUUUUUUU, a ţipat el.

În fiecare dimineaţă, la fel. În fiecare zi, la fel. După micul-dejun, jocul cu trenuleţele, apoi citeşte o carte despre trenuri, citeşte aceeaşi carte din nou şi din nou, asta e ultima dată şi încă o dată, okay, dar numai o singură dată, apoi ia-o în jos, traversează strada aglomerată şi fugi de-a curmezişul parcării de la biserică până la calea ferată din vârful dâmbului. Examinează şinele de tren. Scormoneşte printre pietre.

Nu arunca cu pietre, scumpule. Nu aruncăm cu ele. Ţine-ţi echilibrul pe şinele de tren.

Începe să se enerveze. Ţipă şi loveşte pietrele cu piciorul. Linişteşte-l şi discută cu el despre tot felul de vagoane de tren. O să treacă un tren în curând? Mama nu ştia. Trebuia pur şi simplu să aibă răbdare şi să aştepte.

Erau toate astea plictisitoare? Da, ştia că erau plictisitoare şi voia pe cineva, pe oricine, care să înţeleagă monotonia, rutina aceea care amorţea creierul, felul în care activitatea ei mentală începea să încetinească de cum se trezea, în fiecare dimineaţă, pornind cu speranţe mari, energie şi idei despre proiecte artistice, o zi însorită, un băiat fericit şi obiective atinse, apoi felul lent, dar metodic, în care acele speranţe se năruiau până când deveneau consideraţiile mecanice despre ce să mâncăm şi ce să curăţăm, agonia lentă a Orarului – ora de mic-dejun şi ora pentru plimbare şi ora mesei de prânz şi ora pentru nani şi ora pentru o gustare, ora pentru caca, ora mesei de cină –, asta, apoi cealaltă, după care asta din nou, până când

fiecare gând în parte îi zbura din minte şi lăsa în urma lui doar o stare de epuizare fizică, o durere în partea de jos a spatelui, păr gras, o senzaţie de balonare de la toţi acei biscuiţi în formă de peşte şi mustind de sare pe care-i mânca. Vorbea în graiul copiilor şi punea constant tot felul de întrebări despre caca.

Căcălică la oliţă, i-a sugerat băiatului când s-a plâns că-l doare burtica.

Împlinise doi ani de ceva timp şi trebuia să facă la oliţă. S-a aşezat de bunăvoie pe oliţă, iar ea i-a citit o carte cu titlul Oliţa, despre cum să faci caca la oliţă, apoi, când într-un final trebuia să facă, el a cerut: Căcălică în scutec.

Dar, scumpule, încearcă oliţa.

Nu! a spus el, ridicându-se în picioare. Căcălică în scutec!

Ea a suspinat.

Sigur, a zis. Okay.

I-a pus un scutec, iar băiatul s-a dus în spatele fotoliului capitonat şi a scos capul pe după colţul acestuia.

Hai, căcălică, a zis el.

A gemut şi s-a scremut, uitându-se ţintă la ea în timp ce defeca, aşa cum îi făcea plăcere. Când a ieşit la lumină, scutecul îi stătea bombat în urma tuturor străduinţelor sale.

Şterge-mă la fund, i-a zis el.

Iar mai târziu în seara aceea, băiatul nu a vrut să adoarmă. Ore şi ore, ore de-a rândul, ore în şir, au stat întinşi unul lângă altul, ca într-un duel. Ea nu şi-a îngăduit să mârâie, să latre feroce, să-şi dezvelească dinţii, să-şi îngusteze ochii şi să-şi lase urechile pe spate, deşi i-ar fi plăcut să facă toate aceste lucruri.

Casa lor era un bungalou cu unghiuri ciudate şi fusese construită la mijlocul secolului de un arhitect care nu ştia să construiască. Când se mutaseră, i se păruse de-a dreptul fermecătoare – de fapt, îşi convinsese soţul că exact acela era locul unde trebuiau să locuiască, în ciuda instalaţiei

electrice îndoielnice şi a faptului că exista o singură baie –, dar acum o enervau uşile, toate fiind prea înguste sau prea scunde. Niciunul dintre colţuri nu era în unghi drept. Şi, indiferent de cât de multă curăţenie făcea, locul nu i se părea niciodată curat. Casa asta, s-a gândit ea, înfuriindu-se, o furie care continua să crească. În pizda mă-sii de casă.

Iar în loc să numere oi, acolo în pat, în timp ce aştepta ca băiatul să adoarmă – în timp ce el se rostogolea şi-şi încurca, după care-şi descurca picioarele în cearşafuri, în timp ce el cerea apă, mâncare, se smiorcăia, încerca să se joace cu ea, se bosumfla când ea îl îndemna să tacă, spunându-i Hai la nani, e timpul să-ţi laşi corpul să se odihnească –, în timp ce băiatul se împotrivea şi se zvârcolea, iar ea stătea nemişcată şi tăcută lângă el, îşi imagina că loveşte cu pumnul până găureşte pereţii tencuiţi. Cât de satisfăcător ar fi fost să-şi adune forţa trupului, să simtă cum oasele se zdrobeau când pumnul înregistra primul contact cu peretele dur. Mâna avea să-i sângereze. Probabil că încheieturile degetelor aveau să i se rupă. Dar felul în care ceda peretele, în care se dărâma, pagubele... Exista o uşurare pe care o putea aduce violenţa, îşi dădea acum seama.

Croşeu, croşeu, croşeu. O oră acolo, lângă băiat. Croşeu. Două ore. Încă treaz. Într-o altă seară, ar fi plâns. Într-o altă seară, s-ar fi dat jos din pat şi ar fi coborât la parter şi l-ar fi ignorat când el s-ar fi furişat din dormitor şi ar fi coborât uşurel treptele, ar fi rămas citind pe canapea şi nu l-ar fi băgat în seamă când el s-ar fi cuibărit în golul braţului ei, ar fi făcut orice ar fi avut chef să facă şi l-ar fi lăsat să adoarmă la orice oră ar fi vrut el, oriunde ar fi vrut, pentru că nu mai putea. Pur şi simplu n-ar mai fi putut sta întinsă în pat lângă el o singură clipă în plus, pentru bunul Dumnezeu.

Trebuia să-şi distragă atenţia. Să citească ceva. Orice care să-i alunge din minte dezamăgirea şi disperarea care se

adunau în sinea ei. Şi iat-o acolo, pe noptieră, O incursiune în lumea femeilor magice. Bineînțeles.

Nu pornise lectura Incursiunii de la început la sfârşit, ci simțise imboldul de a-i permite tomului să-şi deschidă burta de pagini la întâmplare, ca ea să citească orice se întâmpla să fie acolo. Fiindcă avea impresia că ghidul acela nu era un obiect oarecare care exista în lume, ci mai degrabă o entitate de sine stătătoare care, de fapt, avea lucruri de spus şi care-i vorbea, ei în particular. Ca atare, nu putea pur şi simplu să fie citită în felul obişnuit.

Despre ce vrei să vorbeşti acum? se gândea ea în timp ce scotea cartea din sacoşă în parc şi, ca şi cum i-ar fi răspuns, aceasta se deschidea foşnind la „O excursie în Antarctica" sau „Câteva idei despre transformare".

În seara asta, aşteptându-se ca soțul să sosească în sfârşit acasă a doua zi, stătea lungită în căldura înăbuşitoare a dormitorului, cu fiul său sforăind alături (nu-i luase decât între două şi trei ore!), şi a deschis cartea într-o doară la secțiunea intitulată „Soiuri domestice".

Conform lui White: „Chiar dacă cercetările mele desfăşurate în străinătate au fost cu siguranță unele dintre cele mai captivante şi fascinante din cariera mea, nu trebuie trecute cu vederea rasele domestice de femei magice şi, de fapt, acestea îşi merită cu prisosință propria analiză onestă şi serioasă".

Ei, dacă e pe-aşa, s-a gândit mama. Hai să vedem.

În paginile acelea, a găsit-o pe Nimicitoare:

...un tip de vietate modernă atrasă de şi concentrată asupra tuturor lucrurilor legate de cariera, succesul, câştigurile financiare şi puterea ei. Această vietate nu aparține niciunuia dintre domeniile profesionale în particular, dar poate fi întâlnită în cele mai înalte eşaloane ale ariei de competență pe care şi-a ales-o.

Se va îmbrăca aşa cum va considera de cuviinţă, adoptând orice stil vestimentar, iar dacă veţi avea suficient nenoroc încât să faceţi negocieri cu aceasta de pe poziţii antagonice, fiţi precauţi: o privire tăioasă vă poate lăsa infirm zile întregi. Un cuvânt dur este capabil să dea naştere la îndoieli profunde şi devastante privind toate deciziile pe care le-aţi luat în viaţă. Câteodată – deşi aceasta e o teorie personală încă neconfirmată, chiar dacă bazată pe ani de observaţie – o Nimicitoare ar putea căpăta aproape pe nesimţite un aspect oblic, învelişul ei corporal asumându-şi o nouă ascuţime, chipul îngustându-se către exterior ca într-un unghi, în timp ce fruntea, nasul şi bărbia se preschimbă într-un soi de lanţ muntos accidentat. Poate că este magie la mijloc sau poate că de vină e îmbătrânirea. (Cu fondurile potrivite, m-aş apuca bucuroasă să proiectez un studiu adecvat.)

O Nimicitoare ratată este, ce-i drept, o vietate jalnică, deşi nu mai puţin caustică. În afara zonei afacerilor, o veţi găsi în mijlocul unui cămin imaculat, cu copii ascultători şi un partener la fel de docil, întreaga gospodărie respectând un orar strict. Nimic altceva cu excepţia perfecţiunii nu va fi acceptat de către această rasă de Nimicitoare, ale cărei visuri, acum deturnate, îşi vor găsi o expresie chiar şi mai agresivă. Doresc familiei ei tot binele din lume.

O Nimicitoare va prefera parteneriatele domestice ambigue cu alte femei. Dacă relaţiile au o natură sexuală sau nu, asta va fi cel mai probabil întotdeauna imposibil de stabilit.

V-aţi putea imagina că alte femei privesc cu dispreţ o Nimicitoare, fapt ce s-ar datora spiritului binevoitor şi altruist care deseori animă cercurile sociale feminine, însă am descoperit că, mai mult decât atât, inversul este valabil: femelele beta din proximitatea unei Nimicitoare o vor privi cu mare stimă şi se vor hrăni din puterea ei, dezvoltând de-a lungul a mai multe luni sau ani propriile avataruri ale propriului sine de Nimicitoare.

Mama a închis ochii. Cum o fi să stai printre femei care posedă aceeaşi vitalitate însufleţitoare? Să construieşti vaste imperii şi lumi pe care nici în gând nu le-ai visat? Să controlezi schimbul de idei, evoluţia unei societăţi? Nu fusese niciodată prea interesată de succes sau putere în sens tradiţional, dar pentru o clipă şi-a dat seama de mirajul lor, un imperiu condus doar de femei, apoi de mirajul unei dominaţii care ar fi putut face totul să se năruie, dintr-un capriciu. Un întreg regat în ruine, ca manifestare a furiei nestăvilite a unei singure femei. O încăpere distrusă şi lăsată de izbelişte. Orice, numai să lase ceea ce simţea undeva în afara propriului corp, căci ţinuse în ea aceste sentimente mult timp şi nici că şi le mai dorea de acum încolo.

* * *

Pe lângă părul care începuse să-i crească pe gât şi acum pe umeri, pe lângă dinţii ascuţiţi şi coadă, în dimineaţa următoare avea sânii umflaţi şi dureroşi, iar în partea inferioară a spatelui era chinuită de crampe. O durere de cap stăruitoare, puternică pulsa surd pe fundalul a tot ce făcea. Ştia ce însemna asta. Era ceva firesc sau, cel puţin, normal de când îi revenise menstruaţia, la un an după venirea pe lume a bebeluşului, fie un diluviu strălucitor, fie un pârâiaş mâlos, o săptămână de şuvoaie sau vreo două zile de aproape nimic. Nu se mai putea baza acum pe altceva legat de reproducere, în afară de suferinţă.

Niciodată înainte nu experimentase un asemenea tip de agonie înainte de menstruaţii, o stare atât de intensă încât le înţelegea acum pe acele femei care îşi ucideau soţul, apoi invocau SPM-ul în apărarea lor. Singurele ei instincte în această perioadă tindeau către violenţă.

Pentru a-i spori agonia premenstruală, pisica neagră şi grasă, cu blana neîngrijită ridicându-i-se în ciufuri de forme ciudate, cu ochii mari şi verzi lipsiți de inteligență, tot mieuna şi iar mieuna pe exact acea frecvență care alimentează intenția homicidă.

Era cumva posibil să fi lovit uşor pisica – în mare parte fără să vrea, din moment ce arătarea era continuu printre picioarele ei, cerând mai multă mâncare, dar un pic şi intenționat, suficient cât să înalțe o arteziană de neîndoielnică plăcere criminală în coşul pieptului? Da.

Afară, afară, afară, afară, afarăafarăafarăafară, a bombănit ea, tunând şi fulgerând prin bucătărie pentru a încerca să prindă animalul, care s-a strecurat printre picioarele scaunelor, apoi a şters-o sub masa unde mâncau.

Mama a început să tropăie ca s-o sperie, iar când pisica a ieşit, a înhățat-o de trunchiul rotunjit ciudat. Pisica a părut o clipă că se dezumflă uşor şi a scâncit ca o jucărie. Picioarele mici i se bălăbăneau în aer în timp ce o căra spre uşă, de unde i-a făcut apoi vânt pe verandă.

Iubise pisica, pe vremea când fiul ei încă nu exista. Era o vietate splendidă, cu blana de un negru pur şi extravagant înfoiată, cu ochi bulbucați şi verzi ca ai unei bufnițe şi un mieunat delicat de prințesă, pe note înalte, care amintea de sunetul unui clopoțel. Era nemaipomenit de frumoasă şi, în aceeaşi măsură, uluitor de idioată. Mieuna în disperare până când mergeai şi îi arătai cu degetul bolul cu mâncare şi i-l fluturai puțin dinaintea ochilor, moment în care începea să înfulece ca şi cum era moartă de foame. Se repezea întotdeauna fix în aceeaşi direcție în care mergea şi mama, inevitabil ea o călca, iar pisica scotea un chirăit înfiorător şi o ştergea ca din puşcă în beci. Mânca prea mult şi era supraponderală, nemaiputându-se curăța singură cum trebuie, astfel că mama era nevoită să-i spele săptămânal rahatul închegat pe blana din jurul fundului şi

făcea asta cu un imens dezgust. Igienizarea era necesară, câtă vreme pisica era predispusă la infecții ale tractului urinar, din cauza a ceea ce veterinarul numise o vulvă anormală.

Dar am reuşit să ajungem împreună până aici! avea soțul ei obiceiul să spună cu multă căldură de fiecare dată când ea se plângea în privința animalului.

O ținea în poală pe proastă şi îi lua partea.

Gândeşte-te doar la asta, noi şi această pisică am evoluat cu toții dintr-un organism unicelular şi am reuşit, împreună, să ajungem în acest moment al istoriei. Suntem nişte învingători!

Mama lăsa să-i scape un râs hodorogit ca lătratul unui câine bătrân, fiindcă bineînțeles că nu se gândise niciodată la subiect în termenii aceştia, iar asta o transforma pe pisică, cel puțin pentru o bucată de vreme, mai degrabă într-un camarad triumfător decât într-o pacoste fără rost, însă nu dura mult şi camaraderia se risipea.

Ah, sigur, da, reuşiseră împreună. Dar, ca să fie cinstită, pisica n-ar fi ajuns acolo fără intervenția umană. Rasa ei va fi fost de pisică de palat, pisica unei regine, o pisică aşezată pe o pernuță de mătase toată ziua şi hrănită cu carne mărunțită, gătită de un bucătar rumen în obraji. Prin urmare, animalul chiar merita într-un fel să moară, dacă jucai după regulile evoluției.

Mama nu voia acum încă o ființă care să aibă nevoie de ea, care să aibă nevoie să fie mângâiată, hrănită, spălată, alintată şi urmărită pas cu pas. Nu voia acum decât linişte şi să nu fie atinsă.

Senzația că societatea, lumea adulților, căsătoria, maternitatea, toate aceste lucruri erau cumva proiectate cu mare măiestrie ca să pună o femeie la colț şi s-o țină acolo – această idee începuse s-o apese. Fireşte, toate astea îi mai trecuseră prin minte şi înainte, dar, după ce venise pe lume

fiul ei, ideile luaseră o formă nouă, căpătaseră o greutate cu care nu mai puteai jongla, apoi, după ce renunțase la slujbă, senzația asta devenise chiar şi mai pregnantă, în timp ce corpul ei se străduia să-şi regăsească un echilibru. Iar odată ce nu mai rămăsese cu nimic din ceea ce fusese înainte – din cariera ei, din chipul ei atrăgător, din ambiția ei, din hormonii pe care-i cunoştea – o conspirație antifeministă părea nu doar plauzibilă, ci aproape inevitabilă.

Trebuia să meargă în ziua aceea să cumpere mâncare pentru pisică şi diverse alimente, iar ea nu voia să iasă să cumpere mâncare pentru pisică şi diverse alimente, dar chiar şi aşa, a mers la cumpărături.

În magazin, n-a putut ieşi din logica acestei gândiri, că era prinsă în capcană, că totul era o conspirație, iar dispoziția ei a luat-o la vale şi mai mult, în ciuda eforturilor de a avea gânduri pozitive şi de a alege să fie fericită.

S-a întrebat dacă nu cumva e isterică, în timp ce împingea căruciorul printre rafturile cu produse şi pe lângă secțiunea cu delicatese. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Întotdeauna se mândrise că nu fusese o femeie isterică, ci mai degrabă una inteligentă, cu argumente la obiect, care uneori se mai îmbufna puțin, dar care era cel mai adesea o companie grozavă.

Bineînțeles, ştia că însuşi conceptul de „femeie isterică” era un construct sexist, iar ea respingea etichetarea asta cu totul, însă voia să se asigure şi că, din capul locului, nimeni n-o putea vreodată asocia cu o asemenea etichetă.

Băiatul bolborosea, Prăjiturică, prăjiturică, prăjiturică, din scaunul lui din cărucior, apoi a făcut semnul pentru te rog, frecându-şi palmele în sus şi în jos pe piept şi privind-o cu ochi mari.

Ea a zâmbit, l-a atins pe nas şi a luat-o cu paşi şerpuitori, distrată, către raionul de panificație.

Nu era isterie dacă revendicarea în privința căreia persoana era isterică se dovedea justificată, dacă sistemele din care persoana făcea parte erau din start gândite astfel încât să pună femeia într-o poziție nefavorabilă. De fapt, chiar dacă într-o definiție istorică aproximativă a isteriei s-ar fi considerat drept cauze uterul şi hormonii feminini care îşi fac de cap, tocmai aceste elemente nu reprezintă un handicap pentru femei, ci ceea ce le ridică pe o treaptă superioară, ascuțindu-le mintea, făcându-le să devină conştiente de realitatea politicilor de gen şi rafinându-le abilitățile de gândire critică până când pot tăia în carne vie.

Da, cu siguranță, furia ei înverşunată era parțial un efect secundar al proceselor fiziologice, dar cum era posibil să nu fii iritat după ce ai adus pe lume un copil? s-a întrebat ea în timp ce lua un triunghi mare de brânză şi-l adulmeca, înregistrând o complexitate a mirosurilor până atunci necunoscută ei – fân, fum, miere, un iz fungic de mosc, un damf dulce-putred. Incredibil, s-a gândit în timp ce punea brânza la loc. O sensibilitate premenstruală, şi-a spus în sinea ei, deşi lucrul de care se temea – şi-a dat brusc seama – era că toate astea nu însemnau altceva decât o altă evoluție de natură canină, acest simț acut care devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce se plimba prin magazin: drojdiile fermentate din raionul de brutărie, bicarbonatul de sodiu şi cacaua amară a prăjiturii cu bucăți de ciocolată a băiatului, laptele în toate stările de prospețime şi acreală, oțetul dinspre tejgheaua cu măsline, câmpurile moarte de ierburi din raftul cu pâine ambalată, notele stringente ale cafelelor proaspăt măcinate.

Era vie într-un fel cu totul nou în timp ce se plimba prin magazin, fața fericită a băiatului mânjită cu ciocolată. A mirosit ceaiul negru şi murdăria jilavă a urinei stătute din scutecul lui, apoi sarea şi iarba de mare din secțiunea de alimente marine. Băiatului îi plăceau homarii din acvariu,

cu cleştii lipiți cu bandă, bălăcindu-se laolaltă într-un banc în apa tulbure. S-au oprit să privească animalele bulucindu-se unele peste altele şi izbindu-se de geam.

Magazinul este un loc al opresiunii, s-a gândit ea în timp ce împingea căruciorul mai departe, pe lângă o doamnă în vârstă care lucra acolo şi care gătea mostre de peşte file într-o tigaie electrică, la un mic pupitru.

Îmi dai şi mie o gură? l-a întrebat mama pe băiat, arătând cu degetul prăjitura. Împărțim?

El i-a întins prăjitura, iar ea a ciugulit de pe margine.

Mulțumesc, i-a spus prin semne, iar el a bătut din palmele lui murdare.

Îşi dorea să fi putut mânca o prăjitură întreagă, o duzină de prăjituri. O cuprinsese dintr-odată o poftă nestăvilită, dar nu, nu era bine ce se întâmpla. Nu prăjituri voia. A mers către galantarul cu carne şi a cumpărat trei bucăți de antricot de vită, mirosul monedelor, al sângelui şi al morții făcând-o să lunece într-un hău al foamei. Cât de frumoase erau! Cum nu băgase niciodată înainte de seamă frumusețea lor, roşul adânc al cărnii, în contrast atât de puternic cu vinele albe de grăsime. Fiecare dintre ele e o capodoperă în miniatură, s-a gândit ea, lingându-se pe buze. A cerut mai multă carne: un kilogram de ceafă tocată; dacă mă gândesc mai bine, mai dați-mi jumătate. Şase cârnați nemțeşti. Dar carnea aceea pentru tocăniță? Arăta delicios. Îmi puteți da o jumătate de kilogram din aceasta? Şi ia te uită la acea bucată de pulpă superioară pentru friptură. Bucata aceea cât un oposum de mare, a zis ea, arătându-i măcelarului, care a râs pe înfundate în timp ce o cobora din camera frigorifică. Şi câteva frigărui kebab gata asamblate, ca să fie totul ca la carte, pentru legume, fiindcă aşa era sănătos, a spus, venindu-şi în fire.

Da, legumele erau un semn clar de civilizație. Câinii n-ar fi mâncat legume.

Numai ascultă ce spui, şi-a zis în sinea ei.

Încetează, i-a dat replica un alt sine. Încetează să mai vorbeşti cu tine însăți.

Căcat, s-a gândit ea.

Era o zi de vineri, iar soțul ei avea să ajungă acasă de la muncă spre seară. Avea mai bine de cinci kilograme de carne roşie în cărucior. Încă mai trebuia să cumpere suc, şervețele umede, iaurt, banane, snack-uri crocante şi o pungă de morcovi civilizați până în plăsele.

Imaginați-vă cum e să încerci să cumperi snack-uri crocante pentru acasă, alături de un copil mic şi cu un simț al mirosului amplificat, aproape animalic, în timp ce grozăvia societății patriarhale pluteşte sumbru din spatele fiecărei cutii de biscuiți cu temă rustică, se face simțită în foşnetul fiecărei pungi cu covrigei pe care pui mâna.

În timp ce ieşea pe uşile glisante automate ale magazinului spre parcare, cineva din spate i-a rostit numele, iar ea s-a întors.

Sally – celibatara, drăgălaşa, tânăra, fericita şi blonda Sally – i-a făcut cu mâna şi aproape că a dat fuga spre ea, toată numai zâmbet.

Hei, cum merge treaba!? a întrebat, îmbrățişând-o pe mamă şi ciufulindu-i băiatului părul. Nu te-am mai văzut nici nu mai ştiu de când. E adorabil să stai acasă cu domnul de aici? Pun pariu că e superdistractiv.

Sal lucra la galeria comunitară unde mama fusese directoare înainte să se retragă. Făcuse alegerea corectă. Chiar făcuse. Să fie la muncă în timp ce nou-născutul ei se dădea de-a dura pe podeaua acoperită cu linoleum a creşei fusese ca o agonie, însă şi statul acasă însemna tot un fel de agonie, doar că diferită.

Voia să-i spună fetei: e complicat. Nu mi-am imaginat niciodată că voi deveni persoana care sunt acum şi nu ştiu cum să fac asta să meargă. Mi-ar plăcea să fiu mulțumită,

dar, dimpotrivă, mă simt captivă într-o închisoare pe care mi-am construit-o cu mâna mea, în care mă chinuiesc singură la nesfârşit, până când mă trezesc mâncând cu pumnul fursecuri Fig Newton la miezul nopții, ca să nu încep să plâng. Ca şi cum normele societății, aşteptările ce țin de gen şi obtuzitatea exasperantă a biologiei m-au obligat să devin această persoană, chiar dacă îmi vine greu să descifrez cu exactitate cum am ajuns în punctul acesta. Nu trece o secundă să nu fiu furioasă. Mi-ar plăcea ca într-o zi să-mi îndrept propriile opere de artă către o critică a sistemelor vieții moderne, care pun toate aceste lucruri în mişcare, însă creierul nu-mi mai funcționează aşa cum o făcea înainte să am bebeluşul, iar acum sunt efectiv bătută în cap. Mi-e teamă că n-o să mai fiu niciodată deşteaptă ori fericită sau slabă. Mi-e teamă că m-aş putea transforma într-un câine.

În schimb, i-a zis cu zâmbetul pe buze: îmi place la nebunie. Îmi place la nebunie să fiu mamă.

* * *

Mă tot gândesc la un nou proiect, a spus ea, stând în uşa băii în acea seară – vineri! —, în timp ce soțul ei îi turna băiatului apă călduță peste cap. Ceva care să aibă de-a face cu sfărâmatul unor lucruri, poate? Mi-ar plăcea să folosesc o bâtă. Sau un topor.

Ooo, cum ar fi să pictezi cu o ghioagă? a întrebat soțul ei.

Mda... a spus ea, nu foarte convinsă.

El a râs şi a început să-l săpunească pe băiat pe cap.

Ceva legat de mame, de furie şi de sfărâmat chestii, a continuat ea. Dar, ştii tu, în cheie artistică.

Mame, a repetat el.

Sunt foarte supărate, a zis ea.

Supărate? a întrebat el.

Nu contează.

Dacă m-ai pune să ghicesc care ar fi următorul tău proiect, a spus el, aş zice că te antrenezi să devii măcelar, pentru că avem un frigider plin de carne.

Nu e plin de carne, a spus ea. Sunt şi alte lucruri.

Încă mai crezi că te transformi în câine? a întrebat-o, cu sprâncenele ridicate în felul acela special în care ar fi vrut să spună: Să ştii că glumesc, dar tot cred că eşti un pic dusă.

Încetează, a spus ea. N-am nimic. Ba chiar am fost la Bebeluşii Cititori săptămâna asta. În fine, i-am văzut pe Bebeluşii Cititori când am fost la bibliotecă.

Cum a fost?

Insuportabil, a răspuns ea şi amândoi au râs.

Era recunoscătoare pentru faptul că-i făcea el baie, deşi între timp o rugase să pună prosopul băiatului în uscător pentru a-l încălzi, să aducă o felie de pâine prăjită ca băiatul să mănânce, să meargă în camera copilului ca să-i aducă pijamaua, toate acestea cât timp el stătea aşezat pe capacul lăsat al vasului de toaletă, lângă cada de baie, citind ceva pe telefon. Bineînţeles, avea să facă toate aceste lucruri, chiar dacă le făcuse de una singură şi săptămâna trecută, fără măcar o posibilitate de a primi ajutor, dar n-ar fi părut meschin să-i atragă atenţia? Tot ce voia cu adevărat era să se aşeze pe canapea şi să se uite în gol pe fereastră o bucată de vreme – chiar şi numai zece minute –, însă soţului ei îi plăcea când era vioaie şi vorbăreaţă la întoarcerea lui acasă. Până la urmă, stătuse în maşină mai multe ore, venind tocmai de la Minneapolis sau Chicago – şi, la rândul lui, era extenuat, fiindcă întreaga săptămână rămăsese treaz până târziu la hotel, citind sau navigând pe internet ori, pur şi simplu, nefiind în stare să doarmă, din cine ştie câte motive: în cameră era prea linişte sau comandase room-service prea târziu, ceea ce îi provocase indigestie. Pe bune, nu era deloc uşor să stai mereu la hotel, îi adusese el la cunoştinţă.

Dacă, în momentul în care ajungea acasă, era primit de o mamă care se tot plângea sau de un băiat cu purtare necorespunzătoare, sau într-o casă dezordonată, asta îl făcea să fie stresat şi nu era oare mai bine să se poată bucura de o revenire liniştită, de puţin timp liber – în jur de o oră în faţa calculatorului – care să-l ajute să se destindă după atâta stat la volan?! Mama îi făcea aşadar pe plac de mai mulţi ani, iar acum şi-a reamintit singură – din nou şi din nou şi din nou, trebuia să-şi amintească asta şi gata –, soţul ei nu era un om rău.

După baie, l-a pus ea pe băiat la nani, fiindcă soţul trebuia să termine nişte e-mailuri pentru serviciu, chiar dacă avusese întreaga săptămână la dispoziţie să facă asta. I-ar fi plăcut mai degrabă să iasă din casă cu totul, chiar din momentul în care soţul ajungea, şi să-şi petreacă toată seara într-un bistro ori cafenea, fie asta, fie să se închidă singură în camera de oaspeţi şi pur şi simplu să-şi dea frâu liber imaginaţiei – un proiect artistic ori o ţinută vestimentară, o viitoare vacanţă. Voia să găsească o portiţă de ieşire, dar ar fi însemnat un veritabil inconvenient pentru soţul ei, pentru întreaga familie, după cum suna exprimarea lui, aşa că a rămas acasă.

Poate că până la urmă era într-o dispoziţie bună, chiar dacă avea impresia că se preface? Poate că era de fapt distractiv să rămână acasă şi să stea toţi împreună, ca o familie, de îndată ce soţul ajungea acasă? În fiecare săptămână, cântărea în mintea ei aceste potenţiale scenarii, încercând să se convingă singură.

După ce a reuşit în sfârşit să-l adoarmă pe băiat, soţul i-a spus cât era de încântat s-o vadă fericită, cât de mult îşi dorea ca ea, ştii tu, să-şi între în ritm. Stăteau pe canapeaua veche, în timp ce televizorul rula un film străin pe care el îl alesese. El i-a mângâiat părul moale de pe antebraţe, după care mâna i s-a strecurat pe sub pantalonii

de pijama şi i-a atins firele de păr de pe gambă, degetele urcându-i pe coapsă – nu erau mici şi ţepoase, ca de obicei, ci crescuseră la loc zdravăn, deşi se răsese pe picioare la un moment dat în săptămâna aceea, însă părul era din nou la locul lui, încă şi mai viguros.

Mmmm, a zis el, îngropându-şi capul la baza gâtului ei şi prinzând-o de ceafă cu o mână, în care ţinea strâns un ditamai ciuful.

Ah, a murmurat în timp ce o săruta, luat prin surprindere.

Doar că... a spus ea, mutându-i mâna pe talie şi oferindu-i doar sărutări cu buzele strânse, de teamă să nu-l cresteze cu caninii.

Mâna lui a alunecat atunci spre spate, iar ea a făcut o grimasă şi l-a împins laoparte.

Chistul, s-a scuzat ea, mişcându-se către celălalt capăt al canapelei. Pur şi simplu nu mă simt în apele mele. Trebuie să-mi vină ciclul.

Atunci, ce-ai zice de... a spus el, trăgând-o de cordon şi aplecându-şi capul cu acel zâmbet şmecher pe chip, însă mama a spus nu şi a zâmbit şi l-a sărutat şi s-a întors către televizor, iar asta a fost tot.

Cum ar fi putut să-i arate cele patru noi punctişoare de pe bust, rozalii şi ieşite în relief? Cu siguranţă, el ar fi spus că sunt aluniţe, dar ea ştia mai bine.

Sfârcuri. Nu puteau fi altceva decât sfârcuri. Şase în total acum, punându-le la socoteală şi pe cele de pe sâni.

* * *

Sâmbătă dimineaţă, mama a sărit în duş, nici nu-şi mai amintea de când nu se spălase. Trei zile? O săptămână? Înainte să apuce să-şi toarne măcar câteva picături de şampon în palmă, soţul era deja în baie, să-i spună că nu

mai aveau lapte, apoi a apărut băiatul, plângând şi trăgând de perdeaua duşului, până când soţul l-a luat în braţe şi a dispărut cu el. Îl putea auzi acum în bucătărie, spunându-i băiatului să se liniştească, în timp ce, drept răspuns, copilul urla MAMA!

Un minut! a ciripit ea, frecându-şi cu furie scalpul. Ai grijă de copilul tău, voia să ţipe. Pur şi simplu, ai grijă!

Ce era atât de greu?

Dă-i ceva, orice. Strâmbă-te la el. Porneşte televizorul pe nişte nenorocite de desene animate.

Nu înţelegea cum soţul ei putea să fie aşa de priceput la maşinării complexe, însă total incapabil să-şi dea seama ce ar funcţiona în cazul propriului copil. A ţopăit afară din duş înainte să se fi spălat cum trebuie pe faţă.

Nu mai avem lapte, i-a spus soţul din nou.

Ştiu, a zis ea, luându-l din braţele lui pe băiatul care plângea şi dându-i un pupic pe obraz.

De ce nu mai avem lapte? a întrebat el.

Pentru că l-a băut, a răspuns ea, arătând către fiul lor.

Lăptic, a zis băiatul.

Păi da, evident, a spus el, cu o undă de enervare în voce, ca şi cum mama era cea care îi irosea timpul şi nu invers. Dar ştiai despre asta?

Ştiam că nu mai avem mult, a spus ea.

S-a concentrat pentru a-şi menţine vocea egală şi calmă.

Era pe lista mea. Dar cumva am trecut cu vederea.

El a oftat şi s-a întors la laptopul lui, deschis pe masa din bucătărie.

Înfăşurată într-un prosop, cu apa prelingându-i-se din păr, ea îl ţinea în braţe pe băiatul care întindea mâinile după tatăl lui.

Dada, a zis băiatul.

Nu mai bine pleci? s-a gândit ea. Pleacă de acasă. Într-un fel, era mai uşor când era absent. Putea avea grijă de copil

fără un şuvoi constant de comentarii, de întrebări iscate din critici vag mascate, solilocvii condescendente despre cum soțul ei ar fi făcut orice trebuia şi ea să facă dacă asta ar fi fost slujba lui, cum avea totul pus la punct de fapt, cum era simplu, doar o chestiune de X, Y sau Z, pe înțelesul tuturor.

Sigur, da, privind retrospectiv, nu era chiar aşa o scofală că o întrebase despre lapte, că avea nevoie de ajutorul ei cu copilul, de vreme ce el nu dezvoltase abilități similare cu ale sale cât era plecat, dar nu-şi putea da seama de greutățile prin care trecea ea? Era capabil să înțeleagă şi să aprecieze tot ceea ce făcea ea? Trata lucrurile ca şi cum ea ar fi fost într-o vacanță prelungită. Dacă nu putea oferi un ajutor practic, ar fi trebuit, cel puțin, să-şi arate recunoştința, printr-un torent de mulțumesc în fiecare moment în care se afla acasă. În schimb, când ea încerca să aducă în discuție diviziunea muncii, munca nevăzută din viața ei de zi cu zi, presiunea psihică, el îi oferea ca replică ceva de genul Bănuiesc că toți banii pe care-i fac eu nu înseamnă nimic şi, bineînțeles, nu asta era ce-i spunea ea, în niciun caz.

L-a dus în brațe la etaj pe băiat, care se smiorcăia, şi l-a aşezat la masa cu trenulețe din dormitorul lui, după care a găsit o bustieră, nişte pantaloni comozi, un top. Cu asta se îmbrăca în fiecare zi.

Luni, după acel weekend pe care şi l-a petrecut suportându-l pe soț, căci aşa se simțea cu adevărat, i-a dat o îmbrățişare fără chef şi i-a expediat un du-te-n pizda mă-tii în gând, în timp ce el scotea maşina din parcare. Cu cafeaua uşor răcită, s-a prăbuşit într-un scaun de la masa din bucătărie pentru a-şi aduna gândurile şi l-a privit pe băiat cum scotea metodic din dulăpiorul de lângă cuptor o foaie de copt, o formă din tablă pentru brioşe, o tigaie, răzătoarea şi aşa mai departe. Deşi nu voia să facă asta şi n-avea niciodată să admită că sfaturile soțului în privința fericirii şi a orarelor ar fi putut fi până la urmă genul de idei

bune, nici n-a vrut să înceapă şi să continue săptămâna în starea ei actuală, secretând această furie acră, atât de supărată încât aproape că era să izbucnească în lacrimi. Deloc productiv. Nu era bine pentru nimeni, de fapt, iar cel mai puțin pentru ea însăşi.

Bun. Deci poate că nu era absolut nimic în neregulă, în afara faptului că avea la dispoziție prea mult timp liber. Asta era problema. Nu că ar fi avut vreme pentru lucruri care-i făceau cu adevărat plăcere, cum ar fi să creeze artă sau să citească ori pentru exerciții fizice, într-un fel care să conteze. Mai degrabă, avea timp – atât de mult timp! — să meargă cu băiatul la spațiul de joacă din mall şi să meargă cu el la spațiul de joacă adiacent piscinei şi să meargă cu el la Colțul Picilor de la sala de forță municipală şi să meargă cu el la grupa de spus poveşti, cea matinală sau cea după prânz – De ce nu la ambele? —, de la biblioteca publică.

Aş fi în al nouălea cer dacă asta aş avea de făcut toată ziua, spunea mereu soțul ei, de fiecare dată când mama se plângea, ceea ce nici nu mai făcea de fapt, fiindcă încerca să adopte perspectiva lui acum şi să se simtă cu adevărat în al nouălea cer datorită stilului ei de viață de mamă-care-stă-acasă, în care nu era loc pentru altceva decât copilul ei mic şi o grămadă de timp liber şi activități legate de puşti.

În săptămâna aceea, avea să încerce cu şi mai mare aplomb să iasă din casă şi să lege conexiuni cu ceilalți. Avea să mențină o atitudine pozitivă. Şi-a pus în ordine sacoşa cu scutece, fredonând de una singură în timp ce-l îmbrăca pe băiat, dându-i un bobârnac uşor peste vârful nasului ca să-l facă să râdă, după care şi-a aranjat părul cu pieptănul.

În timp ce ieşea din casă, îngâna alături de copil un cântec de învățat numerele, cu sacoşa pe umăr şi băiatul în brațe, moment în care s-a oprit locului şi a căscat ochii mari la ceea ce vedea pe peluză.

Câine, a zis băiatul, arătând cu degetul.

Da, trei câini, mai exact, în umbra arțarului: un golden retriever, un collie şi un basset hound. Întotdeauna se gândise la aceste rase ca la exemple de câini după care erau înnebunite fetele în anii 1980. De fapt, în anii 1980, fusese ea însăşi înnebunită după asemenea câini şi, în copilărie, visase de nenumărate ori cum avea să le pieptene blana cu o perie roz şi o să-i împopoțoneze cu funde de culoarea lavandei şi o să le pună nume precum Lisa, Gema sau Mr. Belvedere. De asemenea, câinii ar fi salvat-o dacă vreodată ar fi căzut într-o gaură foarte adâncă din asfalt ori s-ar fi împiedicat din greşeală pe stradă, în fața unei maşini care se îndrepta spre ea.

Dar acum erau acolo, pe peluză, şi s-au întors toți trei, gâfâind, ca să se uite la mamă şi copilul ei.

Ei, hai, a zis ea, cu voce tare.

Da, era genul acela de situație ridicolă, însă adevărul era că inima îi tresălta de o spaimă teribilă, de o încântare înfiorătoare. Îşi pierdea, de fapt, mințile? De când mergeau câinii domesticiți de colo-colo în haită? Şi de ce se aflau pe peluza ei, ca şi cum îşi dăduse acolo întâlnire un fel de societate secretă care voia să o inițieze în rândurile ei? Băiatul s-a zbătut să scape din brațele sale, mama l-a lăsat jos, iar el a luat-o tropăind prin curte, ducându-se drept ca o săgeată spre câini, care dădeau nebuneşte din coadă. Şi-au apropiat nasurile umede de fața lui, iar el a scos un scâncet, le-a întors spatele şi a fugit înapoi la mama lui, care îl aştepta, fără să scoată niciun cuvânt, în verandă.

Hei, cățeilor, bună, a zis ea în timp ce se apropia de câini, apoi a îngenuncheat şi a întins o mână în față.

Bassetul a fost primul care a luat-o agale către ea, iar collie-ul şi retrieverul l-au urmat la scurt timp. Bassetul s-a lăsat să cadă în iarba dintre picioarele ei, în timp ce ceilalți doi au sărit ca să aterizeze apoi cu labele pe abdomenul şi umerii ei, să o lingă pe față, să-i adulmece toate părțile care

trebuiau adulmecate. În mod normal, s-ar fi retras cu oroare din fața unei asemenea demonstrații slugarnice şi dezlănțuite de afecțiune. Câini. Atât de uşor de cucerit, atât de iubitori. Ajunsese să nutrească un dispreț aparte față de câini şi de dragostea lor deliberată, din care lipsea reproşul. Ar fi trebuit să pretindă mai multe, să aibă mai des toane, să pună mai multe condiții. Dar cu ei, nu, era întotdeauna o fericire, o gură deschisă şi o limbă atârnând, o lumină specială în ochii lor, care cerşea iubire.

Ceva se schimbase, însă, iar câinii aceştia – câinii aceştia din 1980 – şi limbile lor umede, labele imploratoare şi corpurile calde, palpitând, erau adorabili. Şi-a deschis brațele şi i-a strâns pe toți la pieptul ei. Câinii au răsturnat-o pe spate, iar ea a rămas acolo întinsă, râzând, cu animalele mişunând peste ea în toate părțile şi dând din coadă şi lingând-o şi, în cele din urmă, lungindu-se peste ea. Băiatul a scos un țipăt de bucurie şi s-a aruncat la rândul lui în grămadă.

Avea să fie plină din cap până în picioare de păr şi de mirosul rânced de câine şi de bale şi de resturi de iarbă tăiată şi de pământ, dar nu era nicio problemă. Îi iubea pe câinii aceştia şi, Dumnezeule mare, ce se întâmpla?

Împreună cu băiatul, au petrecut dimineața pe peluza din fața casei, mângâind câinii şi punându-le întrebări şi spunându-le ce câini buni erau. Mama a înjghebat o colecție pestriță de mingi, adunate din spatele canapelei şi de-aiurea de prin colțurile garajului, iar băiatul le lansa una după alta, strigând de încântare.

Retrieverul era cel mai abil dintre toți, o splendidă privelişte demnă de admirație când cățeaua, cu urechile ciulite şi ochii sclipindu-i, se înălța de la firul ierbii pentru a înşfăca mingea în aer cu dinții. Ateriza cu picioarele bine înfipte în pământ, apoi se întorcea în loc cu iuțeală, sprinta către băiat şi lăsa mingea să-i cadă acestuia la picioare.

După ce băiatul s-a plictisit să se joace aport, retrieverul s-a apropiat de mamă, care stătea aşezată pe treptele verandei, şi şi-a lipit cu tandreţe capul de piciorul ei. Mama a mângâiat animalul în timp ce privea cum fiul ei mergea clătinându-se în spatele collie-ului şi al bassetului, cu braţele deschise în lături, chirăind şi hlizindu-se. A mângâiat părul lung, blond, mătăsos al retrieverului, mai moale decât orice alt păr de câine atinsese, ca şi cum fusese spălat cu şampon şi balsam, apoi uscat cu foehnul şi pieptănat cu multă grijă.

Nu cumva tocmai ai fost la coafor? a întrebat câinele, iar acesta şi-a frecat nasul de gâtul ei, după care a lins-o în palmă.

A tras corpul câinelui mai aproape de ea şi l-a îmbrăţişat, şi-a îngropat faţa în blana femelei, care mirosea a căpşuni şi săpun.

Căpşuni! a spus ea, ţinând faţa câinelui în mâini şi privindu-l în ochii lui blânzi. Ce câine bun, frumuşel, perfect!

Retrieverul a zâmbit, iar mama aproape că a putut distinge ceva familiar în privirea femelei. A mijit ochii, a înclinat capul într-o parte, apoi i-a murmurat câinelui, Doamne iartă-mă, te ştiu de undeva?

Câinele şi-a potrivit cu delicateţe botul în mâna ei, apoi a tras-o uşor, ca să se ridice şi să coboare de pe verandă, către peluză, către trotuar.

Vino, spunea câinele.

Dinţii îi intrau în piele, iar ea s-a întrebat în gând, ca prin ceaţă, dacă nu cumva avea s-o muşte.

Dar unde să mă duc? s-a gândit ea absentă. Unde vrea căţeaua aceasta să mă ducă? Acasă la ea? Într-un câmp mare cât vezi cu ochii, acoperit în întregime de iarbă mlădioasă, prin care am putea alerga şi iar alerga, tot ţinând-o aşa alergând, simţind deplin forţa corpurilor

noastre, sângele curgând prin muşchi şi fascii, să ajungem într-un loc unde plămânii ni s-ar deschide larg şi am putea cuprinde înăuntrul nostru cerul întreg, un loc unde să nu fie oameni, ci doar zvâcnirea şi pulsul vieții, al vieții, al vieții?

S-a lăsat condusă, târşâind picioarele prin iarba peluzei, ziua scurgându-se acum cu încetinitorul şi scânteind cu aerul unui vis cu ochii deschişi.

În iarba înaltă a curții din față, băiatul stătea întins pe spate la adăpostul unui petic de umbră, cu bassetul într-o parte şi collie-ul de cealaltă. Collie-ul s-a pus în genunchi lângă el şi a aşezat o labă pe pieptul băiatului, la fel cum mama îşi odihnea acolo palma chiar înainte ca el să adoarmă. Urechea alungită a bassetului se mişca dintr-o parte în alta, în timp ce animalul îi şoptea ceva la ureche băiatului. O poveste, se prea poate. Un cântec de leagăn.

Măi, să fie, îl pregătesc pentru un pui de somn, s-a gândit ea. Cât de drăguț!

În timp ce trecea pe lângă ei, collie-ul şi bassetul au privit-o amândoi fix în ochi şi au încuviințat.

Va fi totul în regulă, îi spuneau. Du-te şi nu te opri.

Iar retrieverul a tras-o din nou de mână cu dinții, purtând-o departe de căminul ei şi de băiat şi de viața pe care în acelaşi timp o voia şi nu o voia.

S-a auzit strigătul unei păsări, subțire şi ascuțit, iar mama a tresărit. S-a uitat în jos la retriever, apoi către fiul ei, spre ceilalți câini. Şi-a tras înapoi mâna din gura câinelui, oripilată, apoi s-a repezit către copil şi a început să strige la cele trei animale în timp ce-l înşfăca de pe pământ pe băiatul căzut în mreje.

Şuuu de-aici! a țipat, cu o răsucire a încheieturilor. Plecați acasă! a stăruit, iar câinii au luat-o spre stradă, aruncând priviri înapoi, cu ochii lor mari şi trişti, către ea în verandă. Brute perfide, a certat ea câinii, plecați de aici!

Iar atunci, fără să se gândească la ce face, şi-a dat capul pe spate şi a scos un urlet din coşul pieptului, de acolo unde se afla totul, furia şi bucuria strivitoare din acea dimineaţă, belşugul luminii aurii a soarelui, cum mai bine de doi ani nu dormise o noapte de la un capăt la altul, singurătatea, dorinţele ei nesăbuite, cât de mătăsoase la atingere erau buclele blonde ale fiului ei – toate acestea s-au revărsat dinăuntru printr-un singur, colosal sunet. Câinii au încremenit în mijlocul străzii ascultând, apoi, când ea a terminat, au luat-o cu pas grăbit către locul acela, oricare ar fi fost, de unde veniseră.

* * *

O haită de câini? a întrebat soţul ei de la celălalt capăt al telefonului.

Era luni seara târziu, băiatul era în pat, iar ea era speriată şi plângea.

Îmi creşte blană pe tot corpul şi am coadă, apoi câinii ăştia, a zis şi a suspinat adânc. Nici măcar nu-mi plac câinii, iar acum vreau unul.

Iubito, a spus el cu voce egală.

Ea putea auzi la celălalt capăt al firului ştirile, la televizorul care mergea în fundal.

Sunt sigur că toate astea sunt doar un dezechilibru hormonal. Ai reuşit să-ţi faci programarea la doctor?

Nu, a zis ea, suflându-şi nasul.

Nu voia să meargă la doctor, să stea şi să-l asculte cum îi spune că totul e în regulă, că toate acestea se petreceau în mintea ei. Nu, nu era totul în regulă. Asta încerca să-l facă să înţeleagă încă din acea primă noapte, când se trezise furioasă şi rămăsese după aceea furioasă. Nimic nu era în regulă, în ciuda felului în care alţi oameni îi alungau îngrijorările şi furia, făcând apel la raţiune, îi spuneau că

pur şi simplu acesta este felul în care stau lucrurile, că viaţa avea să se îmbunătăţească, că trebuie neapărat să se liniştească şi să nu mai fie atât de furioasă, că, de fapt, ar fi trebuit să fie recunoscătoare şi fericită, că fericirea era o alegere, că ea era privilegiată şi făcea pe răzgâiata şi că voia prea multe, totul dintr-odată.

A se adăuga la toate acestea anxietatea pe care i-o provoca teoria care prindea contur în tăcere şi pe care o alunga cu vehemenţă de fiecare dată când reuşea să i se strecoare în minte: că femela de golden retriever şi Marea Blondă – ambele cu o înfăţişare imaculată, ambele manifestând aceeaşi vitalitate şi euforie în faţa vieţii, ambele răspândind inexplicabil acelaşi miros de căpşuni – erau una şi aceeaşi.

Uite ce e, sună la Autoritatea pentru Animale dacă se întorc, a zis soţul, cu gura plină de ceva – o comandă târzie de room-service, poate.

Ea şi-a închipuit o negresă uşor încălzită, cu o porţie perfectă de îngheţată de vanilie deasupra şi fulgi de ciocolată fierbinţi presăraţi în cascadă.

Mănânci? l-a întrebat.

Nu te juca cu ei, a zis el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i încuraja.

Bine, a spus ea, iar după aceea n-a mai zis nimic un timp.

Te-ai supărat acum? a întrebat el.

Am doar nevoie să mă bag în pat, a spus ea şi a închis puţin cam abrupt, dar totuşi cât să-şi păstreze avantajul de a fi plauzibilă spunând că fusese accidental.

S-a spălat pe dinţi şi şi-a clătit faţa cu apă, străduindu-se din răsputeri să se oprească din plâns, să se adune.

Eşti o persoană adultă, şi-a spus în timp ce folosea aţă dentară, acesta fiind cel mai matur lucru la care se putea

gândi pentru a întări amintitul statut de adult. Asta e viața. Descurcă-te şi gata.

Dar mintea îi stăruia, iar şi iar, asupra acelor întrebări simple care nu-i dădeau pace: de ce nu putea soțul ei să-i spună ceva drăguț sau consolator: Îmi pare atât de rău sau Mulțumesc pentru tot ceea ce faci? De ce nu sesiza normele emoționale tranzacționale ale unei interacțiuni umane cotidiene? Era el capabil de empatie sau, aşa cum glumeau câteodată, era de fapt un sociopat care avusese parte de stabilitate şi afecțiune în copilărie, iar astfel, nu ucidea oameni, ci mai degrabă nu putea recunoaşte emoțiile şi îi rănea sentimentele uneori/tot timpul?

A stat întinsă în pat lângă băiat şi s-a zgâit la formele nelămurite din beznă, la plafonul înceţoşat ca şi cum era făcut din pixeli, la gura de lignit căscată a dulapului de haine. Îşi dorea să nu fi plâns la telefon. Poate că soțul ei ar fi luat-o mai în serios. Ca el să o înțeleagă, avea nevoie de o abordare diferită, dar nu fusese în stare să-şi păstreze stăpânirea de sine la o oră atât de înaintată, după o zi atât de ciudată, care urmase după o perioadă de mai multe zile ciudate la rând.

El nu înțelegea nimic, nici tristețea, nici furia ei, nici motivul pentru care acei câini o tulburaseră într-un mod atât de bizar. Şi nici măcar nu se mai apucase să încerce să-i explice cum se simțise chemată de retriever, cum îi vorbise într-un fel sau altul, cum totul fusese atât de ademenitor, atât de tămăduitor pentru ea, ca şi cum câinele îi înțelesese toate necazurile, toate cele mai intime impulsuri şi strădanii. Nu, nu putea vreodată să încerce să-i explice aşa ceva soțului ei. I-ar fi ruinat şi bruma de credibilitate care îi mai rămăsese. Intuiția, senzațiile ei nu contau pentru el – erau de necrezut, de fapt. Acestea erau cuvintele exacte – de necrezut –, aşa cum sunt poveştile scornite, legendele urbane, leacurile băbeşti, extratereştrii, făpturile mitice

despre care se zvoneşte că străbat pădurile, astfel că senzaţiile ei erau din prima secundă desconsiderate, chiar dacă ea ştia că sunt cele mai de încredere din întreaga ei experienţă umană, o lumină care să-i arate calea.

A scotocit prin mormanul de cărţi de poveşti de lângă pat până când a scos la iveală, în strălucirea palidă a lămpii de noapte, O incursiune în lumea femeilor magice, ale cărei pagini le-a deschis în ciuda faptului că era epuizată, fiindcă Wanda White părea să aibă mereu paragraful exact care să aline sufletul mamei.

Wanda. Wanda. Cât de mult tânjea să o cunoască pe Wanda, să verse lacrimi la pieptul ei mirosind a talc şi să o lase pe femeia aceasta vârstnică s-o mângâie pe păr aşa cum mama ei n-o făcuse niciodată. Să fie răsfăţată precum este îmbrăţişat un bebeluş de moliciunea şi căldura unei pături. O firimitură de tandreţe... Ah, draga de Wanda!

„Până la urmă", a citit mama, cu vederea nocturnă mai ascuţită acum ca niciodată, „ce fapt mai de necrezut există decât a împinge o mică fiinţă umană printr-o mică fantă dintre picioare sau a fi despicată pe burtă de un străin cu mască şi halat, care extrage de acolo un prunc plin de sânge, miorlăindu-se? Ambele ipoteze sunt absolut groteşti, imposibil de crezut şi totuşi incontestabile în prezenţa unui copil, o realitate faptică".

S-a oprit, cu lacrimi în ochi, pe care şi le-a îndepărtat cu asprime.

Ca şi cum cartea aceea era prietenul ei cel mai scump. Ca şi cum paginile ştiau ce e în inima ei. A continuat să citească.

...ceea ce este de necrezut e nu numai credibil, ci esenţial şi are un loc foarte real în lume. Voi merge până acolo încât să afirm cu tărie că faptul incredibil este o altă formă de cunoaştere, un principiu de organizare care nu vine în

contradicție, ci mai degrabă în comuniune cu paradigmele de organizare ale ştiinței. Incredibilul, care poate nu comunică adevăruri limpezi, poate transmite însă adevăruri mai profunde dacă o persoană acceptă să aibă răbdare, să asculte, să contemple.

* * *

În dimineața următoare s-a trezit cu incredibilul încă viu în sinea ei, aflată sub ceea ce simțea a fi o vrajă. S-a trezit ca să-i pregătească băiatului micul-dejun, iar în timp ce fiul ei se lansa în încercarea de a mânca un bol de iaurt – întinzându-şi-l în mare parte pe toată fața şi trăgându-şi-l prin păr –, mama a început absentă să spele vase. Cine e Wanda White? o chinuia obsesiv. Îşi imagina biroul Wandei White dintr-un campus peste care cădea bonom soarele, numeroasele jachete şi fuste de tweed atârnate într-un şir perfect în dulapul de haine. A frecat cu degetul o pată de gălbenuş întărit de pe o farfurie şi a ştiut fără umbră de îndoială că Wanda White nu era căsătorită şi că avea o sănătate de oțel. Se dădea întotdeauna cu loțiune de protecție solară şi îi plăcea să mănânce legume. Era fericită şi împlinită, călătorind prin lume pentru a studia creaturi despre care nimeni altcineva nu credea că există, apoi întorcându-se în campus pentru a petrece ore în şir în birou, aplecându-se în tăcere şi cu mare atenție asupra notițelor ei şi transformându-le în ceva inteligent şi util. Poate că era zurlia campusului, domeniul ei de competență fiind considerat unul neserios şi plin de bazaconii de către celelalte persoane din departament. Ei, atunci, de ce o mai angajaseră? Munca ei era mai interesantă decât tot restul cercetării desfăşurate în universitate, mai revoluționară.

Atunci de ce n-am auzit niciodată de ea? s-a întrebat mama în timp ce băiatul țipa şi bătea din palme, aruncând

în jur stropi mari de iaurt, care aterizau pe podeaua deja murdară a bucătăriei.

De ce nu a fost niciodată invitată la un matinal? Sau la postul de radio național? De ce n-a apărut în newsfeed-ul de pe telefonul mamei?

Poate că era doar o impostoare, dar, dacă așa stăteau lucrurile, cum de fusese angajată de către universitate? În mod evident, munca ei era dubioasă. Deși era delicios să auzi despre așa ceva, femeile-pasăre din Peru nu sunau pe de-a întregul ca o realitate faptică.

Wanda White lucra în Departamentul de Filosofie, ceea ce părea într-adevăr locul greșit. N-ar fi trebuit să facă parte din vreun departament științific? Antropologie, poate? Faptul că disciplina ei era cuprinsă sub umbrela filosofiei o făcea pe mamă să se întrebe dacă nu cumva cartea și domeniul acela de competență fuseseră intenționat plăsmuite, astfel încât să-l facă pe cititor să se întrebe dacă așa ceva ar fi putut fi adevărat.

După micul-dejun, s-a așezat cu băiatul pe podeaua din sufragerie, împingând o betonieră înainte și înapoi către el, care se hlizea de încântare. De pe telefon, a navigat pe website-ul Universității din Sacramento până a găsit pagina facultății Wandei White. Nicio poză. Doar cele mai de bază informații. O adresă de e-mail, totuși, pe care a copiat-o în chenarul unui nou e-mail, pe care apoi l-a închis, în continuare gol, salvat ca o ciornă. Avea să adune toate întrebările și gândurile, toate numeroasele ei idei despre White și să le pună pe hârtie în acea seară, după ce băiatul adormea. L-a privit cum punea acum mărgea după mărgea în tuburile de plastic pe care le potriviseră împreună în sufragerie, încântat și din cale-afară de uimit în timp ce mărgelele alunecau de sus în jos, rotindu-se ca într-un carusel sau rostogolindu-se prin jgheaburi cu un clin-cling limpede, satisfăcător. Scâncea de plăcere, bătând din palme

sau aşezându-şi mâinile pe podea şi sărind în aer, această uluitor de verticală lovitură, ca a unui măgăruş cu picioarele din spate. Băiatul acesta. Băiatul ei.

L-a dus în părculeţul care se afla la câteva străzi de casa lor, fiindcă ziua era splendidă, iar părculeţul aproape. Chiar aşa, ar fi trebuit să vină mai des, probabil în fiecare zi. Era genul perfect de după-amiază la umbra călduţă a verii, cu băiatul escaladând şi chiuind de plăcere şi punând în gură bucăţele de lemn, după care scoţându-le, iar mama singură cu gândurile ei despre White şi magie şi femei şi mai ştiu eu ce, până când a auzit ceea ce părea a fi o haită de şacali şi a întors capul, iar acolo erau ele. Le-a recunoscut graţie deloc frecventelor ei vizite la Bebeluşii Cititori. Erau mămicile. Mămicile Cititoare. A copleşit-o o senzaţie de greaţă, deşi n-ar fi putut spune lămurit care era cauza. Ca un nefăcut, Marea Blondă era în frunte, cu un căruţ cu două locuri alipite, potrivit pentru orice fel de teren, despre care mama ştia fără nicio îndoială că avea un preţ de mai bine de o mie de dolari, şi aghiotantele ei o urmau cuminţi, mămica cu băieţelul ursuz căruia îi curgea mereu nasul şi cea cu copilul hiperactiv în vârstă de trei ani, care avea o înclinaţie spre aruncatul cu pietricele. Mama şi-a luat fiul cât a putut de repede, deoarece nu voia să rămână la taclale, nu avea de fapt absolut niciun interes pentru vânzarea de plante medicinale, nu voia să-şi manifeste politeţea în legătură cu vremea sau cu somnul de după-amiază ori cu obişnuinţa de a face la oliţă, deoarece nu-i păsa de toate astea şi nu voia să lase comuniunea ei cu White, cu ziua asta şi după-amiaza minunată, să fie spulberată de aceste femei şi copiii lor şi mulţumirea lor de sine nesuferită.

Oo, bunăăăă! a spus Marea Blondă şi a făcut cu mâna, iar mama a zis:

Bună! Noi tocmai ce plecam!

Chiar şi în ciuda grabei de a aduna sacoşa cu scutece şi puzderia de jucării risipite prin iarbă, de a recupera biberonul albastru şi punga rătăcită cu cereale uscate, n-a putut să nu le observe pe femeile care o acompaniau pe Marea Blondă indiferent de activitate, mereu aceleaşi două, la dreapta şi la stânga ei. Mama băiatului ursuz era scundă, cu braţe şi picioare îndesate, ochi mari, încadraţi de gene extravagant de bogate, şi păr drept care-i atârna în şuviţe, exact până la nivelul umerilor. Cealaltă femeie era toată numai atletism în pantaloni de yoga, ochii ei întunecaţi exprimând o inteligenţă trează, ale cărei ecouri se citeau în trăsăturile ascuţite, obrăznicuţe ale feţei lipsite de pori. Capul îi zvâcnea dintr-o parte în alta pentru a ţine sub urmărire mişcările dezordonate ale progeniturii ei, îndeletnicire cu ocazia căreia scotea în evidenţă volumul părului ei des, îndreptat cu placa.

Mama nu putea evita să treacă prin imediata apropiere a acestui grup restrâns, deoarece părculeţul era înconjurat de un gard, iar mămicile împresuraseră singura ieşire.

Bună! a zis ea când s-a apropiat de grup, dar ceea ce îşi pusese toate speranţele să le comunice cu adevărat era Pa! Avem o zi atât de plină! Chiar trebuie să intrăm în pâine! Nicio clipă de pierdut!

Nu cred că m-am prezentat niciodată cum trebuie, a spus Marea Blondă poziţionându-se chiar în faţa porţii părculeţului – în mod deliberat blocând accesul, s-ar fi putut spune – şi clătinând din cap, cu o prefăcută exasperare. Ce zăpăcită sunt! a chiţăit ea spre gemenele din căruţul de copii, aşa cum fac uneori mamele, purtând conversaţii întregi cu cei mici, destinate de fapt altor adulţi cu discernământ din apropiere.

Ah, nu-i nimic, a zis mama, aruncând spre poartă o privire ca o tăcută şi, în opinia ei, foarte politicoasă rugăminte de a trece.

Eu sunt Jen, a spus Marea Blondă, iar acestea sunt Babs şi Poppy.

Ajunsă în acest punct, a gesticulat în direcţia femeii scunde, care a lăsat capul într-o parte şi a furnizat un mic zâmbet trist, şi în direcţia mămicii atletice, care a încuviinţat din cap şi şi-a etalat dinţii proaspăt albiţi.

Foarte încântată să vă cunosc! a avansat mama cu un aer grăbit, în timp ce se strecura printre cărucioare şi, poate prima şi ultima dată în viaţa ei, s-a topit de uşurare auzind scâncetul de durere al băiatului, pentru că-i lovise din greşeală micuţele tibii de un alt cărucior în graba ei şi iată, pur şi simplu, trebuia să aibă grijă de el şi să-l ducă repejor acasă pentru masa de prânz, căci îi era cu siguranţă o foame de lup, iar acum era o urgenţă, o criză de nervi a fiului ei, iar mama era nevoită să-şi facă numaidecât ieşirea din această situaţie, ceea ce a şi făcut.

OK, scuze, a zis mama. Of, doamne, foarte încântată să vă cunosc, dar trebuie pur şi simplu să...

A făcut un gest către băiat, căruia îi şiroiau lacrimile pe obraz, apoi a aruncat o privire celor trei femei, care o măsurau din cap până în picioare, nu neapărat cu răutate, mai degrabă cu scepticism, nu binevoitoare cum fuseseră cu câteva clipe în urmă, ci stând cu mâinile în şold şi cu ochii îngustându-se uşor, ca şi când ar fi întrebat Care e problema ta?, ceea ce era o întrebare potrivită, ce-i drept.

Fusese puţin bădărană, s-a hotărât ea mai târziu, când s-a gândit la acea întâmplare. Trebuie să fie mai politicoasă data viitoare. Ar fi putut măcar să se prezinte. Să întrebe despre plantele medicinale. Chiar, care era problema ei? În seara aceea, în timp ce începea o scrisoare către Wanda White, credea din tot sufletul că White era singura ei speranţă, deşi nu ştia exact în ce fel. Se convinsese singură, cel puţin într-o mică măsură, că Incursiunea avea proprietăţi magice, că între carte şi gândurile ei se derula un

schimb de replici, că avea o legătură mentală cu White. Îşi dădea seama că asemenea concluzii nu aveau nici în clin, nici în mânecă cu logica normală. Şi totuşi.

WW–

Mi-a căzut de curând în mână cartea O incursiune în lumea femeilor magice şi am căpătat astfel acces la cercetările pe care le-aţi întreprins în jurul globului. Am atât de multe întrebări, dar aş vrea să încep prin a vă adresa rugămintea de a-mi dezvălui – în caz că binevoiţi să-mi acordaţi doar câteva minute din timpul dvs. – dacă munca dvs. De cercetare este, ca să zic aşa, „autentică" într-un sens ştiinţific şi raţional sau dacă, în schimb, puneţi în scenă o reprezentaţie a competenţelor dvs. Ştiinţifice, cu scopul de a sublinia unele idei mai ample despre, să zicem, limitele cunoaşterii şi eşecul ştiinţei în a descrie pe de-a-ntregul lumea?

Îmi dau seama că aceasta este o întrebare într-o oarecare măsură filosofică, dar, de asemenea, am constatat pe website-ul Universităţii din Sacramento că faceţi parte din Departamentul de Filosofie şi m-am gândit că asemenea întrebări n-ar fi în afara sferei dvs. De activitate, ba chiar ar fi binevenite.

Ca o notă personală, am făcut de curând primii paşi într-o epocă aparte şi neaşteptat de plină de dificultăţi a vieţii mele – maternitatea, ca s-o spun pe cât de simplu şi direct pot, deşi cu siguranţă maternitatea nu e deloc simplă sau directă – şi mă trezesc în postura de a mă confrunta cu interogaţii ce par a se intersecta atât filosofic, cât şi empiric cu munca dvs. Toate acestea nu vor să spună altceva decât că aştept cu mare nerăbdare un semn de la dvs. Şi că vă mulţumesc pentru timpul pe care îl veţi aloca nelămuririlor mele.

A dvs.,

MM

Mama a citit şi a recitit, iar după aceea a mai citit o dată primul ei mesaj către Wanda White, pe ecranul pâlpâind al laptopului, la masa din bucătărie, în beznă. Nu voia să pară prea insistentă încă de la început, nu voia să sune complet irațională aducând pe nepusă masă în discuție transformarea ei, dorindu-şi în schimb să se prezinte ca o cititoare serioasă şi implicată, interesată de aceleaşi întrebări şi teme intelectuale. Cursorul a clipit în întunericul din bucătărie, fiindcă era de-acum târziu – primele ceasuri ale dimineții, de fapt –, iar fiul ei dormea de mai multe ore. Avea să fie o epavă dimineața, dar nu-i păsa. Gândurile i se îndreptaseră către Wanda White cât fusese ziua de lungă, iar ea trebuise pur şi simplu să le găsească o cale de ieşire din creier şi să le expedieze către cercetătoarea aceea, a cărei existență era învăluită în mister, pentru a putea scăpa de povara lor.

De îndată ce a apăsat pe TRIMITE, întreg corpul i s-a moleşit, o moleşeală atât de puternică încât i-a fost dificil până şi să urce de una singură scările până în dormitor, pentru a se lungi în pat lângă băiat. Atât de uşurată se simțea, încât a fost foarte aproape să adoarmă înainte de a ajunge la pat, într-o stare de sublimă relaxare acum, una de care nu mai avusese parte de ani de zile.

Imaginați-vă, atunci, de ce forță a naturii sau zeu sau magie trebuie să fi fost nevoie ca să o aducă printre cei vii din profunzimile desfătătoare ale somnului în care se cufundase. Imaginați-vă la ce putere a trebuit să se recurgă pentru a smulge o mamă din brațele primei ei nopți odihnitoare din ultimii ani – întreg trupul fără vlagă şi mort, cu respirația încetinită ca şi când nici n-ar mai fi respirat, visele ei la fel de reale ca viața însăşi. A gemut când a fost

smulsă cu forța din melasa somnului de clic-clacul sângelui şi de stomacul care i se învârtejea din cauza adrenalinei.

Afară, sub fereastra dormitorului, erau chestii care zgrepțănau şi hârâiau, pufăiau din boturile lor umede, gâlgâiau şi plescăiau din limbă. A simțit trupuri mişcându-se cu frenezie, unele lângă altele şi peste altele, nerăbdătoare, neliniştite, pe muchie, aşteptând.

Doamne, s-a gândit ea cu mintea înceţoşată, ce naiba? Ce naiba mai e şi asta?

L-a atins pe băiat pe piept, în timp ce el sforăia uşor lângă ea, apoi s-a ridicat şi şi-a tras la repezeală un trening. În bucătărie, a pus mâna pe un cuțit de măcelar, apoi s-a gândit mai bine şi, în schimb, a mers la debaraua din hol, unde a găsit o bâtă de baseball. Era obosită şi furioasă la culme şi avea să bată până la moarte orice ar fi găsit acolo. Avea să-l omoare cu propriile mâini.

S-a uitat cu atenție afară pe fereastra mare, iar în lumina lunii pline, i-a văzut.

Câini. Atât de mulți câini! Cincisprezece? Douăzeci? Şi-a scărpinat părul aspru care-i acoperea acum ceafa şi umerii, apoi şi-a dezvelit dinții. Putea auzi fiecare sunet, adulmeca fiecare miros. A deschis încet uşa intrării laterale şi a rămas în spatele sitei, privind în aerul nopții. Mama a mirosit-o înainte s-o vadă, căpşunile şi săpunul femelei de retriever, iar acolo, în capul scărilor, stătea ea. Lângă, femela dolofană basset hound, cu genele ei drăguțe, şi femela collie, cu trupul electrificat de atâta energie chiar şi în miez de noapte.

În spatele lor, o mulțime de alți câini – mai bine de douăzeci, îşi dădea acum seama.

Vă ştiu eu, a mârâit către trioul canin, nu pe de-a întregul cu răutate, ci mai curând a Să fiu al naibii, să mă treziți voi în miez de noapte... ar fi trebuit să fiu mai politicoasă cu voi azi.

Veniseră după ea, aşa cum sperase şi, în acelaşi timp, îi fusese teamă că aveau s-o facă. Voiau ca ea să li se alăture, voiau s-o ia cu ele, dar n-avea să se dea dusă, nu şi gata. Ceva în sinea ei s-a aprins ca o scânteie, în ciuda acestei împotriviri, o euforie la gândul de a fi se alătura, însă nici pe departe atât de limpede articulată. Mai degrabă o senzaţie că trupul ei avea să facă un salt înainte şi o să se prăvălească în josul scărilor, dispărând în noapte, fără ca mai întâi să o consulte şi pe ea. Că avea să cadă pradă zumzăitului îmbietor al cicadelor de vară târzie şi greutăţii de rouă a aerului toropit de polen şi că avea să fie sedusă de acesta din urmă, atrasă în îmbrăţişarea lui călduţă, dacă n-avea grijă. De altfel, ceea ce vedea în faţa ochilor pur şi simplu n-avea cum să fie adevărat, era cu siguranţă un vis cu ochii deschişi, vreun soi de halucinaţie care se produce la trezirea din somn, cauzată de stres şi epuizare. A clătinat violent din cap înainte şi înapoi, apoi şi-a scuturat tot corpul până în vârful cozii, ca şi cum tocmai ieşise dintr-o piscină şi arunca în jurul ei cu picături de apă.

Pe sub pantalonii de trening, coada i se zburlea instinctiv. Brusc, a căpătat control independent asupra fiecăreia dintre urechi, care se mişcau înainte şi înapoi ca să nu piardă nici măcar una dintre răsuflările şi scheunăturile şi înghiţiturile câinilor.

Ce se întâmplă nu e real, s-a gândit ea în timp ce se aventura pe verandă, apoi în josul treptelor, împinsă de la spate de un jind gutural, de polifonia de zgomote ale nopţii, de atât de numeroasele mirosuri luxuriante. Ce avea de pierdut? Doar te prefaci că eşti ceva – un lucru pe care i-l spunea deseori fiului ei –, e doar un joc.

Lăsase bâta lângă uşă, iar odată ajunsă în locul de parcare din curte, a văzut că trotuarul era plin de câini şi că mulţimea lor se revărsa în stradă, prelingându-se după

aceea în oazele de umbră care străjuiau întunecate peluzele vecinilor.

Retrieverul a apucat-o de mână aşa cum o făcuse şi în ziua dinainte şi a condus-o prin oceanul de animale, fiecare stând la fel de nemişcat şi încordat ca noaptea din jurul lor.

În mijlocul parcării din curte, în mijlocul câinilor, nu-i era teamă. A aşteptat. Ei au aşteptat. Apoi, de undeva din mărginimile acelei îmbulzeli, un câine s-a dezlănţuit cu un lătrat ca un zbieret ascuţit şi plângăreţ – prima notă a unui imn, s-a gândit mama, o chemare întru închinăciune.

Concomitent cu acea notă, retrieverul a apucat-o pe mamă cu dinţii de manşeta pantalonilor de trening şi a început să tragă în jos de material.

Hei, opreşte-te, a zis ea, râzând la început, apoi încetând să mai râdă, pentru că retrieverul nu i-a dat drumul, iar collie-ul a început cu celălalt crac, trăgând de material, astfel că mama a trebuit să apuce şi să strângă tare în mâini betelia pantalonilor ca să nu-i cadă.

Opriţi-vă, a insistat, acum cu voce mai fermă, încercând să-l lovească cu piciorul mai întâi pe retriever, apoi pe collie.

Câinii n-au dat drumul pantalonilor, doar s-au ţinut cu dinţii şi mai tare, în timp ce ea trăgea invers.

Of, Doamne, a zis.

Collie-ul a apucat-o şi mai de sus de picior, iar atunci un ciobănesc flocos, cu ochii de culori diferite, a început să se ocupe de celălalt. Un labrador negru şi musculos s-a ridicat pe picioarele din spate şi a ciupit-o de marginea tricoului, dinţii lui găurind stofa în mai multe locuri, în timp ce labradorul cădea pe spate, cu gura încă aprig încleştată de material.

Mama a dat cu putere din mâini, speriată de-a binelea. A lovit câinii cu picioarele şi i-a luat la ţintă cu mâinile, dar din ce în ce mai mulţi au dat buzna către ea. A fost smucită într-o parte, apoi în cealaltă, după care aruncată la pământ

în față, căzând pe pumni şi în genunchi, iar din acel punct încolo, nu mai aveai cum să-i opreşti. Şi-a acoperit capul cu mâinile, iar ei i-au sfâşiat cu dinții hainele, destrămându-i spatele tricoului, sfârtecând cu uşurință materialul subțire al lenjeriei intime.

S-a isprăvit la fel de brusc pe cum începuse, nicio labă de câine n-o mai atingea. Mama stătea gâfâind la pământ, în poziție fetală, goală. Urechile i s-au ciulit, iar răsuflarea molatică a câinilor de jur-împrejur era tot ce putea auzi, opinteala trupurilor lor era tot ce putea mirosi.

A ridicat capul. Câinii i-au dat târcoale, au scheunat şi au încercat pământul cu labele, i-au aruncat priviri piezişe, s-au oprit şi s-au holbat, cu blana ridicată de-a lungul şirei ascuțite a spinărilor. Mama şi-a îndoit degetele şi şi-a sprijinit pumnii pe caldarâmul parcării din curte, şi-a arătat dinții. Ochii i-au luat foc şi a putut simți părul de pe cap ridicându-se, coama îndesindu-i-se ca un spectacol monstruos. Muşchii i-au tresăltat. Un gând i-a trecut prin minte şi i-a zburat apoi din cap cu aceeaşi iuțeală: eşti un animal.

Nu voia să se gândească, doar să acționeze. Doar să supraviețuiască. A mârâit, apoi a plonjat orbeşte în colcăiala de trupuri care o înconjura, cu dinții căutând carnea. Era blană şi sânge şi os. Era instinct şi furie. Nu ştia de nimic altceva în afară de greutatea trupului şi de felul în care pământul îl trăgea spre el, umezeala aparte a aerului nocturn, liliecii care zburau acolo unde ochii ei de-abia îi puteau distinge, fiecare mişcare de labe şi picioare şi capete din jurul ei. A căutat în noapte cu gura, vrând să-şi afunde dinții în orice. A închis ochii şi a devenit mişcare pură, întuneric pur, zvâcnet şi dezlănțuire, primul vis al animalului.

* * *

A doua zi dimineața, s-a trezit în pat, îmbrăcată în tricou şi lenjerie intimă, cu costumul de trening strâns grămadă, pe podea lângă pat. A făcut o grimasă şi s-a zgâit la trening un timp, a tras de câteva ori de gulerul tricoului.

Chiar dacă ştia că ar fi trebuit să se îngrijoreze, că ar fi trebuit să se întrebe dacă nu cumva îşi pierde mințile, dată fiind starea intactă până la ultimul fir a hainelor ei – ştia că trebuia să-l sune imediat pe doctor şi să facă o programare, trebuia probabil să fie evaluată de un psihiatru, trebuia probabil să-i fie prescrisă o întreagă listă de medicamente, trebuia să-i mărturisească soțului de îndată ce revenea acasă şi să-i povestească despre această fractură a realității pe care o experimentase, venirea câinilor, sfâşierea îmbrăcămintei, apoi, acolo, în lumina dimineții, hainele ei întregi şi neatinse –, chiar dacă ştia toate aceste lucruri, în timp ce stătea acolo în pat, cu băiatul mişunând deasupra ei, nu şi-a putut înfrâna acel extaz aproape religios, un simțământ strălucitor şi pur. Țâşnea din adâncul ființei ei.

L-a înşfăcat pe băiat şi l-a aruncat în sus o dată şi încă o dată, până ce el n-a mai putut respira de râs. Şi-a îngropat nasul umed în gâtul lui, drăgălindu-l, iar el a țipat de încântare şi a început s-o tragă de urechi, proaspăt acoperite de perişor. I-a prins brațul cu delicatețe în dinți, iar el a țipat din nou şi a fugit din cameră. Ea s-a aruncat din pat şi l-a urmat, în patru labe, până în dormitorul lui. Părul îi era lung, mai lung decât îl avusese vreodată, şi i se revărsa pe spate, peste şolduri, cu vârfurile gâdilându-i partea din spate a picioarelor. S-au jucat până ce niciunul dintre ei n-a mai putut să se joace, iar încăperea era vraişte, şinele de tren risipite, teancurile de cărți dărâmate, aşternuturile făcute morman pe podea.

La parter, mama fluiera în timp ce-i pregătea băiatului micul-dejun. Ce se întâmplase în noaptea precedentă?

Înțelegea că ar fi trebuit să-i fie teamă, dar pur şi simplu nu-i era. O putere nouă îi anima trupul, iar ea îşi iubea trupul, iubea să fie un trup şi îl iubea pe băiat, un alt trup pe care ea îl făcuse.

Poate că asta li se întâmpla tuturor mămicilor şi nimeni nu-i spusese, la fel cum nu ştiuse că picioarele aveau să i se lățească şi să i se mărească după naşterea fiului ei, iar părul avea să-i cadă la duş în mănunchiuri groase cât pumnul. Poate că acesta era unul dintre acele secrete ale maternității. Băiatul şi-a mâncat chiftelele de cartofi, iar ea a stat pe micuțul scaun de plastic de lângă el la micuța lui masă, privind absentă pe fereastră, mângâindu-şi părul de pe ceafă. S-a ridicat şi a scos o fleică din frigider. A tăiat două bucăți extrem de mici din halca de carne, iar restul l-a aruncat în tigaie.

Să încercăm astea? l-a întrebat pe băiat, ducându-i bucățelele de carne crudă. Ne prefacem că suntem căței?

El a dat din cap şi a zâmbit, cu gura plină de mâncare. Au luat fiecare câte una dintre micile îmbucături roşii de carne şi le-au băgat în gură, au mestecat. Ea a scos un mârâit şi l-a gâdilat, iar el a râs.

Suntem animale sălbatice! a spus ea, iar băiatul a zis Hai afară! şi ea a fost de acord.

El a dat fuga spre uşă, cât ea a terminat de gătit friptura şi a pus-o pe o farfurie. Tocmai când întorcea spatele blatului, cu farfuria în mână, băiatul a intrat valvârtej înapoi în bucătărie şi a strigat:

Uite!

Ținea în mână un şoarece mort, iar ea a scos un țipăt, după care a izbucnit în râs.

Unde ai găsit aşa ceva? l-a întrebat. Iaacs!

Nu iaaacs, a zis el. Vino, mama.

Ea l-a urmat, iar băiatul şi-a îndreptat înainte arătătorul mic şi gras şi, cu ochii larg deschişi, a privit-o ca să-i

observe reacția la vederea grămezii – efectiv, o grămadă – de şoareci şi veverițe şi iepuri şi chiar un raton cu corpul flasc, care fuseseră lăsați chiar în fața uşii, pe verandă.

Mamei i-a scăpat un icnet.

O ofrandă. Un semn. Un gest de bun-venit.

* * *

Pofticioşi în umbra morții, ea şi băiatul au descins în toiul zilei în locul lor favorit pentru masa de prânz, aflat în centrul oraşului, chiar peste drum de bibliotecă. Unul dintre acele locuri care sunt în acelaşi timp şi magazin alimentar, şi bistro, cu şiruri de rafturi pe care se află prăjiturele şi biscuiți artizanali şi jeleuri importate. Un loc cu mâncăruri calde şi reci pentru studenți, dar, de asemenea, şi o destinație favorită pentru mame. Oricine putea alege pur şi simplu o porție de macaroane cu brânză şi trei gujoane de pui, dacă asta voia. Ea putea să cumpere o farfurie întreagă de struguri. Putea, la nevoie, să aranjeze pe o farfurie două cuburi de brânză drept ochi şi o felie de kiwi ca nas, cu o lingură de iaurt de căpşuni mai jos, pe post de gură. Şi mai aveau şi vin la pahar.

Băiatul adora să meargă acolo şi să-i dădea mamei instrucțiuni precise despre ce să-i aşeze pe farfurie. Arăta cu degetul ca un mic general, bălmăjea ordine, bătea din palme, se posomora şi îi forța mâna ca să obțină exact ceea ce-şi dorea. Mama a făcut o stivă din chiftea cu ketchup, bucăți sfărâmicioase de vită la ceaun, mai multe gujoane de pui, un morman cât un munte dintr-un delicios fel cu porumb la cuptor – a cărui imensitate l-a făcut pe fiul ei să bată din palme de bucurie, fiindcă şi lui îi plăcea nespus de mult porumbul la cuptor. Într-un mic bol, separat, mama a pus câteva linguri de macaroane cu brânză.

La casa de marcat, tânăra angajată a cântărit cantitatea mare de carne şi şi-a permis să-i arunce în treacăt o privire mamei, privire pe care ea o aştepta. Mama a zâmbit, iar băiatul a râs, după care ea a spus, PMS-ul la putere, iar fata a râs stingherită şi a apăsat butoanele casei.

La putere, da, a zis tânăra angajată.

A achitat mai bine de treizeci de dolari pentru mâncarea lor, atât de lihnită era mama şi, prin urmare, atât de bogată masa de prânz.

S-a aşezat alături de băiat la una dintre mesele de afară, unde alte mame aveau grijă de copiii lor, oferindu-le iaurt sau insistând ca ei să mănânce o păstaie de fasole verde, ştergând balele de pe câte o bărbie sau curăţând mâncarea vărsată pe jos.

Mama şi băiatul ei s-au aşezat unul lângă celălalt. I-a pus bolul cu macaroane dinainte şi a tăiat gujoanele de pui în îmbucături mici, pe care le-a aranjat pe un şerveţel. Cât timp a făcut asta, mama a păstrat o tăcere neobişnuită, cu atenţia abătută de foame şi de mirosul cărnii. Trebuie să se fi aflat într-un fel de transă animalică – tăind gujoanele de pui, da, însă făcând asta fără să fie conştientă de ce făcea. Nu se putea concentra decât asupra foamei, o foame care umplea în întregime fiecare spaţiu dinăuntrul ei, până când aproape că şi-a ieşit din minţi. S-a întors la farfuria ei.

Ah! Glorie cărnii tocate! Supleţea fibrelor muşchiului de vită la ceaun, în timp ce mărunţea carnea! A folosit o furculiţă la început, pe urmă mâinile, apoi pur şi simplu nu şi-a mai înfrânat faţa să cadă în acel morman şi te-ai fi putut gândi la asta ca la un soi de venerație, mama cu capul aplecat, făcând ca înghiţiturile de mâncare să-i intre nemijlocit în corp. Exista o anume puritate în acest act.

Băiatul a privit cu ochi mari, însă doar pentru o clipă, apoi a ţipat de veselie şi a făcut la fel, plonjând cu faţa în macaroanele cu brânză, după care s-a ridicat la loc în fund,

cu un tăieţel lipit de obraz, brânză pe pleoape. A bătut din palme.

Mama a continuat să înfulece, senzaţia cărnii pe gâtlej umplând-o pe dinăuntru. Băiatul a întins mâna spre farfuria ei pentru a lua o bucăţică de porumb, ea a scos cu glas scăzut un mârâit adânc, aşa că el s-a retras, a scos pieptul de pui din gură şi a început să-l scuture dintr-o parte în alta.

Mesteca lacom carnea, savoarea o făcea să geamă, să fornăie şi să clefăie, apoi a împins cu nasul grămada de porumb către fiul ei. El a luat cât a putut cuprinde în mâna lui durdulie, şi-a aruncat-o în gură şi a închis ochii, molfăind.

Ea a mâncat, a mâncat şi iar a mâncat; cu o concentrare animalică a mâncat. A lins farfuria lună, iar când a ridicat capul din ea, a văzut cum toate mamele din jurul ei lăsaseră tăcute ceea ce făceau. Până şi oamenii de afaceri închiseseră telefoanele şi o priveau.

Şi-a ridicat şerveţelul de pe masă şi s-a şters liniştită pe faţă cu el. A tras adânc aer în piept. Avea să se comporte firesc, avea să fie cool. N-o să plângă. N-o să plângă!

Ca să se îngrozească şi mai mult, a întâlnit privirea unui bărbat care stătea chiar la masa de lângă ea, un tip cu o tunsoare modernă şi o cămaşă elegantă, cu câţiva nasturi descheiaţi la guler, şi o servietă aşezată pe un scaun învecinat.

Înfometată, a spus el, nu ca o întrebare, ci mai degrabă ca o bătaie pe umeri verbală, o recunoaştere cumva uluită a ceea ce tocmai se revelase în faţa lor.

Ah, a zis ea, în timp ce se făcea cărămizie la faţă.

S-a întors repede dinspre el şi a încercat să râdă.

Ham! i-a spus în joacă fiului ei, incapabilă să-şi stârnească în piept un chicotit degajat.

Nu era nimic altceva decât o joacă! Se prefăceau că sunt căței! Era o mamă bună, iar acesta era doar un joc, şi-a spus în gând şi oricui ar fi putut s-o chestioneze.

Ham-haam! a lătrat înapoi băiatul, cu fața luminată de voioşie şi scăldată într-o mare de brânză.

Ea l-a bătut uşor pe creştet şi i-a curățat fața cu un şervețel, iar el s-a aruncat înapoi asupra mâncării, în timp ce mama a luat o gură foarte demnă de apă.

Părea că oamenii se întorseseră la prânzurile lor, dar ea nu s-a uitat să verifice, pentru că era prea îngrozită, această pierdere a conştiinței de sine pe care o experimentase, foamea copleşitoare care o cuprinsese şi o făcuse să intre într-o asemenea stare în care doar mirosul şi gustul şi foamea contau.

OK, şi-a zis potolit în sinea ei, trăgând aer adânc în piept de mai multe ori, OK.

Mama! a țipat băiatul ca din gură de şarpe.

O iubea, oricum ar fi fost ea.

Fii cuțu, a zis el, iar ea a zâmbit şi i-a transmis prin semne Gata acum, în timp ce rostea cuvintele, întorcându-şi palmele către el.

Gata acum, scumpule. Mai facem pe cuțu mai târziu.

El a lătrat şi s-a întors la mâncare, satisfăcut pe moment.

Mama a simțit o mână pe umăr şi s-a întors pentru a descoperi o femeie în vârstă. Mirosea a pudră dulce şi-şi purta părul scurt şi grizonant într-o coafură distinsă. Totul în privința ei răspândea un aer plăcut: machiajul natural şi ochelarii curați, ridurile din jurul ochilor ei zâmbitori, foşnetul cardiganului ei într-o zi de vară.

Cât de haios este să ai băiat! i-a spus.

Mama a râs.

Ah, da, i-a răspuns. Chiar că haios.

Şi ce mamă pe cinste sunteți, a adăugat bătrâna. Ce mamă minunată! Să vă distrați astfel cu copilul. Îmi amintesc de zilele acelea.

Ah, mulțumesc, a spus mama cu timiditate, oarecum uimită – femeia aceasta nu o dojenea, ci jubila şi rememora.

Şi noi aveam obiceiul să ne jucăm de-a cuțu-cuțu! a zis ea, vorbindu-i acum băiatului. Eu şi cu fiul meu! Era atât de distractiv, iar lui îi plăcea pur şi simplu la nebunie. Mrrrrr, a făcut ea, arătându-i dinții băiatului şi scuturând din cap dintr-o parte în alta, apoi chicotind în timp ce o bătea din nou pe mamă pe umăr şi se îndepărta.

Mama a privit-o pe femeia în vârstă şi şi-a dorit ca ea să fi rămas, să se fi aşezat şi să stea de vorbă, să-i povestească despre viața ei. Aveați obiceiul să vă jucați... de-a câinii? Serios? Erau oamenii de părere că sunteți ciudată? Ce vârstă are fiul acum? Ce relație aveți cu el? Ați lucrat când erați tânără? Ce pasiuni ați avut în viață? Ați luat deciziile corecte? Ce ați face altfel, uitându-vă acum înapoi? Îmi puteți spune, vă rog, ce să fac, cum să fiu fericită şi împlinită? Îmi puteți, vă rog, dezvălui secretele? Fiindcă eu ştiu că există secrete şi mi-ar plăcea să le cunosc pe toate.

Aproape că a izbucnit în plâns, pentru că tânjea să facă asta, să se aşeze față în față cu această femeie, să-i ia mâinile bătrâne, moi, acoperite cu un strat gros de cremă, în mâinile ei şi să-i pună întrebări, atât de multe, multe întrebări. Propria mamă, care trăia undeva la foarte mare depărtare, o suna rareori, iar când o făcea, vorbea numai despre grădină şi vreme, despre zilele care se făceau mai mici, despre cum aveau nevoie disperată de ploaie. Existase o tentativă, pe vremea când era însărcinată, de a vorbi cu mama ei despre naştere, la ce să se aştepte, cât era de speriată de durere şi despre cum se descurcase ea însăşi, întrebări la care mama ei dăduse un singur răspuns, Se numeşte travaliu pentru că e muncă grea, pe care ea îl

înțelesese drept consolare. Sigur, zicea mama ei, e de rău, dar, din moment ce eşti femeie, asta ți-a fost hărăzit, asta îți este datoria, să faci ceea ce e greu, ceea ce e atât de dureros încât nu poți exprima în cuvinte, apoi să păstrezi acest legământ al tăcerii.

Şi-a împachetat lucrurile, l-a şters şi curățat pe fiul ei, a dus farfuriile murdare la tava de debarasare cât de repede a putut, apoi a ieşit pe uşă în fugă, urmându-şi fiul către locul de joacă. A cercetat cu privirea tot locul de joacă şi vitrinele magazinelor după acea femeie, însă nu a mai văzut-o nicăieri.

Fiul ei a lătrat de undeva din spațiul locului de joacă, chemând-o să se joace de-a v-ați ascunselea. Mama şi-a întors fața către soare şi a scheunat, apoi a luat-o din loc cu pas rapid către el, să se joace.

* * *

N-o să-ți vină niciodată să crezi, i-a spus soțului ei la telefon în seara aceea.

Mhmm, a zis el, atent la altceva.

În dimineața asta, în verandă, era un morman de animale moarte.

Pardon? a spus el.

Iepuri, veverițe şi poate nişte şoareci. Un raton în vârf.

A lăsat să-i scape un hohot de râs ca un chiot extatic.

Asta e ciudat, a spus soțul.

Iar ea a zis:

Ei, bănuiesc că da, dar e şi oarecum distractiv.

Eşti OK? a întrebat el.

Mă simt minunat, a spus ea. Mai bine decât m-am simțit de luni de zile!

Păi, astea sunt veşti bune.

Oare? a întrebat ea, râzând. Vreau să zic, să fie veşti bune pentru tine?

Asta ce vrea să însemne? a întrebat el.

Ea a râs, a tot râs şi nici că s-a putut opri din râs.

WW–

M-am gândit ce contează cu adevărat în viaţă. Îmi dau seama că nu e o întrebare originală, dar totuşi am vrut să vă prezint ideile mele, în cazul în care gândurile dvs. Au urmat în trecut acelaşi făgaş.

Înainte de copil, nu am tânjit niciodată după o familie, nici măcar să mă căsătoresc. În schimb, visam cu ochii deschişi la încăperile cu ecou ale unui muzeu, suprafaţa pereţilor albi şi a pardoselilor pe care nu ghiceşti fir de praf, acea acalmie sacră care însoţeşte asemenea spaţii, apoi munca mea acolo, în acel spaţiu. Aceasta a fost prima fantezie, pe vremea când eram copil, cea mai intensă dintre fantezii, însă, de-a lungul anilor, ea a crescut şi s-a metamorfozat. Nu mă mai gândeam decât la coafuri scumpe, cu un breton scurt, şi ochelari de vedere la modă, un studio scăldat în lumina soarelui în care se desfăşurau multiple proiecte interesante. Prieteni cu o grămadă de opinii şi gusturi bune, călătorii în Europa, veri petrecute în diverse rezidenţe şi tot aşa, şi tot aşa. Nu o să vă plictisesc. Vreau să spun că mi-am imaginat toată această viaţă. Am plăsmuit-o în capul meu.

Apoi, însă, corpul meu. După aceea, un copil. Şi, da, mi-a adus mari bucurii – să fii mamă, în ciuda celor mai vehemente nemulţumiri ale mele, este un lucru pur şi gingaş şi autentic –, dar nu există loc pentru copil în studioul meu scăldat de lumina soarelui. Sau, mai degrabă, nu există loc pentru artă în casa în care se află copilul meu. E ca şi cum toate visurile mele au fost resetate. Pereţii sunt goi, iar odată cu ei sunt, la rândul meu, golită de orice.

Am povestit toate acestea pentru a întreba: pentru ce ar trebui o femeie să lupte? Date fiind resursele ei limitate – timpul şi energia şi inspiraţia limitate –, pentru ce merită să te lupţi? Este arta? În marea schemă a lucrurilor, un asemenea lucru pare uneori futil, chiar egoist. Să impui lumii întregi lentila personală a unui individ – cine are cu adevărat nevoie de asta, mai ales când un copil are nevoie imperativ de o mamă?

Nu am niciun răspuns în afară de faptul că arta pare esenţială, la fel de importantă precum condiţia de mamă. Pentru a avea conştiinţă de sine este esenţială. Se prea poate să încetez a mai fi o persoană fără asta.

Este acesta un motiv suficient, faptul că pentru mine contează?

MM

* * *

Pe uşă pot fi văzute zgârieturi, atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. Marginile cărţilor sunt molfăite. Una dintre perne e sfâşiată şi distrusă. Nu va ieşi din casă pentru a merge în oraş; nu vrea s-o facă. Se joacă împreună cu băiatul cu plastilină Play-Doh şi coc o plăcintă la cuptor şi dansează pe tot felul de melodii în sufragerie. Întregul corp îi e acoperit de blană. Pisica – coada ei pufoasă, burtica dezinvoltă – este irezistibilă. Adoră să alerge afară, să mai alerge o vreme şi să o tot ţină aşa alergând pe peluză, alături de băiat. Se joacă de-a prinde mingea. Se joacă aport.

Ar trebui să ne luăm un câine? îl întreabă pe băiat, iar el spune Da.

Poate că o să-l întrebăm pe tati, zice ea, apoi spune: Sau poate că n-o să-l întrebăm.

Merg până la magazinul de bricolaj din cartier şi cumpără recompense pentru câini şi un bol strălucitor din oţel

inoxidabil pentru apă, care ei îi place foarte mult. Încearcă să bea din bol odată ce ajung acasă, iar băiatul râde, apoi încearcă să bea şi el. Din acel moment, vrea să bea toate băuturile din bolul câinelui, exact ca un câine, iar ea vrea acelaşi lucru, aşa că asta şi fac amândoi. Îl împart cu pisica, deoarece sunt câini de treabă.

Fiindcă devine un câine mai bun, se transformă într-o mamă mai bună! Câinii nu sunt nevoiți să muncească. Câinilor nu le pasă de artă. De ce nu i-a trecut niciodată până atunci aşa ceva prin cap?

Îi place ideea de a fi câine, fiindcă poate lătra şi mârâi şi nu trebuie să se justifice. Poate alerga fără opreliște, dacă asta vrea. Poate fi trup şi instinct şi pornire lăuntrică. Poate fi foame şi furie înverşunată, sete şi teamă şi nimic altceva. Se poate întoarce la o stare pură, în care doar palpită. Avusese parte de această libertate când a născut: urlase şi defecase şi înjurase şi ar fi ucis dacă ar fi trebuit. Soțul ei aproape că leşinase din cauza zgomotelor care-i ieşeau ei pe gură. Astfel le numise: zgomote. Un timp, a rămas întinsă cu un picior în aer, iar moaşa i-a spus că aceea era poziția în care ar fi aşezat-o dacă n-ar fi făcut-o singură, pentru a-i înlesni bebeluşului mişcarea de răsucire, însă mama ştiuse instinctiv. Îşi ascultase corpul. De ce altceva putea asculta? Dacă nu putea face parte din lumea ambițiilor şi banilor şi carierelor, voia s-o lase în urmă cu totul şi să se retragă în sălbăticia visurilor ei cele mai adânci, a tânjirilor ei trupeşti. N-avea să mai citească despre cine în ce spectacol jurizat se mai afla. N-avea să-şi mai pună cenuşă în cap pentru că nu se străduia, plănuind în fiecare zi să se întoarcă la munca ei şi eşuând în fiecare zi. Avea pur şi simplu să se dedea lucrului pentru care era chemată să fie: un animal ce avea grijă de puiul lui, fără nicio dorință sau frământare în afară de asta. În regulă, atunci. Aproape că putea simți cum firele de păr îi răsăreau din absolut fiecare por de pe corp.

A lătrat cuprinsă de o mare veselie, iar băiatul a lătrat şi el, după care a scărpinat-o în creştet.

* * *

„... Şi cine poate spune ce minunăţii şi mistere cultivă femeile în sinea lor?" se putea citi în acel fragment, în lumina difuză a lămpii, înainte să o ia somnul, pe canapea, în după-amiaza târzie, la sfârşitul unei zile întregi de reverie canină, băiatul fiind aţipit pe podeaua din sufragerie, doar cu un scutec pe el.

Cine poate spune ce înfăptuiri şi năzdrăvănii, ce absolut nici-măcar-capabile-de-a-fi-imaginate moduri de existenţă au accesat femeile începând cu zorii istoriei umanităţii? O femeie, când este împinsă la limită, va face apel la toate facultăţile ei, la toate abilităţile, la toate instrumentele şi artificiile biologice la dispoziţia ei, nu numai pentru a supravieţui, ci, mai mult – pentru cele care s-au reprodus –, pentru a avea grijă de cei mici. Ca atare, puterile mamei le înglobează şi le depăşesc pe cele ale femeii al cărei trup n-a cunoscut copil, căci mama – mai ales mama de nou-născuţi şi de copii foarte mici – ocupă acel spaţiu aparte al a fi între regnuri – nu pe de-a-ntregul uman, nici în întregime animal –, iar în acest tărâm liminal diferit le găsim pe multe dintre cele mai fascinante femei magice. În acest spaţiu, puterile ei îşi ating punctul culminant, iar constituţia ei ajunge la cea mai volatilă întrupare, creând o conexiune cu o capacitate de neegalat.

S-a lăsat şi mai adânc în canapea şi a clipit ca să rămână trează, fiindcă scrisul părea a ieşi la iveală de undeva din străfundurile sinelui propriu, chiar dacă se afla chiar acolo, pe pagină...

Poate cel mai ciudat e următorul fapt: majoritatea femeilor magice nu sunt conştiente de puterile lor şi păşesc înainte pe meleagurile magiei fără măcar a arunca înapoi o privire de adio. Pentru ele, această călătorie e la fel de firească precum răsuflarea, precum căderea într-un somn. A trece din lumea cunoscutului în aceea a necunoscutului are loc deseori inconştient, dar, fie că schimbarea este conştientă sau nu, ea marchează începutul a ceea ce kwolo numesc aga ei sau a doua viață.

* * *

Soțul ei s-a întors acasă vineri seara. Vara era pe sfârşite, o vară atât de târzie încât dacă mijeai ochii puteai vedea fanându-se frunzele copacilor. Fusese o zi superbă şi, chiar dacă stătuse în spatele volanului timp de cinci ore, soțul era într-o dispoziție grozavă, fiindcă de ce nu?

Uşa laterală de sită era descuiată, iar uşa grea de iarnă din spatele ei întredeschisă, aşa cum o lăsau deseori în timpul verii. O adiere îşi croia drum înăuntru prin ferestrele deschise, iar sunetele diafane ale muzicii răzbăteau din sufragerie.

Hei, ce faceți, a spus el, aruncându-şi pantofii din picioare şi lăsând geamantanul lângă maşina de spălat.

Bucătăria era curată şi ordonată, baia umbroasă şi mirosind a înălbitor. Paturile erau făcute şi covoarele date cu aspiratorul. Lângă patul lor era aşezată o nouă căsuță de animal, în care era un culcuş improvizat dintr-o cuvertură moale şi o pernă cu puf din pat. Nicio haină murdară pe podea, aşa cum era cazul de obicei. Nicio jucărie rătăcită pe ici, pe colo, aşa cum era cazul de obicei. Înserarea plutea ca o suflare, înăuntru, afară, prin ferestrele deschise, mişcând perdelele din voal.

S-a plimbat prin casă şi şi-a strigat soția.

Iubito, unde eşti?

În sufragerie, l-a găsit pe băiat – vesel şi curat, doar cu un scutec pe el – stând lângă un câine tolănit pe covorul curat. Câinele era imens şi i-a amintit soţului de un lup, cu un cojoc gros de blană neagră cu argintiu. A deschis un ochi pentru a se uita la soţ.

Bebe, unde e mama?

Băiatul a bătut din palme şi a râs.

Câine! a zis el cu voioşie, apoi şi-a încolăcit braţele rotofeie în jurul gâtului animalului şi şi-a aşezat capul micuţ pe pieptul acestuia.

Femela s-a ridicat când soţul s-a apropiat cu braţele ridicate în aer ca şi cum era tâlhărit.

Cuţu cuminte, a zis el. Cuminte.

Animalul şi-a tras înapoi gura ca să-şi arate dinţii, apoi a scos un mârâit surd, potolit, din coşul pieptului. Într-o singură mişcare ca fulgerul, s-a ridicat şi a sprintat până în spatele casei, prin uşile glasvandului, care fuseseră lăsate deschise, ieşind afară pe peluză, acolo unde ziua lungă se întuneca. Copilul a ţipat de bucurie, iar soţul s-a grăbit s-o ia pe urmele câinelui, ieşind pe aceleaşi uşi deschise.

Soţia lui, s-a gândit el, venind în întâmpinarea nopţii care se apropia, trebuia să fie acolo afară.

DOI

În depărtare, l-a auzit pe soţul ei strigând-o în curtea din spate, dar ea nu mai era acea femeie, acea mamă şi soţie. Era Cătţeaua-de-Noapte şi era de-a dreptul fantastică. Părea că aşteptase asta de foarte, foarte mult timp.

Şi-a ales drumul ţinându-se la adăpostul umbrelor. A călcat în picioare petuniile plantate cu grijă de-a lungul casei în care locuia vecinul de peste drum, un om pe nume Stanley care vota Partidul Republican şi nu împrumuta

niciodată vreo unealtă din colecția lui considerabilă, care de-abia rostea bună ziua când trecea pe lângă el, nu putea suporta nici măcar o clipă ca fiul ei să-i calce iarba pe care bătrânul o bibilea cu atenția unei infirmiere dedicate trup şi suflet, ba chiar privindu-l crunt pe micul copil şi încrucişându-şi brațele în timp ce mama îl admonesta pe băiat şi îl chema să vină chiar în clipa aceea la ea, cel care nu încerca să schițeze nici măcar un zâmbet când ea îşi cerea scuze şi încerca să transforme totul într-o glumă.

La naiba cu iarba lui, s-a gândit ea în timp ce se aşeza pe vine lângă unul dintre pereții laterali ai casei, ca să-şi facă nevoile. A scormonit cu ghearele iarba de lângă grămăjoara de rahat şi a smuls bucăți din gazon, apoi a mers până la marginea parcelei verzi, acolo unde Stanley aruncase semințe noi de iarbă peste glodul afânat, şi le-a împrăştiat cu piciorul pe trotuar.

Şi-a croit drum spre peluzele din spate şi de-a lungul liniei de garduri, ferindu-se de ochiurile de lumină aruncate de stâlpii de iluminat strada, până la tunelul care se afla dedesubtul şinelor de tren, apoi în părculețul amenajat în jurul unui mic curs de apă. Ştia că bărbații fără adăpost dormeau pe băncile de acolo, iar odată, în timp ce mergea pe bicicletă, a dat peste un grup de bărbați tineri care împărțeau o țigară. De obicei, încerca să evite parcul, fiindcă îi era frică de ce i se putea întâmpla acolo, dar în noaptea aceasta era singurul loc în care-şi dorea să fie. Inima îi bătea cu putere în timp ce adulmeca toate animalele, adulmeca bărbații cu miros acru care dormeau pe bănci.

Le-aş putea sfârteca jugulara în somn! s-a gândit în timp ce o forță îmbătătoare o străbătea din cap până în picioare. Era copleşită de puterea pe care o avea. Se zbenguia în voie în propria violență. A vrut să schelălăie, în schimb s-a furişat în josul potecii care brăzda păduricea, călcând tiptil, în aşa fel încât să nu scoată niciun sunet. Apele reci ale

pârâului din adâncul crângului se mişcau undeva la periferia conştiinţei, iar ea şi-a îndreptat gândurile către curgerea lor răcoroasă şi furişată la miez de noapte, nestăvilită. În felurile acestea, îi era seamăn.

Sub bolta de lumină aruncată de lună, era martora vieţii nocturne, indisponibilă simţurilor ei până atunci. Gândacii se târau pe frunze, iar o pasăre şi-a luat speriată zborul din înaltul unui arbore. Dedesubtul buruienilor şi al frunzelor bătrâne, un şarpe îşi găsea cu obstinaţie calea către un şoarece, făcând aerul din jurul lui să se mişte cu un freamăt de-abia perceptibil. Întreaga noapte trosnea şi torcea în jurul ei. Însăşi lumina lunii părea să vibreze şi să aducă la viaţă fiecare lucru în parte.

A încremenit cum numai o stană de piatră putea încremeni când a văzut cu coada ochiului iepurele, lângă un plop. I s-a ridicat părul pe ceafă şi şi-a dezvelit dinţii. A ridicat un braţ şi l-a adus din nou la pământ, apoi l-a ridicat pe celălalt. Mişcările i-au devenit aproape mecanice, lente şi măsurate. Îşi propunea să fie o umbră, care ici se zbârcea, colo pâlpâia, prin jocuri de lumină.

Iepurele a mişcat din nas, o ureche, apoi a ţâşnit spre beznă. Fiecare muşchi din corpul ei s-a încordat, după care a explodat în mişcare. S-a repezit pe urmele animalului, prăvălindu-se în tufişuri şi spintecând bălăriile, pentru a-i apuca piciorul din spate în prinsoare înainte ca el să poată dispărea într-un desiş de mărăcini.

Şi-a închis fălcile în jurul gâtului micului animal, iar acesta a respirat în interiorul gurii ei. A zgâlţâit violent din cap într-o parte şi în alta. Ochii îi ardeau în orbite, iar ea a aruncat iepurele la pământ, pentru a vedea dacă mişcă, după care l-a ridicat înapoi şi l-a scuturat din nou.

Mirosul de mosc al fricii lui!

Căldura sângelui!

Plesnitura craniului când ea l-a zdrobit în dinţi!

A plecat cu animalul mort în gură, purtându-l înapoi prin noapte, de-a lungul cartierului, până când a ajuns în spatele casei sale, în cel mai îndepărtat colț al peluzei, săpând o groapă nu foarte adâncă în care să îngroape creatura: comoara ei, trofeul ei.

După aceea, a luat la pas peluza. A adulmecat locul în care, mai devreme în ziua aceea, fiul ei stătuse întins în iarbă, punctele exacte în care mâinile lui atinseseră mingea albastră care încă se afla pe o latură a parcării. A mirosit țărâna şi a amuşinat cauciucurile maşinii. A mirosit treptele din spate, acolo unde îi plăcea pisicii să stea la soare, apoi a mirosit traseul pe care pisica mersese către patio şi de-a curmezişul peluzei, i-a urmărit mirosul până la locul ei de dedesubtul mărului sălbatic. Sub copac, a mirosit merele pădurețe şi toate stafiile izului de veverițe dungate şi veverițe roşii şi păsări. S-a lăsat la pământ şi s-a rostogolit prin iarbă pentru a aduna mirosurile în blana ei şi a gemut grație plăcerii pe care a simțit-o făcând asta, după care s-a îndreptat către tomberonul cu fracție umedă şi către grădinița cu bolovani unde îi plăcea să planteze flori de primăvară, iar acolo era mirosul ei, mirosul ei de om – l-a recunoscut imediat.

N-ar fi avut de unde să ştie că lucrul de care avusese în tot acest timp nevoie – mai mult decât de consulturi medicale sau psihoterapie, mai mult decât să aleagă fericirea sau să-şi regleze atitudinea – era să-şi înfigă dinții ascuțiți într-o ființă vie, căreia îi curgea sânge prin vine, şi să simtă cum forța vitală i se scurgea acesteia din trup până când nu mai era decât o chestie care nu mai mişca, intrată în putrefacție.

Nici deficit de fier, nici vreun simplu episod. Nimic „în neregulă" cu ea. Doar o singură noapte. O noapte de brutalitate era tot ce avea nevoie. O noapte în care să nu-i pese de nimeni, să defecheze acolo unde are chef, să nu

existe nicio ființă vie care să depindă de ea, iar sinele să fie doar un corp aflat în mişcare prin întuneric, o umbră, o fantomă a ei înseşi, care ascultă doar de imperativele trupului.

Epuizată, s-a încolăcit în iarbă ca să doarmă.

* * *

Goală şi cu pielea jilavă acoperită de rouă, cu trupul încolăcit, s-a trezit în dimineața ulterioară escapadei din miez de noapte cu o senzație copleşitoare de bine, necunoscută mamei până atunci – sau, ar trebui să spunem, Cățelei-de-Noapte. Soarele încununa marginea îndepărtată a oraşului şi scălda curtea din spate într-o lumină curată şi netedă. Fiecare fir de iarbă sclipea. Fiecare pasăre cânta.

Era bine odihnită, în ciuda puținelor ore de somn dedesubtul mărului sălbatic. Îşi simțea corpul puternic şi însuflețit, ba chiar nu îi era frig, deşi era goală. Era trează într-un fel în care nu mai fusese din momentul în care se născuse copilul, poate că nici înainte, fără a fi buimacă, fără a fi indispusă, ci doar entuziastă şi – îşi imagina ea – absolut capabilă de a merge la o alergare dis-de-dimineață, deşi niciodată în viața ei nu făcuse aşa ceva. Sinusurile i se desfundaseră şi ochii îi străluceau. Îşi simțea părul curat la atingere şi şi-a închipuit că pielea îi e stropită de rouă şi neatinsă de anii de insuficient somn şi insuficientă hidratare şi insuficientă loțiune de protecție solară şi insuficientă salată.

Şi-a descolăcit membrele, şi-a dezdoit fiecare braț până la capăt pentru a simți cum pielea se întinde pe os, şi-a desfăcut picioarele cu încetineală, apoi a fluturat din degetele de la picioare până când au trosnit. S-a ridicat, iar şira spinării i-a pârâit de jos şi până sus, după care şi-a

întins brațele către cer şi a căscat maiestuos, aşa cum îi văzuse făcând doar pe actori în filme.

S-a uitat roată pe deasupra curții din spate, albinele şi gândacii revenind la viață, lumina molatică a soarelui matinal aruncând ocheade printre crengi, frunzele mari şi lucitoare ale crinilor-de-toamnă. Nu ştia că se putea simți atât de bine, atât de fericită, atât de trează şi de îndestulată.

A mers tiptil până la garaj şi a introdus codul pentru a deschide uşa, adusă de spate şi ținându-se aproape de pământ în timp ce uşa se ridica cu un prea-zgomotos hârâit mecanic, după care a luat cheia de rezervă dinăuntru. A zbughit-o spre uşa laterală, acoperindu-şi corpul cu brațele, şi a intrat după ce a deschis-o, simțindu-se aşa cum trebuie să o fi făcut Eva în acea primă dimineață în afara grădinii, dar, sincer, ce uşurare! Să capeți o nouă înțelegere de sine, fără a mai zăbovi de azi înainte paralizată de ce-ar fi dacă? Să ştii acum adevărul.

Oglinda din baie i-a dezvăluit o ființă cu care până atunci nu făcuse cunoştință, cu părul încâlcit şi plin de ghemotoace închegate cu noroi, fața mânjită de sânge şi țărână, nările căptuşite cu o negreală asemănătoare smoalei. Mâinile îi arătau ca şi cum grădinărise săptămâni la rând. Zgârieturi roşietice îi acopereau picioarele ca o urzeală. Şi-a scos un ghimpe din talpă, apoi a păşit în duş.

Şi-a încălzit pielea sub apa fierbinte şi s-a uitat cum firele de păr aspru şi blană se prelingeau săpunite în josul scurgerii. Noroi, de pe mâini şi picioare. Bucăți de frunze şi vreascuri, din păr. Chiar şi ceea ce presupunea că ar fi vârfurile caninilor ei s-au desprins ciobite, iar ea le-a scuipat în apa tulbure.

O senzație copleşitoare de a avea dreptate, de ți-am spus eu că aşa e, de sănătate mintală profundă a pus stăpânire pe ea pe măsură ce se ştergea, îmbrăca o cămaşă curată şi

răcoroasă la atingere, apoi se strecura în pat între soțul ei care visa şi fiul ei care visa.

* * *

Adevărul era că nu se înşelase în nicio privință. Nu se înşelase în privința părului care-i creştea pe nesimțite pe corp sau în privința dinților din ce în ce mai ascuțiți. Nu se înşelase în privința cozii sau a haitei de câini care poposise inexplicabil în curtea din fața casei. De fapt, senzațiile ei cu privire la fiecare lucru fuseseră raționale şi corecte până la ultimul amănunt, nu numai în legătură cu chestiunile câineşti, dar chiar şi înainte, despre cum era atât de furioasă şi de obosită, despre cum nu i se părea normal că stătea acum acasă, exclusă din peisajul profesional, cu cariera în aşteptare, cu arta în aşteptare, cu viața în aşteptare pe termen nedefinit, în timp ce soțul ei îşi găsea împlinirea. Nu era corect că munca ei de creştere a copilului era devalorizată, munca femeilor, munca în gospodărie, faptul că odată ce devenise casnică începuse, insesizabil, încetul cu încetul, să dispară, până la a nu mai exista pe de-a-ntregul decât dacă se afla în prezența progeniturii ei. Când se gândea la felul în care-şi petrecea fiecare zi, era cinstit numai să se întrebe: în absența lui, se mai putea spune că ea exista, oricât de puțin?

Da, s-ar fi putut trage concluzia că era într-adevăr câştigătoarea, cu toate că era mai dificil de precizat cu exactitate care ar fi fost argumentele. Simțea că poate presupune liniştită că e câştigătoarea tuturor schimburilor contradictorii, cel puțin a celor din ultima vreme. Simțea că, de-acum încolo, putea să se încreadă fără niciun dubiu în propria judecată şi în instincte, chiar dacă la prima vedere asemenea instincte păreau nebuneşti. Putea şi trebuia să se simtă răzbunată, se putea delecta regeşte cu faptul că

avusese dreptate şi totuşi cât de enervant era că nu putea dezvălui nicio iotă din această dreptate soţului, care dormea acum lângă ea în pat.

Nu, cu siguranţă, nu putea în niciun fel, niciodată, să-i dezvăluie transformarea ei acestui om cumsecade. Deşi era un om bun, un om cu care te puteai înţelege, nu putea fi sigură de ce avea să spună, de ce avea să facă, dacă îi dezvăluia cea mai autentică parte a adevăratului ei sine. Avea s-o oblige să meargă la un doctor sau, mai rău, la un psihiatru? Urma să-şi facă apariţia multe flacoane portocalii de pilule prescrise care să-i atenueze jubileul transformativ sau, mai rău, să-l stopeze cu totul? Ar fi fost el în stare s-o interneze într-un ospiciu? S-o separe de propriul copil? Aveau zilele ei să se scurgă în van într-o încăpere de un alb-strălucitor, cu braţele şi picioarele legate de un scaun, îmbrăcată cu un halat moale din puf, ochii holbându-i-se în gol pe fereastră? El n-ar fi fost în ruptul capului capabil să-şi dea seama cât de naturală era transformarea ei, cât de salubră şi înzdrăvenitoare. Nu exista nicio îndoială, era incapabil să-şi dea seama cât de bine îngrijit era copilul lor, în ciuda predispoziţiilor ei canine, în ciuda hârjonelilor lor câineşti.

* * *

Pur şi simplu nu poţi face asta, a spus soţul în bucătărie, în dimineaţa următoare transformării, cu o privire îngrijorată pe chip. Ajung acasă şi nu eşti aici? Băiatul e singur? Şi câinele ăsta?!

Căţeaua-de-Noapte avea ochii goi şi liniştiţi. Şi-a încrucişat braţele, apoi şi le-a desfăcut într-un mic gest de mărinimie. Şi-a spus în sinea ei să încerce să păstreze un ton amical în timpul acestei conversaţii, să nu se zburlească la el, să nu-şi arate dinţii, să nu se implice în nicio

manifestare agresivă, fiindcă, în esență, tot ce-şi dorea era să rezolve chestiunea cu cât mai puțină bătaie de cap posibilă, în principal deoarece nu voia să-i dezvăluie soțului ei ce făcuse în seara precedentă sau motivul pentru care trebuise să plece mai devreme. Voia ca secretele ei să rămână secrete. În acele zile, secretele erau singurele lucruri care-i mai aparțineau doar ei, lucruri în afara sferelor de mamă şi soție şi femeie de vârsta a doua. Secretele îi erau acum aproape la fel de prețioase precum îi fusese odată arta ei şi, pe măsură ce se gândea la asta, ceva în legătură cu arta ei fusese de asemenea secret. Ideile care-i apăreau ca prin vis, entuziasmul pe care-l păstra ascuns înăuntrul ei când începea lucrul, proporțiile la care fantaza că ar fi putut ajunge un proiect, orele de muncă solitară, gânditul şi imaginatul, conversațiile cu ea însăşi. Era ceva fermecător de secret, ceva delicios de intim şi îmbătător în privința acelei vieți, a artei a cărei autoare fusese.

Să vorbeşti despre un proiect prea devreme însemna să-l nărui, iar să-l diseci tu însăți după ce se sfârşea însemna, de asemenea, să-l transformi într-o banalitate.

Cea mai bună modalitate era să faci ceva, în tăcere, în secret, apoi să procedezi în aşa fel încât acel ceva să fie înfățişat lumii în toată surprinzătoarea şi magnifica lui splendoare. Precum naşterea, s-a gândit ea. Să împingi un lucru afară din cel mai personal ungher al tău. Să faci astfel încât să-şi acompanieze sosirea cu țipete. Să faci astfel încât să fie desăvârşit şi splendid, să nu trebuiască să rosteşti un cuvânt despre el, să-l ții pur şi simplu în brațe, să i-l întinzi lumii cu acea unică rostire imploratoare: priveşte.

Da. Arta ei. Secretele ei. Trebuia să le păstreze doar pentru ea, oricât de mici ar fi fost fărâmele care mai rămăseseră din ele.

Soțul ei încă aştepta un răspuns, oricare fel de răspuns.

Ți-am lăsat un bilet, a spus ea, refuzând să-şi ceară scuze, refuzând să facă o concesie.

Nu era ca şi cum dispăruse în mod inexplicabil şi definitiv. Biletul pe care fusese suficient de inteligentă să-l lase în urma ei pe blatul din bucătărie declara răspicat că plecase să facă o plimbare lungă şi că n-avea să se întoarcă în seara aceea, că avea doar nevoie de puțin spațiu, că nu era nu ştiu ce chestie şi să nu-şi facă griji, că îi părea rău că-l lăsase pe băiat de unul singur, dar că-şi putea da seama după harta de pe telefon că soțul ei nu era departe cu maşina – câteva străzi, de fapt – şi că n-avea să se întâmple nimic rău dacă pleca doar cu câteva minute mai devreme, casa o făcea să se urce pe pereți şi avea nevoie să iasă puțin la aer, că îl iubea şi că îl iubea pe băiat şi că avea să-i vadă dimineața.

Până la urmă, soțul ei nu făcea niciodată concesii. Nu-şi cerea niciodată scuze. Pur şi simplu ieşea basma curată din orice, parlamentând cu ea sau, cel puțin, încercând s-o facă. Îşi menținea pur şi simplu poziția şi îşi explica punctul de vedere cu calm şi nu-şi submina niciodată propriul interes. Iar acum asta era ceea ce avea să facă şi ea, la rândul său.

Îşi ceruse el scuze când îi doborâse alunul, pe care-l îngrijea de un an întreg, împingându-l în sus pas cu pas – de ce creştea atât de lent? —, mutându-l de la o fereastră la alta în funcție de anotimp, hrănindu-l cu apă albastră fertilizată cu pulbere albastră? Într-o sâmbătă dimineață, iritat că ea îndrăznise să doarmă până târziu, în mijlocul pregătirii micului-dejun pentru băiat, cât ea îi citea o carte acestuia şi încerca să-l îmbrace, soțul mersese să arunce o coajă de banană la gunoi şi, cumva, în stângăcia lui abulică, doborâse alunul de pe pervaz, adunase în grabă pământul înapoi în ghiveci şi doar împinsese superficial planta înapoi în pământ. Făcuse toate acestea şi nu pomenise nimic, iar când mama a văzut harababura aceea, pământul care nu

fusese curățat nici de pe podea, nici de pe pervaz, planta deja ofilită – când descoperise toate aceste lucruri şi îl confruntase în legătură cu ele, susținuse cu iritare că planta fusese aşezată într-o poziție precară, pe margine, şi că de fapt avea să cadă oricum la un moment dat, sugerând că nu făcuse altceva decât să-i împlinească destinul mai degrabă decât să fi comis vreo greşeală.

Fusese o prostie să încerce să crească un alun. Cine creştea un alun în ghiveci? Ar fi putut măcar să-i meargă bine unui alun la o asemenea latitudine nordică? Cât de mult timp le lua să ajungă la maturitate? Şi cum procedezi până ajungi să şi prăjeşti o alună? Bineînțeles, toate aceste întrebări şi altele îi trecuseră şi ei prin minte, dar totuşi perseverase, pentru că era distractiv, pentru că era un proiect doar al ei, pentru că era gestul artistic al unei mame confruntate cu domesticitatea ce spulbera totul în cale.

N-ar trebui să fie pe moarte, zisese el, iritat. Nu există niciun motiv pentru care să moară. Pune-l înapoi în pământ şi gata. Udă-l.

Am făcut asta, spusese ea.

Ei bine, n-are nicio logică să fi murit din cauză că a fost răsturnat, a continuat el pe un ton sec şi didactic, ca şi cum raționamentul lui avea să-l aducă înapoi la viață.

Nu trebuie decât să spui că-ți pare rău, a zis ea. Asta va face ca totul să fie mai bine.

Dar vreau să o fac să fie ca înainte, a răspuns el. Asta, pentru mine, va face să fie mai bine.

Zi-mi doar că-ți pare rău, a spus ea, iar în loc să facă asta, el s-a dus la plantă şi şi-a făcut de lucru cu pământul, a ținut alunul ridicat şi s-a uitat la el cum cade înapoi în momentul în care i-a dat drumul.

În cele din urmă, după toate acestea, în drum spre sufragerie, trecuse pe lângă ea şi bălmăjise: Îmi pare rău.

Ea ar fi vrut să-l muşte de jugulară sau să-l caftească cu o bâtă de baseball ori să ţipe cât o ţineau bojocii, în schimb, s-a apucat să spele vasele pe care el le folosise pentru micul-dejun.

Şi astfel, ea a insistat pe argumentele pe care le avea, pe faptul că lăsase un bilet, nu şi-a cerut scuze, a spus că avusese nevoie de asta şi apoi: se întâmplase ceva rău cuiva? Nu. Nu! Soţul a ascultat, o obiectat, a mai ascultat puţin, în cele din urmă s-a calmat. Ea a făcut nişte cafea şi au stat amândoi în tăcere, bând-o. Fiul lor gângăvea în sufragerie, jucându-se – cu ce altceva? — cu trenuleţele lui.

Mi-a fost frică pentru o secundă că tu erai câinele ăla, a îngăimat el cu jumătate de gură.

Ah, sigur, a zis ea. M-am transformat în câine. Tu auzi ce spui?

Păi, tu ai tot zis... a început el, apoi şi-a pierdut şirul cuvintelor, nesigur pe sine şi pe acest teritoriu irațional în care se avântase.

Doar n-o să-mi spui, la modul serios, că... a adăugat ea.

Au făcut o pauză, după care s-au prăpădit de râs. El a apucat-o pe după talie, iar ea a sărit cu picioarele împrejurul lui şi s-au prăvălit împreună la podea, apoi a venit băiatul şi s-a prăvălit şi el peste ei.

Era un aer de minunată goliciune în acea dimineaţă de sâmbătă, când toată familia râdea şi se lua la trântă pe podea, atingându-şi hainele unul de altul şi mângâindu-şi unul altuia pielea moale de pe braţe şi picioare. Au rămas aşezaţi pe podea, spunând poveşti şi glume, jucându-se gâdilici şi tot felul de jocuri cu mâinile. Băiatul i-a pieptănat mamei părul cu peria, iar Căţeaua-de-Noapte i-a pieptănat soţului ei părul cu peria, apoi au citit din cărţi mai multe ore la rând.

Pisica a intrat în sufragerie, şerpuind de-a lungul încăperii şi mieunând îngrozitor, iar soţul s-a ridicat s-o

gonească, cu mâinile întinse în fața lui şi paşi împiedicați, o nostimadă pe care o juca numai în toanele lui cele mai bune.

Pisicuțo! a zis soțul, urmărind animalul în timp ce acesta se retrăgea împleticindu-se din calea lui, cu ochii larg deschişi a panică. O să te arunc pe acoperiş şi-o să te las să mori de foame acolo sus, a zis el, prinzând-o de burtica ei bombată şi făcând-o să se dezumfle, apoi să chițăie, ca o jucărie de ros din cauciuc.

Poate, cât timp e acolo sus pe acoperiş, un uliu păsărar va coborî în picaj şi o va prinde în ghearele lui, a sugerat Cățeaua-de-Noapte, apucând un rotocol de praf din lăbuța fluturând disperată a pisicii şi râzând de cât de terorizată era. Apoi o va ridica în înaltul cerului şi o va lăsa să cadă de la o foarte mare înălțime într-o carieră adâncă, acolo unde echipamente grele de minerit, cu şenile, vor trece repetat peste leşul ei zdrobit.

Uau, a zis soțul, impresionat. Foarte în detaliu.

Mersi, a spus ea.

Cățeaua-de-Noapte şi soțul ei au făcut dragoste în acea după-amiază, cât timp fiul lor trăgea un pui de somn în camera lui umbrită, sub adierile răcoroase ale ventilatorului din tavan. În umbra camerei lor, s-au împreunat aşa cum nu o făcuseră niciodată. Soțul ei, inginerul, a avut o prestație care s-a remarcat prin senzualitate, ceea ce ea ştia că nu era lucru puțin pentru un bărbat cu o fire ca a lui. Dar de data aceasta, părea că s-a lăsat în voia momentului, muşcând-o de umeri şi lingându-i gâtul, sărutând-o pasional şi cu nesaț până ce au fost amândoi, într-un final, eliberați de greutatea minților lor umane, a ipotecii şi facturilor, a pământului de pe podele şi a furnicilor din dulapul de bucătărie – toate acestea neantizate, iar acolo, doar ei, laolaltă, animale însuflețite într-o casă.

Dă uşile în lături. Deschide fiecare fereastră. Primeşte cu braţele deschise gândacii şi murdăria. Primeşte cu braţele deschise alergenii. Familia s-a mişcat liber între lumi pentru o vreme, afară şi înăuntru, la fel cum o făcea şi vântul.

Totuşi nu era straniu – într-adevăr, poate chiar mai straniu decât transformarea mamei – că soţul nu a făcut nicio tentativă, la modul real, de a investiga, de a descâlci iţele prezenţei câinelui pe care-l găsise în seara când ajunsese acasă pentru a descoperi un cămin aproape gol? Nu era, într-adevăr, uluitor că acest amănunt a rămas în mare parte necercetat, dat fiind că el era un om al ştiinţei şi al argumentelor raţionale? Şi bizar, de asemenea, că nici mama nu simţise nevoia de a da explicaţii pentru câine?

E posibil să presupunem că până şi soţul – bunul, echilibratul şi de încredere soţ cu rezonabilitatea lui de inginer, cu bunul lui simţ, cu ancorarea lui fermă în realitate – căzuse, într-o mai mică sau mai mare măsură, pradă farmecelor?

* * *

Luni dimineaţă, a făcut ceea ce ar fi făcut orice persoană absolut şi complet normală care s-ar fi transformat de curând în câine şi s-a aşezat pe vasul de toaletă cu capacul lăsat jos, căutând pe internet în timp ce-i auzea foindu-se prin casă pe soţul şi pe fiul ei. A început cu informaţii despre vârcolaci şi monştri adevăraţi, după care a trecut la metamorfoză şi metamorfoză a nativilor americani, apoi skinwalkers[2] şi vrăjitoare navajo. A citit şi a tot citit, dar ceea ce voia de fapt să găsească era o mamă care se transformase în câine – un câine obişnuit, domestic, chiar şi

[2] Vrăjitoare rău-voitoare din cultura navajo care, printre altele, au abilitatea de a se preschimba într-un animal (N.t.).

unul capabil de a fi animal de companie –, aşa că a continuat căutările, cu mitul mamei şi madre perro (gândindu-se cumva că limba spaniolă va produce rezultate mai apropiate de ce-şi dorea), creşterea părului cauzată de extreme hormonale şi pilozitate excesivă postnatală, apoi, fiindcă asta i-a trecut prin minte, canibali şi vânători de capete, iar în acest punct şi-a dat seama că se îndepărtase prea mult de subiect şi s-a oprit cu totul.

În ciuda faptului că făcuse curăţenie în acea săptămână, baia rămânea un haos, mucegaiul furişându-se printre plăcile duşului, firele de păr adunându-se ghemotoc în fiecare colţ al încăperii, un beţigaş de urechi singuratic lângă coşul de gunoi. Prosoapele atârnau fiecare la întâmplare, iar ea şi-a trecut mâna în grabă peste ele, într-o încercare cu jumătate de inimă de a le pune în ordine.

Nu va face curăţenie temeinică în baie. Nu va face. De fapt, în baie pur şi simplu nu putea fi făcut curat, indiferent cât de mult ar fi încercat! Iar acum o terminase cu încercatul. Avea s-o lase să devină din ce în ce mai murdară până ce, într-un weekend, soţul ei avea să bage în sfârşit de seamă şi să facă ceva în privinţa asta.

Dacă nu mai fac absolut nimic şi asta e? s-a întrebat ea. Dacă mă opresc şi asta e? Ar observa el acest lucru? Ar face ceva?

Până acum, răspunsurile pe care le primise erau nu şi nu.

Deşi sesiunea de amor din weekend fusese într-adevăr revitalizantă pentru căsnicia lor şi pentru atitudinea Căţelei-de-Noapte faţă de soţul ei, acea cvasilună de miere feerică nu durase mai mult de o zi. Duminică dimineaţa, a dat fuga din pat către baie, deoarece simţea iminentul şuvoi de sânge care-şi aştepta descătuşarea pe dinăuntru, un diluviu care s-a revărsat în vasul de toaletă când s-a aşezat pe el şi a pogorât asupra ei o mare uşurare, provocându-i în acelaşi

timp un val de supremă epuizare, un proiect anevoios către care trebuia să-şi îndrepte acum atenţia în săptămâna care urma. Odată cu sângele, au dat năvală şi toate vechile resentimente. Da, baia era murdară. Da, soţul ei pleca din nou. Iar dacă avea sau nu să fie fericită şi să fie împlinită ca mamă şi persoană în acea săptămână erau din nou chestiuni deschise dezbaterii şi cu rezultat incert, care plana undeva acolo deasupra ei, tachinând-o.

S-a ridicat de pe vasul de toaletă şi s-a întins ca să-şi trosnească oasele. S-a uitat în oglindă, a reflectat la pungile închise la culoare de sub ochi, apoi şi-a ridicat buza superioară ca să verifice dinţii de orice indiciu de activitate canină, neidentificând vreunul. Era hotărâtă – iar asta a câta oară? — să iasă din casă. Aveau să meargă la bibliotecă, la Bebeluşii Cititori, ca să-şi demonstreze că nici nu se punea problema să o ia razna şi nici nu era pe punctul de a face ceva nebunesc. Mai mult decât atât, avea să arunce încă o privire cum trebuie la Jen şi acolitele ei – sau să le adulmece cum trebuie –, doar ca să se asigure că erau, ştii tu, mămici. Femei. Homo sapiens care voiau să vândă plante medicinale şi nimic mai mult.

Da, o luase pe un drum acceptabil, şi-a spus în timp ce împacheta sacoşa cu jucării şi scutece şi şerveţele igienice şi gustări şi apă şi un rând de haine de schimb pentru băiat, doar ca să fie sigură.

S-a simţit neobişnuit de înveselită în timp ce-şi săruta soţul de la revedere şi era deja afară, înaintea lui, privindu-l cum dădea din mână din capul scărilor, în timp ce ea pleca – omul având o înfăţişare uşor dezumflată, dacă era să fie cinstită.

OK, paaaaa, a zbierat el în timp ce făcea cu mâna.

Voia să ştie cum o persoană – după ce-şi petrecuse noaptea hălăduind prin cartier, defecând şi omorând şi schelălăind –, cum aceeaşi persoană se putea da jos din pat

la doar câteva zile după aceea pentru a-şi duce băiatul la un eveniment atât de obişnuit precum o întâlnire de spus poveşti organizată la biblioteca publică.

Cum de reuşesc să fac asta? s-a întrebat singură, examinându-şi mâinile pe volanul maşinii.

Singura rămăşiţă fizică a transformării era o fâşie de piele întunecată pe antebraţ, un fel de semn din naştere. A avut pornirea de a se linge în acel loc, dar s-a abţinut.

Deşi mare parte din blană îi dispăruse acum, iar coada îi stătea pitită undeva la adăpostul perişorului încâlcit şi ghearele i se modelaseră la loc în degete, încă mai simţea din plin gâfâiala şi zvâcnetul animalului care devenise. Simţul mirosului îi distrăsese atenţia în acea dimineaţă, făcând-o să se apuce de dereticat în colţuri din ce în ce mai obscure ale bucătăriei, într-un efort de a scăpa până şi de ultima urmă de mucegai, ceapă şi carne. Tânjea să aibă grijă de fiul ei aşa cum simţea că ar trebui, lingându-l şi crănţănindu-i drăgăstos picioarele cu dinţii, scoţând urlete răguşite în timp ce se jucau şi dându-i să mănânce carne crudă. Şi, deşi animalitatea fiinţei ei nu dispărea, se afla de asemenea în pielea acelei fiinţe în totalitate mamă-umană, revenind la îngrijorările şi nesiguranţele obişnuite, la gândurile despre succesul în carieră, la povara eşecului, la resentimentele maritale, înverşunarea feministă şi aşa mai departe şi tot aşa. Toate astea erau din nou prezente în viaţa ei, însă cumva alterate. Simţea că putea îndura totul cât timp o avea pe Căţeaua-de-Noapte. Cât timp avea asta.

Căţeaua-de-Noapte simţea că avea tot dreptul să aibă secrete, dar acest lucru nu preîntâmpina sentimentele adânci de vinovăţie cauzate de aşa-zisul păstrat de secrete. Să nu-i povestească soţului despre transformare, să păstreze totul ca pe o amintire tăcută şi seducătoare din sinea ei, să pretindă că nimic extraordinar nu avusese loc, nimic care să-ţi schimbe pentru totdeauna viaţa, că aceasta

pur şi simplu mergea înainte pe făgaşul normal, băiatul în sufragerie jucându-se cu jucăriile lui cu multe roți, soțul plecat într-o altă călătorie, iar mama care rămânea în urmă, neschimbată, pur şi simplu ocupându-se de îndatoririle casnice, cu viața ei simplă – să continue ca şi cum toate acestea erau adevărate îi suscita, într-adevăr, o învolburare de spaimă în cele mai adânci străfunduri ale ființei ei. De obicei, nu-şi mințea soțul şi, cu siguranță, nu în privința unor evenimente de o semnificație monumentală ca acestea, însă simțea că este foarte important să le țină doar pentru ea.

La Bebeluşii Cititori, mamele şi copiii stăteau îngrămădiți în camera din spate a bibliotecii, unde o bibliotecară cu ciripit vesel le arăta cărți şi marionete şi fredona cântecele, după care copilaşii mergeau de-a buşilea, mergeau în două picioare, fojgăiau unii peste alții, o masă viermuitoare de pumnişori şi scutece lăsate şi capete prea mari. Nici că se putea altfel, iar Jen, Babs şi Poppy erau acolo, angajate în obişnuita loc conversație animată şi jovială. Cățeaua-de-Noapte s-a aşezat pe singurul loc disponibil de pe podea, unde încă mai era puțin spațiu în jur, mai aproape de Jen decât i-ar fi plăcut, din moment ce nu ştia exact ce să spună sau cum să se poarte. Când i-a întâlnit privirea lui Jen, Cățeaua-de-Noapte a schițat un salut din cap, formal, stângaci, după care s-a înroşit toată.

Să fie ele cele care...!? Nu erau ele cele care...!? Cât de rizibil până şi să ia în considerare ideea că aceste femei veniseră acasă la ea, îi smulseseră hainele de pe corp şi lăsaseră în urma lor un morman de dăunători fără suflare pentru a-i face pe plac.

Avea pur şi simplu să stea acolo, să participe la întâlnire şi să fie o mămică normală! Şi cu asta basta!

Le-a ascultat pe celelalte mame, pe mamele mulțumite de ele, vorbind despre cele mai bune rețete de mâncare pe care

puştii lor le îndrăgeau. Păreau să fie toate prietene. Nu a stabilit contact vizual, în schimb privea în telefon, simţindu-se uşor superioară pentru că nu-i păsa de colanţi şi de uleiuri esenţiale. Simţea că e o persoană cu educaţie. Simţea că e interesantă şi independentă şi că nu voia să fie precum mamele fericite. Nu cumva nu voia pur şi simplu să fie fericită? Nu, nu era adevărat. Tot ce voia era să aibă o alternativă.

În tot acest timp, arunca priviri pe furiş către Mămicile Cititoare cu state vechi – acele mămici cărora le plăcea cu adevărat să fie mămici şi să vândă plante medicinale şi să îmbogăţească viaţa copiilor lor în fiecare secundă –, fruntaşă printre ele fiind, bineînţeles, Jen, cu genele ei întoarse şi sprâncenele creionate şi fardul care trebuie să fi fost aplicat cu multă migală, în aşa fel încât să ascundă orice defect, cele mai mici imperfecţiuni. Avea manichiura proaspăt făcută, la fel ca şi pedichiura. Era epilată impecabil. Zâmbea şi sporovăia degajată despre plante, despre cum aaa-dora Mombie (orice ar fi fost asta) în acele zile când se trezea ciufută, ca şi când această mamă, această Jen, chiar avea o înţelegere veritabilă, funcţională a ceea ce înseamnă să fii morocănos.

Cătălina-de-Noapte voia să spună: Tu nici măcar n-ai habar ce înseamnă să fii ciufută! Ai urlat vreodată la gemenele tale cât de tare te ţine vocea, în toiul nopţii? Ai urlat la ele să se culce la loc, solicitându-ţi diafragma cu o furie înverşunată şi reverberaţii? Ai plâns cu sughiţuri lângă ele când ţi-au cerut încă un pahar cu apă, încă o gustare la ora zece seara, cât să nu mai ţii cont de nimic şi să te umpli de muci în faţa copilelor tale, în aşa fel încât ele să fie cele care încearcă să te liniştească? Te-ai încuiat vreodată în baie pentru douăzeci de minute pe ceas ca să pierzi vremea pe telefon în timp ce copilul tău bătea cu pumnii şi picioarele în uşă şi urla MAMA cât putea de tare, până când

a început să plângă cu sughițuri şi a rămas, probabil, traumatizat pe viață?

Câteodată – îi venea atât de tare Cățelei-de-Noapte să rostească aceste cuvinte, reducându-le pe toate la o tăcere uluită, care mirosea a victorie – mă gândesc cu ochii deschişi să mă sui la volanul maşinii şi să conduc o zi şi o noapte, cât de departe în sud pot ajunge, până ce dau de o plajă murdară şi mă cazez la un motel cu camere ieftine, unde să beau piña colada oribile toată ziua, într-un şezlong decolorat.

Câteodată – îşi închipuia Cățeaua-de-Noapte că rosteşte drept în fețele lor arătoase şi fericite – îmi imaginez cum îmi abandonez familia, cum abandonez toată această viață.

Aşa că nu pomeniți de țâfnă dacă nu suferiți cu adevărat de aşa ceva, voia ea să zbiere. Pur şi simplu, n-o faceți.

În timp ce bibliotecara citea despre un uriaş trist care nu avea nevoie de nimic altceva decât de o îmbrățişare, Cățeaua-de-Noapte a studiat-o pe Jen până la ultimele riduri fine ale ochilor şi urmele albe de fard care i se adunau în cutele pielii. Oare se transformase această femeie de lângă ea, această mamă perfectă, într-un câine de curând? Bătuse ea fără țintă oraşul? Cum putea cineva să spună care mame suferiseră o schimbare şi care nu? Era indubitabil, nu, că n-avea cum să fie singura? O singurătate teribilă i-a înflorit în piept când s-a imaginat drept singura mamă din încăpere, din întreaga lume, care să ia la pas străzile tăcute şi scăldate de lumina stâlpilor, pe jumătate femeie, pe jumătate animal.

Anxietatea s-a umflat ca un balon în Cățeaua-de-Noapte. Trebuia să se împrietenească cu una dintre aceste mame! Trebuia să deschidă gura şi să spună ceva! Trebuia, în cel mai rău caz, să încerce măcar: un mic zâmbet, un singur cuvânt. Trebuia, trebuia, trebuia să stabilească o legătură

umană veritabilă, altminteri era posibil s-o ia razna, dacă asta nu se întâmplase deja asta.

Tot ce trebuia să facă era să spună, cu voce veselă, Cât de drăgălaş e fiul tău sau, complice, Şi nouă ne plac covrigeii sau, dându-şi ochii peste cap şi gesticulând în direcţia propriului fiu, E obsedat de tot ce are roţi. Putea foarte simplu şi direct să întrebe numai: Deci, ce-i cu plantele astea medicinale? Doar o mică firimitură aruncată în arenă, orice, un lucru care să deschidă calea dezvoltării unei conversaţii fără creier. De ce era atât de dificil?

S-a uitat la mămica din stânga, pregătită să-i zâmbească, însă femeia era ocupată să scotocească prin sacoşa ei cu scutece, în timp ce o fetiţă ţipa, cu mucii întinşi pe faţă, chiar lângă ea. În dreapta, Jen stătea cu ochii închişi şi îngâna uşor ceva, în timp ce o legăna în braţe dintr-o parte în alta pe una dintre gemenele surâzătoare.

Bibliotecara a citit ultima pagina din carte, iar Căţeaua-de-Noapte i-a trecut fiului ei o mână prin părul ciufulit, apoi, cu un aer absent, din instinct, şi-a aplecat capul şi i-a lins şuviţa rebelă care i se ridica spiralat în mijlocul scalpului.

La jumătatea gestului – de fapt, înainte chiar să poată duce până la capăt şi aşa cum trebuia linsul –, Căţeaua-de-Noapte s-a îndreptat brusc de spate, ca şi cum ar fi fost străbătută de un şoc electric. A simţit că e inundată din cap până în picioare de un val de căldură, apoi de unul de răcoare şi, din nou, de unul de căldură, iar în urechi i-a năvălit sângele, făcându-le să se înroşească. Şi-a aţintit ochii drept în faţa ei şi a închis pleoapele, a tras adânc aer în piept.

Nimeni n-a văzut, şi-a spus singură. Toată lumea era ocupată să se pregătească de plecare. A fost doar un scurt lins – o atingere cu limba, de fapt, nici măcar un lins

complet, făcut cu toată limba. Era în regulă. Nici măcar chiar atât de dubios.

S-a liniştit repetându-şi, din nou şi din nou, lucruri despre care ştia că nu erau adevărate.

În cele din urmă, s-a obligat să deschidă ochii şi să arunce o privire în jur cu cea mai destinsă nonşalanţă, cea mai egală şi netulburată expresie întipărită pe chip. Nu se întâmplase nimic rău. Nu făcuse nimic ciudat. Şi ce dacă îl linsese pe cap? Poate că era doar excentrică? Era doar un singur lucru dubios pe care-l făcuse, nu o dovadă a escapadelor ei câineşti. Nimeni n-ar fi văzut ce s-a întâmplat, ca să se gândească în sinea lui: Ah, e foarte posibil ca mama aceasta să se transforme într-un câine uneori.

N-avea de ce să-i fie teamă.

Mama fetei cu faţa plină de muci îi curăţa acum faţa cu un şerveţel umed. Copila încetase să mai plângă şi mânca Cheerios dintr-un recipient mov. De cealaltă parte a Căţelei-de-Noapte, Jen stătea la taclale cu celelalte Mămici Cititoare. Toţi copiii se jucau acum cu jucării pe care bibliotecara le scosese la iveală din dulap: rampe de maşini din plastic şi mingi de pluş colorate, marionete-animale pentru degete şi LEGO infestate de germeni.

Da, toată lumea stătea la taclale cu voce normală şi nimeni n-o văzuse. Căţeaua-de-Noapte a lăsat să i se scurgă din plămâni un lung şuvoi de aer şi s-a uitat cum fiul ei trage o maşină de jucărie cu spatele, îi dă drumul, o priveşte cum prinde viteză şi se izbeşte de perete, începe să râdă.

Jen îi dădea înainte despre ierburi, apoi Babs a început să vorbească despre colanţi şi Poppy a reluat discuţia despre uleiurile esenţiale de unde rămăsese. S-au plâns de soţii lor, cum bărbaţii voiau să ştie ce făceau ele cu toate aceste plante medicinale şi tot restul, cu sumele de bani care erau cheltuite pe asemenea lucruri.

Adică, practic, în punctul ăsta, dacă nu e de acord cu mine, pur şi simplu îl apuc de picior şi rămân cu el în dinți până când începe să vadă lucrurile ca mine, a spus Jen, apoi şi-a dat capul pe spate şi a scos un tumultuos şi răsunător hohot de râs.

Trebuie doar să-i dresezi, i-a ținut isonul Poppy.

Jen s-a uitat drept spre Cățeaua-de-Noapte, care trăgea cu urechea la conversație de ceva timp.

Tu ştii la ce mă refer, nu-i aşa? Nu am dreptate? a întrebat-o ea pe Cățeaua-de-Noapte, care a tresărit şi a arborat un zâmbet sfios, surâzând şi zicând:

Ce? Ah... ce? Ha-ha. Sigur. Da.

Adică, pur şi simplu îl iei argggggg... a mârâit Jen, arătându-şi dinții şi scuturând din cap dintr-o parte în alta, cu ochii scoşi din orbite.

Mămicile Cititoare au chicotit, iar Cățeaua-de-Noapte doar a făcut ochii şi mai mari, cu un zâmbet şters, nesigur, răsucindu-şi în sus buzele.

Ha-ha, a zis Cățeaua-de-Noapte. Mda? OK.

Fii atentă, a spus Jen, trebuie să-ți spun despre plantele astea.

Nu am cu adevărat nevoie de plante medicinale, a zis Cățeaua-de-Noapte, împachetându-şi sacoşa, îndesând înăuntru o sticlă cu apă şi un pachet de aspiratoare nazale, un camion rătăcit, fiindcă nu ştia ce altceva să facă.

Hei, uite cartea mea de vizită, a spus Jen, scormonind prin geantă, după care s-a aplecat foarte aproape pentru a-i întinde un dreptunghi cocoloşit de hârtie. Am vrut să ți-o dau zilele trecute. Şi nu le ofer pur şi simplu oricui, doar oamenilor despre care chiar cred că vor excela. Vreau să zic, o să faci bani cu toptanul. E o excelentă oportunitate.

A făcut o pauză şi a stabilit un contact vizual plin de subînțeles cu Cățeaua-de-Noapte, contact vizual care părea a fi regizat, ca şi cum repetase mult timp acea mişcare în

mijlocul unui cerc de scaune, sub luminile fluorescente ale unei camere de conferințe dintr-un hotel.

Cățeaua-de-Noapte nu ştia cum să-şi facă muşchii feței să reacționeze, ce mască emotivă să afişeze pe chip. Nu numai demonstrația de comportament animalier din partea lui Jen – dinții dezveliți şi scuturatul din cap, bizare mai ales fiindcă păreau atât de improprii unei mămici blonde şi conformiste din Midwest – o lăsase perplexă, ci şi mai abitir mirosul distinct şi inconfundabil răspândit şi de data aceasta de părul lui Jen în momentul în care se aplecase aproape de ea pentru a-i înmâna cartea de vizită. Căpşuni, căpşuni, şampon cu aromă de căpşuni.

Cățeaua-de-Noapte şi-a spus în sinea sa, bineînțeles, că toate acestea se întâmplau doar în capul ei. Adică, şamponul cu aromă de căpşuni nu era, cu siguranță, atât de rar întâlnit. Şi poate că nici măcar nu mirosise chiar a căpşuni. Era ea sigură de asta? Nu era posibil să fi fost zmeură? Mango?

Şi ce dacă această mamă desăvârşit de amabilă, cu părul blond coafat simandicos, avea aroma specifică a unui câine misterios care-şi făcuse apariția pe peluza ei şi încercase s-o facă să-l urmeze departe de casă, în timp ce alți doi câini se asigurau că fiul ei trăgea un pui de somn? Le-a aruncat o privire iute lui Babs şi Poppy, care o flancau pe Jen. Poppy, cu părul ei lung, flocos, cu nuanțe în degrade şi constituție atletică, zveltă. Babs, da, un pic fălcoasă, aducând puțin cu ceea ce ai putea numi o „față tristă de mops". Cățeaua-de-Noapte ar fi râs, dacă n-ar fi fost încremenită de uimire. Situația era prea ridicolă pentru a o lua în considerare chiar şi pentru o secundă, aceste mame complet normale nu puteau avea vieți duble ca femele de câine. Da, tânjise să găsească alte mame ca ea, însă acum, că exista vaga posibilitate ca această dorință să devină realitate, Cățeaua-de-Noapte a început să transpire şi să amețească de la atâta

contact vizual, de la izul de căpşuni care deja se atenuase, de la ciudăţenia întregii situaţii, a ceea ce se întâmplase în acel weekend şi a ceea ce se întâmplase acolo, la Bebeluşii Cititori, iar Dumnezeu ştie ce avea să se mai întâmple în viitor.

Oh, Doamne, congestionată eşti, a spus Jen, cu chipul crispat de îngrijorare. Nimic ce nu poate rezolva puţin Echilibru, a adăugat şi a început din nou să scormonească în sacoşa ei supradimensionată.

Ah, nu, mulţumesc, a zis Căţeaua-de-Noapte, uitându-se la cartea de vizită a lui Jen, care o proclama pe aceasta drept „Ambasadoare a Fitoterapiei", cu legenda Trăieşte viaţa pe care o meriţi. Mersi, a repetat, dar nu am nevoie de nimic.

Apoi s-a întins pe podea şi a început să respire adânc şi şi-a spus că toate astea erau doar în capul ei.

Chipul lui Jen a invadat întreg orizontul vizual al Căţelei-de-Noapte, iar femeia aceasta a fluturat prin faţa ei o cutiuţă de Echilibru.

Ia astea, a spus ea, şi te vei simţi bine. Ne vedem în online!

A lăsat să cadă cutia pe pieptul Căţelei-de-Noapte, iar cu asta, Jen şi-a luat tălpăşiţa, Căţeaua-de-Noapte rămânând pe covorul industrial murdar, cu fiul ei târându-se pe deasupra ei o dată şi încă o dată, apoi băgându-i mâna în gură şi spunând: Mama.

Îşi păstrase remarcabil de bine controlul până în acel punct. Îşi văzuse mai departe de viaţă, în ciuda unor evenimente magice şi de o natură extrem de descumpănitoare. Şi tot astfel, în ciuda lui Jen, a mârâitului ei zburlit şi etalării dinţilor, a mirosului învăluitor de căpşuni – în ciuda lui Babs, a lui Poppy şi a trăsăturilor lor posibil câineşti, dacă le priveai din unghiul care trebuia –, Căţeaua-de-Noapte avea să persevereze.

Voia să strige după Jen, Aşteaptă! şi Te rog, întoarce-te! Am atâtea întrebări să-ți pun! Dar n-ar fi putut, nici în ruptul capului, să o întrebe: Ei, bună, ştiu că nu ne cunoaştem una pe cealaltă, dar nu cumva, ei – ha-ha, nu e atât de amuzant? —, se întâmplă să te preschimbi într-un golden retriever din când în când? Mă întrebam pur şi simplu, pentru că pare să-ți placă să foloseşti şampon cu aromă de căpşuni...

Însă momenul trecuse.

* * *

În dimineața următoare, fiul ei a smuls-o din somn sărindu-i pe burtă din vârful canapelei, unde ea adormise citind, încă o dată, din secțiunea „Varietăți domestice" a Incursiunii în lumea femeilor magice. Devenise porțiunea ei favorită în ultima vreme, fiindcă găsea în paginile acesteia femei pe care avusese obiceiul să le cunoască sau cu care-şi putea imagina că va lega într-o zi o prietenie. În seara precedentă, Cățeaua-de-Noapte citise despre Aleanuri, o minunăție de varietate ce-i amintea de o prietenă care se mutase cu multă vreme în urmă şi de care îi era acum, inspirată de fragmentul citit, un dor imens.

„Născute în apropiere de apă", scria White, „fie că e vorba de coastă sau de țărmurile unei mări interioare, Aleanurile sunt cunoscute pentru paleta coloristică vie şi surprinzătoare a ochilor, acoperind o gamă de la indigoul care bate în argintiu până la un bleumarin profund şi meditativ."

Având înclinație către cântec, sunt capabile să ia în mână ukulelele sau mandolina – ca să fim sinceri, orice instrument cu coarde, năstruşnic şi de mici dimensiuni va îndeplini criteriile. Aleana, fără excepție, va fi o făptură profund

spirituală (vezi: Ritualuri [Solstiţiu], Fitoterapie, Voluntarism), deşi nu avidă să se alăture religiei standard, şi va atrage la sine un cerc eclectic şi rafinat din punct de vedere intelectual de artişti, muzicieni, dependenţi convalescenţi, capitalişti decăzuţi, vârstnici, pauperi, romantici, căutători de tot soiul. Această specie îndrăgită de mulţi este cel mai uşor de identificat pe baza abilităţii de a sincroniza toate celelalte femei din jur cu propriul ei ciclu lunar, de vreme ce fecunditatea acesteia se numără printre cele mai spornice de pe planetă (deşi nu o veţi întâlni aproape niciodată ca soţie a vreunui bărbat). Plantele crescute de ea vor fi printre cele mai sănătoase pe care le veţi întâlni într-un cămin. Surprindeţi o făptură hrănind plante cu apa utilizată pentru a curăţa temeinic tampoanele ei menstruale din pânză şi veţi putea fi siguri că aţi dat peste o adevărată Aleană. Consideraţi-vă cu adevărat norocoşi.

A adormit citind, apoi a visat ceaune pline cu fierturi cu mirosuri dulci, ploaie cu picături roşii ca sângele, urme de paşi ca funinginea călăuzind-o în josul unei poteci silvestre, brodate cu ochiuri de lumină solară, sunet de voci feminine cântând un vechi cântec, undeva la mare depărtare în faţa ei.

Astfel, când băiatul a trezit-o din acest vis sărind pe ea într-un fel care a făcut-o să simtă că i-ar fi aplatizat complet ficatul, Căţeaua-de-Noapte a scos un urlet de fiară, iar în timp ce făcea asta, a jinduit după o Aleană care să-şi facă apariţia în sufragerie pentru a duce la îndeplinire o sarcină mămoasă şi vrăjitorească, să ardă câteva buruieni şi să îngâne un cântec, orice, pentru a face ca totul să fie bine.

Auuuuuuu! a gemut ea, atât de prelung şi de gălăgios încât băiatul a început să plângă.

Of, îmi pare rău, scumpule, a zis în cele din urmă, ţinându-se strâns de o parte. Îmi pare rău. Nu sunt

furioasă, a zis mângâindu-l pe cap şi apăsându-şi abdomenul suferind cu vârfurile degetelor.

În vreme ce băiatul îşi mânca micul-dejun cu cereale uscate şi banane feliate, şi-a verificat telefonul. O invitaţie de a participa la o expoziţie artistică jurizată. Şters. O înştiinţare regulată cu noutăţi din partea unei galerii unde avusese o mică expoziţie cu multă vreme în urmă. Şters. Apoi o cerere de prietenie şi un mesaj de notificare: JEN!!!!!, apărând lângă poza de profil surâzătoare a lui, ei bine, Jen.

A acceptat cererea de prietenie şi a parcurs pe sărite un mesaj in-app însoţitor, în timp ce băiatul începuse să se hlizească, aruncând cereale pe podea. Jen începea cu Ce tare! Să te fi întâlnit! Ieri la Bebeluşii Cititori!!!!! — lucru pe care Căţeaua-de-Noapte l-a admirat de fapt pentru îndrăzneala exclamaţiilor din mijlocul propoziţiei. În propoziţiile următoare, semnele de exclamaţie cedau teren NUMAI MAJUSCULELOR, care reiterau ideea că trebuia fără doar şi poate să se alăture PETRECERII CARE SE APROPIA, unde avea să găsească PACHETUL DE EXPERIMENTARE DE ZECE ZILE, împreună cu VIN de băut şi multe alte mămici/reprezentante care îşi vor împărtăşi experienţele SUCCESULUI şi ale ÎMPLINIRII alături de brand. Mesajul se încheia cu promisiunea unui mediu PRIETENOS CU COPIII, dacă era nevoie să vină împreună cu micuţul, creându-se astfel o comunitate totalmente lipsită de bariere şi formată din mămici motivate şi ambiţioase care muncesc de acasă.

Urma o invitaţie, iar Căţeaua-de-Noapte a bifat Poate, pentru că Jen amintise de VIN, ceea ce i s-a părut cea mai convingătoare parte.

Limbajul antreprenorial din cale-afară de pozitiv al lui Jen, utilizarea mărinimoasă a semnelor de exclamaţie, promisiunile de împlinire şi succes care aveau să fie obţinute de o lucrătoare-de-acasă i-au umplut Căţelei-de-Noapte sufletul cu o beznă atotcuprinzătoare, ca şi cum

învelişul însorit al mesajului conţinea pe dinăuntru un filon cu o pâlpâire meschină, care alimenta ceva sinistru şi toxic. Sau poate că pur şi simplu Cățeaua-de-Noapte îşi făcea propriile filme.

Oricum ar fi stat lucrurile, nu voia să fie atrasă în vreo şarlatanie cu remedii pe bază de plante, însă, trebuia să recunoască, perspectiva camaraderiei o atrăgea, chiar dacă în cea mai slabă măsură posibilă, în ciuda refuzului ei anterior de a lega prietenii cu alte mămici. Cu siguranță avea să existe cel puțin una suficient de cinică încât să soarbă vin cu ea într-un colț şi să facă glume macabre despre uciderea de pisici şi defecarea pe peluză. Una singură. Nu avea nevoie de mai multe, era tot ce putea spera.

O să se gândească la asta. O să aştepte şi o să vadă şi o să se gândească la asta şi o să încerce să aibă o viziune mai optimistă asupra situației şi o minte deschisă în privința oamenilor care erau diferiți de ea, chiar dacă făcuseră o pasiune pentru remediile din plante. Ce voia ea să zică, poate că era posibil să intre într-o chestie ca asta la modul ironic?

În cartea Wandei White, citise despre un tip de mamă care apărea şi dispărea după bunul ei plac. Se spunea că unele se iveau şi se evaporau treptat, mereu prezente într-o lumină adecvată, în unghiul adecvat, dar deseori translucide, pe când altele se mulau mai degrabă pe tiparul de coiot, apărând pe neaşteptate în colțul unei camere sau dispărând exact în momentul în care era nevoie de ele. Aceste mame, la care White făcea referire ca la Pâlpâitoarele, erau considerate a fi aproape pe cale de dispariție, însă existau în continuare rapoarte aleatorii despre aparițiile lor în jurul lumii. Era consemnat că o mamă din Buffalo se evapora imediat după ora de culcare. Copiii ei pretindeau că n-o mai puteau găsi niciunde când se dădeau jos din pat

după un pahar de apă sau că-i puteau întrezări mamei numai umbra, în timp ce aceasta era mereu cu o cameră înaintea lor, zbughind-o de pe un perete pe celălalt, etern evazivă. Mama lor relata că, într-adevăr, se simțea nu „cu totul acolo” în timpul serilor, după zilele lungi petrecute alături de cei patru copii ai săi, gătind şi făcând curățenie şi călcând şi îmbăind şi cântând şi dansând şi mergând în drumeții şi zburdând peste tot. „Ar putea fi conexiunea minte-trup atât de puternică încât aceste femei să fie efectiv capabile să-şi dezintegreze sinele fizic în virtutea spleenului matern?” aducea White în discuție. „Eu, una, nu cred asta, căci impulsul motivator matern este îndreptat mai curând către creație decât către distrugere, iar astfel, lansez provocarea atât pentru cititor, cât şi pentru propria-mi persoană, de a judeca Pâlpâitoarea în cadrul unui context teoretic transformațional. În felul acesta, suntem mai bine echipați pentru a ne angaja în eforturile filosofice profunde necesare pentru a înțelege o astfel de făptură.”

Însă, în această zi, Cățeaua-de-Noapte se gândea la altă Pâlpâitoare, o mamă din Barisal, Bangladesh, despre care relatările susțineau că apărea uneori ca o mangustă jucăuşă, iar alteori ca mamă. Cățeaua-de-Noapte se gândea de ceva vreme la această femeie magică specială, fiindcă, deşi ea manifesta tendințe mai degrabă asemănătoare rozătoarelor decât corciturilor, felurile în care apărea şi dispărea, dar şi relația cu copiii ei erau considerate de Cățeaua-de-Noapte destul de interesante, într-adevăr. În particular, a observat cum se spunea despre această creatură că apărea chiar în momentul în care copiii ei începeau un joc afară, o frumoasă mangustă cu blană mătăsoasă şi pete aurii care le fura mingile, le strica jocurile şi îi făcea să râdă. Copiii pretindeau că e vorba de mama lor, deoarece mangusta răspundea la apelativul de Ma (pronunțat mei) sau de Chokkabanijjo, prenumele mamei

lor. Mai mult: blana, spuneau ei, era la atingere exact ca părul mamei lor, de exact aceeaşi culoare şi cu miros întocmai ca al ei, cu note de salvie şi săpun. Mama lor, în forma maternă, avea dinți similari cu cei ai mangustei, nefiresc de ascuțiți şi înțepători. Şi niciodată nu o văzuseră copiii pe Ma-mangusta şi Ma-mama în acelaşi loc şi în acelaşi timp.

Mama nu-şi descurajase niciodată copiii în privința acestei idei şi nu o descurajase nici pe Wanda White, evitând în schimb întrebarea, cu ochii aprinşi de o scânteie poznaşă. I-a declarat lui White că Ma avea grijă de copii când aceştia se jucau pe străzi, că instruise animalul să facă asta, că mangusta fusese de fapt a ei pe vremea când era copilă. Iar când a fost chestionată în privința vârstei mangustei, cum de era posibil să fi supraviețuit o perioadă atât de lungă încât să aibă grijă atât de mamă, cât şi de copiii ei, Ma pur şi simplu a ridicat din umeri şi a înclinat capul într-o parte. La început, a pretins că era un vlăstar al mangustei indiene şuierătoare, că apăruse pentru prima oară în familie după ce ei citiseră o fabulă cu o mangustă care salva un nou-născut din ghearele unui tigru şi, în cele din urmă, că străbunica ei o cumpărase dintr-o piață în aer liber cu aproape o sută de ani în urmă. „Într-un final, povața ei a fost că nu era necesar să ştii, ci doar să te bucuri de experiență”, scria White, „şi mi-a sugerat să încetez a mai ridica atât de multe întrebări.”

Şi, de fapt, acesta era lucrul pe care Cățeaua-de-Noapte şi-l amintea cel mai limpede, această directivă de a te veseli în hotarele misterului. Atât de multe străduanii şi griji investite în a înțelege şi a explica şi a gândi, a gândi şi iar a gândi. Nu putea pur şi simplu fi, cel puțin timp de o după-amiază? Se aflau în centrul oraşului, până la urmă, într-o minunată zi de vară din timpul săptămânii. Ba chiar pedalase până acolo pe propria bicicletă, trăgându-l pe băiat

într-o remorcă albastră specială legată în spate, exact cum îşi imaginase că o va face înainte să aibă copilul, în cele mai idealizate fantezii ale maternităţii.

Acest şir de gânduri i s-a părut incredibil de rezonabil, incredibil de bine chibzuit şi de sănătos, genul de gândire pe care soţul ei ar sprijini-o fără îndoială unilateral, iar în acest moment de contopire fără rezerve cu necunoscutul, s-a pomenit îmboldită să se joace – o joacă adevărată, din toată inima – cu fiul ei, la locul de joacă de lângă bibliotecă, într-o după-amiază însorită de vară târzie. Bineînţeles că existaseră şi alte dăţi când se jucase cu el, dar, de cele mai multe ori, implicarea ei fusese una sleită şi neinspirată – incapabilă, aşa cum era, să se scuture de povara vârstei adulte şi a realităţii. În această după-amiază, însă, povara aceea i s-a ridicat de pe umeri la fel de uşor precum o mantie de mătase şi iat-o acolo, celestă în lumina amiezii, cu părul despletindu-i-se pe spate în timp ce o zbugheşte către băieţel, care ţipă de încântare.

Copilul se hlizea la ea de pe micul pod de metal, cu faţa înghesuită între doi dintre stâlpişorii verticali, iar ea s-a repezit către el şi a scos un lătrat vesel. Băiatul s-a întors cu spatele şi a luat-o la fugă. O fată murdară, îmbrăcată cu un tutu, a chicotit pe treptele care duceau spre structura de joacă din metal. Un alt băieţel se holba cu gura căscată de nedumerire.

Iuh! Iuh!

Căţeaua-de-Noapte a scheunat spre fiecare dintre ei – făcând-o pe fată să ţipe şi pe băiat, nu mai mare de optsprezece luni, să înceapă să plângă cu sughiţuri înfundate –, apoi şi-a luat tălpile la spinare după băiatul ei, în sus pe trepte şi sus, sus, sus, până în micul foişor din care un tobogan roşu şerpuitor cobora vertiginos către pământ.

Prinde-mă! a țipat fiul ei, iar Cățeaua-de-Noapte s-a lăsat în patru labe şi a scos un mârâit, luându-i acum urma de la depărtare, cu mişcări hotărâte şi atent măsurate.

Mama, a rostit el, pe jumătate interogator, pe jumătate de încântare, iar de pe buzele ei s-a revărsat un torent de mârâituri şi lătrături ucigaşe, ceea ce pe el l-a expediat în jos pe tobogan strigând, iar pe ea pe urmele lui, gâfâind.

Au ținut-o tot aşa, ea zburdând de-a lungul şi de-a latul structurii de joacă, fiul ei încântat, ceilalți copii alăturându-se ori luând-o la sănătoasa panicați, alternativ. În curând, avea un întreg cârd de copii care o îndemnau, ia-te după mine!, iar ea proceda întocmai cum era instruită, fugărind şi lătrând şi gâfâind, iar copiii, la rândul lor, avansând propriile hămăituri voioase, până ce întregul loc de joacă suna ca un adăpost pentru câini, răsunând de colosale mârâituri şi lătrături. Copiii mai mici îşi găsiseră refugiu de-a lungul marginilor terenului, în poala părinților sau culcuşiți în cărucioare, sugându-şi degetul mare, fiindcă ceea ce vedeau în fața ochilor nu avea nicio logică pentru mintea lor plăpândă, punându-le în schimb la îndoială simțul lor despre tot ceea ce era stabil şi ordonat în lume.

Era o privelişte pe cinste, această mamă inimoasă şi lătratul ei, copiii în culmea voioşiei. Fata în tutu i-a adus tatălui ei nedumerit un băț în gură. Un băiat cu păr roşcovan şi-a aşezat mâinile înnămolite pe cămaşa alb-imaculată a mamei şi i-a lătrat în față, către marea derută a acesteia.

Pe măsură ce soarele apunea, banda de acolo s-a angrenat într-o frenezie la care părinții care aşteptau în jurul locului de joacă nu mai fuseseră niciodată cu adevărat martori: o ceată de copii, sălbăticiți şi lătrând, adulmecând, clefăind, fugărindu-se, şi o mamă orchestrând toate acestea, cu părul lung şi ciufulit, cu un chip ce nu putea fi citit, care

părea doar să devină o prezență din ce în ce mai câinească în umbrele care se lungeau.

Nu a trecut mult şi ceilalți părinți au început să nu mai privească cu ochi buni joaca sau, dacă nu asta, copiii lor au obosit pe măsură ce li se apropia ora de culcare sau, ştii tu, venise ora cinei. Într-un fel sau altul, mulțimea s-a răsfirat, apoi s-a risipit, până ce au rămas doar Cățeaua-de-Noapte şi băiatul ei ostenit, stând împreună încolăciți în căsuța de copii care se afla dedesubtul uneia dintre platformele structurii. Ea l-a lins puțin pe cap, iar el i-a lins brațul şi i-a frecat obrazul cu nasul. Băiatul a închis ochii, iar Cățeaua-de-Noapte era înfierbântată şi murdară şi transpirată.

Avea să-l aşeze cu grijă, pe jumătate adormit, în remorca lui specială, înfăşurat în pături, strâns bine cu centurile, şi avea să-şi folosească vigoarea picioarelor pentru a se pune în mişcare spre casă. Dar, înainte de asta, la adăpostul căsuței de copii, a privit pe furiş o mică pasăre care țopăia aproape, mai aproape, prea aproape, până când, cu o smucitură de încheietură, a întins brațul şi a prins-o cu o singură mişcare abilă, atât de lină şi fluidă încât fiul ei nici măcar nu s-a clintit când a apropiat trupul micuț şi palpitând de pieptul ei şi i-a sucit capul cu un poc aproape inaudibil.

* * *

Chiar erau de-adevăratelea în povestea asta de-acum, cu orarul de mămică, mămica pe repede-înainte dacă vreți, Bebeluşii Cititori şi locul de joacă, iar astăzi – cum era posibil să fie deja vineri!? Ce zi frumoasă! — Prichindei Hai-Hui. Săptămâna viitoare, avea să fie Spațiu de Joacă din mall şi Gimnastica Veselă. Cățeaua-de-Noapte făcuse deja rezervările! Într-adevăr, cerul era limita – iar asta literalmente. Bebeluşi în Balon era cea mai la modă chestie

acum, o experienţă într-un balon cu aer cald, care stimula depăşirea fobiilor/pasiunea pentru înălţimi.

Prin vene îi curgea numai adrenalină de mămică, convingerea că făcea ceea ce era optim pentru copilul ei şi că se concentra pe nevoile lui. Cum pot fi o mamă mai mult decât perfectă? voia să ştie. Aproape că făcea spume la gură punându-şi această întrebare, proiectând în exterior cea mai intensă mămoşenie de care era în stare. Bineînţeles, avea să fie şi puţin câine în toată afacerea, dar putea pur şi simplu strecura calitatea aceasta în fundalul tuturor celorlalte lucruri, în fundalul condiţiei ei de mamă excelentă.

Băiatului îi curgea nasul şi avea o mică tuse oribilă, iar pe tot parcursul drumului cu maşina către Prichindei Hai-Hui, micul şi dragul prinţ lovise cu picioarele în spătarul scaunului ei, în ciuda calmelor insistenţe te rog, încetează şi a faptului că-i spusese că nu e drăguţ, nici amuzant şi că avea să scoată desenele animate, o ameninţare pe care rareori o punea în practică, fiindcă îşi dorea, la rândul ei, ca băiatul să se uite la desene animate. Îşi dorea asta din toată inima, ca să poată sta în faţa blatului din bucătărie şi să mănânce rondele de salam uscat pe felii subţiri de pâine crocantă unse cu unt şi să nu se gândească la nimic. Ca să-şi poată curăţa porii în oglinjoara cosmetică timp de un întreg episod din desenul lui animat favorit cu căţeluşi sau ca să se întindă în mijlocul pardoselii din sufragerie şi să închidă ochii fără pericolul ca vreo persoană de mică statură, în acel moment de desen animat anume, să se năpustească direct asupra trunchiului ei din carne omenească şi să-i lezeze un organ vital ori s-o lovească cu piciorul în cap, după care să se împiedice şi să cadă din nou peste trupul ei ori să scuipe undeva în direcţia ei, fiindcă, ce nemaipomenit cum un trup poate secreta nici mai mult, nici mai puţin decât propriul lichid! Ca şi cum ai bate pur şi simplu din palme! Uite, mama! Uite!

Astfel că băiatul lovea cu piciorul în scaun, iar ea fierbea la foc mic, iar nu peste mult timp au ajuns la punctul de plecare al potecii pe care mergeau Prichindeii Hai-Hui. Şi-a spus în gând să se calmeze, să nu se înfurie, fără ţipete şi categoric fără lătrături, apoi i-a zis băiatului că în timpul drumeţiei nu o să existe jocuri de-a cuţu-cuţu, iar el a început pe loc să bocească, deoarece, înţelegeţi, băiatul de-abia aştepta jocurile de-a cuţu-cuţu în inima naturii, în pădure! acolo unde erau atât de multe mirosuri! şi vreascuri! şi gândaci! care i-ar fi fost pe plac unui căţel.

De fapt, chiar era vina ei. Îi dăduse voie copilului să poarte zgarda lui albastră nouă-nouţă, cu o plăcuţă lucitoare din argint care sclipea în lumina soarelui şi scotea un ding satisfăcător când se lovea de celelalte părţi metalice ale zgărzii. Îi dăduse voie să o poarte în jurul gâtului în maşină, doar de amuzament, şi nu-i atrăsese clar atenţia că aceasta avea să fie dată jos odată ce ajungeau la Prichindeii Hai-Hui.

Nu numai atât, dar fusese de acord şi ca el să poată ţine lesa lui retractabilă nouă-nouţă şi să se joace cu butonul de deblocare imediată în timp ce mergeau cu maşina şi, din nou, nu-i atrăsese atenţia că aceasta era pur şi simplu – cel puţin astăzi – o jucărie de folosit în maşină, la care trebuia să renunţe odată ce intrau în contact cu alte fiinţe umane cu înfăţişare normală.

Dar noi suntem oameni, i-a zis copilului care ţipa, în timp ce-l mângâia pe creştet.

Băiatul era încă imobilizat de centurile de siguranţă în scaunul de copil, iar ea s-a aplecat prin porţiera acum deschisă pentru a-i vorbi, încercând să înăbuşe zbieretele cu corpul ei.

Scumpule, nu ai nevoie de zgardă ca să alergi şi să te joci cu ceilalţi copii, a încercat ea să-l convingă raţional. Poţi fi căţel în inima ta şi băiat pe dinafară.

Nuuuuuuuuuu! a țipat el, cu totul şi cu totul irațional. Cuuuuuuuuuuuțțțuuuuuuu!

Celelalte mame – mamele care ajunseseră la timp, cu copiii lor ascultători şi fără zgardă la gât – care erau adunate în punctul de pornire al cărării s-au întors, iar Cățeaua-de-Noapte le-a făcut scurt cu mâna.

Scumpule, i-a şoptit fiului ei, te rog.

A desfăcut centurile de la scaunul maşinii. El nu voia să se dea jos dacă lucrul acesta depindea de voința lui, aşa că mica povară solidă a trupului i-a fost ridicată în brațe şi extrasă pe uşa îngustă din spate, atât Cățeaua-de-Noapte, cât şi băiatul, izbindu-se cu capul de margine. El îi stătea în brațe ca un peşte mort, iar odată ce s-a văzut în afara maşinii, s-a prelins din mâinile ei şi a căzut într-o băltoacă mică şi fleşcăită de pe asfalt.

Scumpule, a zis ea.

Nu plimbare! a urlat el.

Ba mergem, a spus ea cu fermitate, iar el a scheunat ca un cățeluş trist, astfel că toate mamele care aşteptau s-au întors din nou, iar una chiar a făcut câțiva paşi către Cățeaua-de-Noapte.

Nu, nu, suntem bine. Câteva secunde doar şi suntem acolo, a spus ea cu mină veselă, făcându-le din mână semn să nu vină.

OK, i-a şoptit din nou băiatului, poți purta zgarda, dar nu avem nevoie de lesă. Nu vrea cuțu să alerge liber?

Jucăm lesă, a zis el, apoi şi-a frecat palmele de piept, semnul lui prescurtat pentru te rog. Te og, mama, i-a cerut plângăreț. Te oog.

S-a oprit din țipat şi din scâncit pentru a se uita la ea, frecându-se la ochi cu doi pumni micuți, apoi ştergându-se cu dosul mâinii pe față şi mânjindu-se cu muci de pe un obraz până pe celălalt. Era bolnav şi sătul de toate şi voia doar să se joace, aşa că de ce-i refuza ea tocmai asta?

Şi ce dacă aveau celelalte mămici să creadă că e o ciudăţenie?

Era o chestie creativă şi drăguţă şi la naiba cu ele!

Deşi voia să-i cureţe faţa cum trebuie lingând-o, ştia şi că toate femeile o priveau, aşa că a scos în schimb un şerveţel folosit din buzunar şi i-a şters mucii uscaţi de pe obrajii trandafirii.

Bine, scumpule. În regulă. Poţi să fii căţel. Dar ceilalţi copii ar putea crede că e ciudat.

Băiatul s-a luminat dintr-odată la faţă şi a hămăit şi a început să gâfâie, cu limba lui mică şi roz afară. Era groaznic, iar ea îl iubea. I-a dat un pupic chiar pe nasul umed.

Cu un zâmbet rigid întipărit pe chip, Căţeaua-de-Noapte s-a lăsat condusă de băiatul în lesă de-a curmezişul micului loc de parcare şi tocmai până în faţa lui Jen de la Bebeluşii Cititori. Băiatul a hămăit către Jen, care a râs, după care s-a aşezat lângă ea şi a hămăit din nou, aşteptând.

Cred că vrea să-l mângâi pe cap, a zis Căţeaua-de-Noapte, prefăcându-se că habar n-avea ce-l apucase pe băiat, dar nu era atât de amuzant???

Adică, nu era nicio îndoială, era doar o fază, iar a doua zi se va fi întors la trenuleţe sau camioane, ştii cum merg lucrurile. A comunicat toate acestea ridicând o dată din sprâncene, zâmbind obosit, dându-şi aproape imperceptibil ochii peste cap şi clătinând uşor tâmplele. Era semnul universal al mamelor pentru: la uitaţi-vă la psihopatul ăsta care mă calcă în picioare mărunt în fiecare zi, însă eu tot îl iubesc la nebunie şi voi merge până la capătul pământului pentru el şi, de asemenea, îi voi da voie să facă pe câinele şi să poarte zgardă şi îl voi plimba – ÎL VOI PLIMBA – pentru că sunt o mamă extraordinară.

Ia te uită la tine, i-a spus Jen băiatului, bătându-l uşor pe creştet.

Celelalte mame, printre care un colectiv considerabil de Mămici Cititoare pe care le-a recunoscut de la bibliotecă, au zâmbit ambiguu sau au dat glas unor chicoteli politicoase.

Vrea să fie câine, a zis Cățeaua-de-Noapte. Vreau să zic...

Sigur, sigur, a spus Jen. Mereu vor să fie ceva.

În timp ce drumeția începea în răcoarea umbroasă de dedesubtul coroanelor fremătătoare, mamele s-au adunat în grupuri de două sau trei şi s-au angrenat în conversații exclusive care făceau dificilă insinuarea în discuție. Copiii se deplasau în fața lor ca un singur organism, mişcându-se ca un stol de păsări dintr-o parte a cărării către cealaltă, însă băiatul ei se ținea în spate, mergând cuviincios la capătul lesei şi trăgând de ea doar pentru a da fuga după câte un fluture sau a mirosi vreo floare.

Şarpe mort! Şarpe mort! a țipat un băiat mare din față, arătând cu mâna undeva lângă un buştean căzut.

Fiul ei a tras de lesă şi s-a întors către mama lui.

Hai! Hai! a zis el, arătând cu mâna, iar ea l-a decuplat, moment în care el a luat-o la goană către ceilalți copii, fiind din nou băiat sau poate că în continuare un soi de câine, însă unul care voia să vadă un şarpe mort, să-l îmboldească cu un băț şi, dacă era curajos, să-i atingă pielea.

Mamele Cititoare au rămas în urmă, adunate într-un pâlc acum, într-o tăcere vigilentă, până când Jen s-a întors către noua lor recrută.

Hei, a spus ea.

Ah, bună, a răspuns Cățeaua-de-Noapte pe un ton agitat. Îmi pare atât de rău că încă n-am răspuns clar invitației. Doar că nu sunt încă sigură.

Ei, nu-ți bate capul, a zis Jen. Toate suntem ocupate. Dar ar trebui să vii. Plantele medicinale sunt senzaționale.

Fără să aştepte un răspuns, a continuat:

Una care să te facă mare şi una care să te facă mică. Una să te facă fericită şi alta să te pună la culcare.

Ador mixul Mombie! a adăugat sau, mai degrabă, a țipat o femeie cu un nou-născut prins în ham la piept. Mă umple de energie! a spus cu voce tunătoare, ochii ei exaltați strălucind de o manie tinerească.

Ştim că nu te mai saturi de acel Mombie! Bravo ție, i-a spus Jen mămicii, apoi s-a întors din nou către Cățeaua-de-Noapte. Toate vindem plante. Dar, în mare, ne strângem împreună şi bem vin, i-a şoptit conspirativ, însă suficient de tare încât să se facă auzită de toate femeile. Un fel de-a face timpul să treacă, a mai spus. Poate câştigi nişte bănuți sau poate că nu, însă, oricum ar fi, mereu poți spune, odată ce ajunge soțiorul acasă, că trebuie să pleci să te ocupi de afacerea ta şi aşa ai făcut rost de câteva ore pentru tine. Dar, pe bune, e o modalitate de a simți că ai ceva doar al tău, ştii?

Ah, a zis Cățeaua-de-Noapte zâmbind.

Voia să spună: Dar eu sunt artistă, n-am timp de aşa ceva; apoi şi-a amintit că nu mai era artistă şi că, de fapt, avea timp pentru plantele medicinale, dar totuşi. Voia să spună: Oare nu e acel ceva doar al tău transformarea într-un golden retriever? Fii sinceră!

În schimb, într-o încercare de a fi politicoasă, a zis:

Nu cred că lucrurile astea sunt cu adevărat pentru mine.

Nu te grăbi să iei o decizie atât de repede! a spus Jen, plesnind-o uşor peste braț pe Cățeaua-de-Noapte. Trebuie măcar să vii la o petrecere! O să-ți dau eşantioane gratuite.

Jen a clătinat din cap către ea, ca şi cum ar fi zis: Tu nici măcar nu ştii ce e bine pentru tine. Vino şi gata, proasto!

Vreau să spun, nu prea mă omor cu cosmeticele ori cu colanții sau chestii din astea, a încercat din nou Cățeaua-de-Noapte. Nici măcar nu mi-am pieptănat părul azi, a adăugat, deşi adevărul era că nu-şi pieptănase părul toată săptămâna.

Ei bine, acestea sunt leacuri sacre! O să te simți atât de mişto, că o să vrei să te machiezi ca la carte şi să porți ceva drăguț! a spus Jen.

Îmi pare rău, dar ce sunt mai exact plantele acestea medicinale? a întrebat Cățeaua-de-Noapte.

Cutia de Echilibru pe care Jen i-o aruncase în timp ce ea stătea întinsă la podea, cândva pe la începutul acelei săptămâni, la Bebeluşii Cititori, era încă la fundul sacoşei, iar ambalajul se rupsese oarecum, acoperind tot fundul sacoşei cu o pulbere fină de frunze şi rămurele care împrăştiau un miros dulceag.

Oh, Doamne, sunt chinezeşti. Sunt thailandeze. Sunt japoneze.

Jen şi-a rotit mâinile în aer şi a făcut ochii mari. A început să vorbească mai tare, mânată de entuziasm.

Este toată străvechea înțelepciune a marilor tămăduitori într-un singur flacon.

Şi-a lăsat brațele să cadă şi şi-a petrecut unul pe după cel al Cățelei-de-Noapte, ca şi cum ar fi fost dintotdeauna prietene.

Dar hai să nu ne batem capul acum cu informații şi cifre. O să trebuiască pur şi simplu să vii pe la noi. Ah! Şi asigură-te că ai acces la puțintel extra dinero. Şase sute sau cam aşa? a spus ea în şoaptă. O să-mi mulțumeşti.

În după-amiaza aceea, în timp ce Cățeaua-de-Noapte îl punea pe fiul ei să tragă un pui de somn, a apărut un alt mesaj din partea lui Jen. L-a aşezat pe băiat în aşternuturi cu o rață galbenă din puf – care a scos un chirăit când el a muşcat-o –, o plăpumioară pe care i-o făcuse, cu model de oase şi cățeluşi, şi o bucată de pânză imprimată cu o bucată de carne cu înfățişare fotorealistă. S-a aşezat pe pat ca să citească notificarea.

Cele mai semnificative, la prima citire, erau toate acele rânduri – de fapt, nu lipsea mult să fie întregul mesaj – care

păreau copiate din vreun model de text de recrutare, pe care l-ai fi putut găsi într-un broşură lucioasă care încuraja femeile să facă un pas în față şi să-şi atingă cu adevărat deplinul potențial.

Caut oameni motivați şi animați de ambiție care să se asocieze cu mine, începea Jen fără nici măcar o formă de salut care să facă trecerea sau vreun alt indiciu că era o ființă conştientă, mai degrabă decât vreun soi de robot modern, programat doar pentru recrutare şi vânzare. Ai deja o vastă rețea pe care să o foloseşti, continua ea, şi Acest model va fi pe placul mămicilor ocupate. După care, teorii ale unor medici necunoscuți şi îndoielnica lor credibilitate de a pune la dispoziție un produs pe locul întâi la vânzări pe o piață globală. Istorisiri anecdotice despre prietene din timpul liceului care-şi construiseră cariere de succes în avocatură sau educație ori dermatologie înainte de a avea copii, moment în care îşi luaseră angajamentul să devină mame care lucrează de acasă, şi care strecurau activitatea de vânzări în ungherele şi firidele vieților lor, printre mese şi pui de somn, trimițând e-mailuri de pe telefon când se aflau în parc sau la bibliotecă. Într-adevăr, aceasta este o companie prea bună pentru a fi adevărată... şi totuşi ea există! scria Jen, înainte de a încheia cu poveşti despre cum credea cu tărie despre Cățeaua-de-Noapte că urma să aibă un succes nebun, cu tone de recomandări, şi cum chiar nu trebuia să dea cu piciorul acestei oportunități pentru un venit rezidual considerabil de-a lungul a mai multor ani, începând de acum.

Stătea întinsă în pat, în timp ce fiul ei bătea din palme şi chicotea lângă ea, zgâidu-se la ventilatorul care învârtea leneş după-amiaza de vară târzie cu textură pixelată. Părul cu miros de căpşuni al lui Jen, felul ei de a fi mamă – pe care-l dusese la perfecțiune –, plantele medicinale, recrutarea de noi adepți de la care nu se dădea în lături nicio secundă. O mămică avocată care stătea acum acasă cu

puştii ei şi vindea plante medicinale era cea mai deprimantă poveste pe care Cățeaua-de-Noapte o auzise vreodată, poate chiar mai deprimantă decât propria viață. Nu era chip ca respectiva mămică să poată avea acea viață interioară bogată şi stranie care să-i coloreze zilele altfel monocrome în magicele nuanțe canine. Era o avocată care făcea ceva rațional, hrănindu-şi puştii cu măr ras şi apucându-se de o mică afacere secundară pentru a contribui cu exact acea mică sumă extra la finanțele familiei şi a-şi consolida cu adevărat statutul de mamă iubitoare şi membru al familiei care câştigă bani.

Era acea mamă fericită? O făcea să se simtă împlinită faptul că, odată cu cafeaua Venti, dădea pe gât cu pumnul plante medicinale necunoscute, în timp ce trimitea mesaje fără încetare celorlalte mămici – în mod similar prăjite cu plante medicinale – care împingeau cu frenezie copii mici în leagănele pentru prichindei? Poate că nu simțea nevoia să se simtă împlinită în acelaşi fel în care dorea asta Cățeaua-de-Noapte? Poate că puştii îi erau de ajuns?

Cățeaua-de-Noapte tânjea cu disperare după un asemenea lucru, anume ca hlizeala aiuritoare şi încheieturile mici şi pufoase şi cuvintele drăgăstoase gângurite şi sâsâite ale fiului ei să arunce în uitare până şi ultima fărâmiță de ambiție. De ce a fi mamă şi gătitul şi cumpărăturile şi curățatul şi spălatul hainelor şi Bebeluşii Cititori n-o puteau realmente umple de voioşie şi nu-i dădeau o stare de bine şi o senzație de viață trăită aşa cum trebuie? Poate că era cazul să ia plantele medicinale, să meargă la petreceri şi să se alăture valului o dată în viața ei, iar astfel să se simtă la rândul ei satisfăcută?

* * *

Ne-am distrat de minune săptămâna asta! i-a raportat mai târziu în aceeaşi zi Cățeaua-de-Noapte soțului, când acesta a ajuns acasă.

Era încă în maşină, cu geamul coborât, stând fără să facă nimic în parcare. Ea era în curtea din față, cu pisica udă în brațe, înfăşurată într-un prosop vechi de plajă, în timp ce băiatul se năpustea asupra ierbii din jur, după care se juca de-a cuțu-cuțu, apoi adulmeca nişte flori. Întreaga ei aură era alta, şi-a spus soțul. Radia. Stătea acolo desculță, iar fața îi era acoperită de pistrui, cu obrajii roşii de la cât o văzuse soarele.

Am fost la Bebeluşii Cititori, a zis ea, cuibărind pisica la piept ca pe un bebeluş, în timp ce soțul ei ieşea din maşină.

Tocmai ce o spălase pe pisică la fund, din nou. Ochii Cățelei-de-Noapte străluceau ca şi cum erau aprinşi de o flacără ce-i ardea în interiorul țestei, iar părul îi flutura cu mici şuvițe în jurul feței, stârnit de adierea vântului.

Am fost la locul de joacă, nu-i aşa, scumpule? l-a întrebat ea pe băiat, la care el a răspuns vesel ham! în timp ce săpa în răsadul cu flori cu cele două lăbuțe ale lui.

Măi, să fie, a zis soțul, scoțând geamantanul din spate şi trântind porțiera maşinii, moment în care pisica a tresărit, dar n-a reuşit să scape din strânsoarea Cățelei-de-Noapte.

Ah, doar o chestie, a spus ea, pisica mi-a distrus căştile.

Iarăşi? a întrebat el, scărpinând animalul în creştet. E îngrozitoare.

Mi-ar plăcea la nebunie să-i dau un şut ca unei mingi de fotbal, a adăugat ea în timp ce adăpostea la piept animalul surescitat.

Imaginează-ți labele ei mici, a zis soțul.

Chiar o urăsc din tot sufletul meu, a continuat Cățeaua-de-Noapte.

Aha, a zis soțul. O să te ucid, i-a spus pisicii, pe un ton glumeț.

Cățeaua-de-Noapte a privit în ochii mari, verzi şi goi ai pisicii. Nasul negru al acesteia zvâcnea într-un fel adorabil, însă nu suficient de adorabil; apoi, creatura şi-a dat urechile pe spate şi a scos un şuierat.

Cred că pisica asta mi-a dat toxoplasmoză, a spus ea.

Ah? a făcut el.

Am citit un articol care spune că există o relație între furia explozivă şi toxoplasmoză. Vreau să zic, nu se ştie dacă există ceva de tipul cauză şi efect la mijloc sau care e cauza şi care e efectul, dar nu e niciun dubiu că există o legătură.

Soțul ei nu a zis nimic.

Crezi că am ajuns nebună pentru că am un parazit în creier? a vrut ea să ştie.

Vreau să zic că e posibil, a răspuns el, dar probabil ai fi ajuns nebună, oricum ar fi fost.

Urăsc pisica asta, la naiba, a spus ea, la care pisica a sâsâit din nou, iar de data asta s-a scuturat până când a reuşit să se elibereze şi a dat bir cu fugiții de-a curmezişul peluzei din față, după care a intrat sub verandă.

* * *

S-a întâmplat în acea duminică dimineața ca băiatul să intre în sufragerie mergând în patru labe. O bucată de friptură crudă, splendid marmorată cu grăsime, i se legăna din gură. A lăsat fleica de carne să cadă la picioarele tatălui.

Haam! a lătrat el, după care a început să gâfâie, cu limba lui mică atârnându-i din gura deschisă.

Măi omule, a zis soțul, ce faci tu aici?

Sunt cuțu, a spus băiatul, apoi i-a lins piciorul.

A ridicat din nou privirea, cu o grimasă pe față în timp ce-şi retrăgea cu greu limba înăuntrul gurii.

Păr, a zis el, încercând să-şi curețe limba cu degetele. Păr! a țipat.

Haide, a spus soțul, ia arată-mi.

I-a cercetat limba, a cules părul de pe ea.

Totu-i mai bine acum, a zis el. Dar, drăgălaşule, a continuat, nu punem carne crudă pe podea. Nici în gură, dacă tot vorbim de asta. Iacs, a zis, strâmbându-se.

Băiatul a scuturat din cap.

Mama, a zis. Da, mama. Carne. Da!

Scumpo! a urlat soțul înspre dormitor.

Cățeaua-de-Noapte a auzit toate acestea din dormitor, acolo unde, aşa cum era obiceiul, aranja hainele curate, în timp ce soțul ei derula la infinit imagini pe ecranul telefonului. Deşi îl avertizase pe băiat că jocurile lor de-a cuțu-cuțu erau o distracție strict între mămică şi fiu, încercând să-l facă să înțeleagă că tati nu era interesat şi că băiatul n-ar fi trebuit niciodată să-i ceară, să zicem, să bea apă dintr-un bol pentru câine sau să aducă un băț în gură la aport, era terifiată de ziua în care, inevitabil, băiatul avea să-i prezinte soțului ei cu ce jocuri se distrau când acesta era plecat.

Căcat, a zis ea în barbă. La naiba! Căcat, la naiba!

În bucătărie, soțul curăța la chiuvetă resturile de murdărie de pe carne, iar băiatul i se gudura la picioare.

O dată! se jelea el. O dată să muşc!

Iacs, a spus soțul din nou. Trebuie s-o gătesc mai întâi, scumpule.

Nu, a țipat el, văzând-o pe mama lui. Mama, o dată muşc.

Bătându-l uşor pe creştet pe băiat, i-a spus soțului cât de nonşalant putea:

Îi place carnea crudă. Ce poți să faci?

Poftim? a întrebat acesta, privind-o cu irascibilitate, nevenindu-i să creadă, acel Ştiam-eu-că-aşa-e pe care se pricepea atât de bine să-l telegrafieze doar ridicând o dată din sprâncene, ca şi cum a face lucrurile praf era chemarea ei.

Copilul are un palat rafinat, a continuat ea. Tartar de vită. Nu e nimic greşit la asta.

De când a început fiul nostru să mănânce carne crudă? a spus el interogativ. Vreau să zic, cum i-a venit să facă aşa ceva?

Hmmm, a zis Cățeaua-de-Noapte, zâmbindu-i băiatului, apoi aplecându-se ca să-l gâdile şi să-i provoace o criză viermuitoare de chicoteli pe podea.

Presupun că pregăteam cina şi el trebuie să fi furat o bucățică de carne crudă, a răspuns ea, în timp ce scotea un pahar din dulapul de vase.

Nu, a zis băiatul de pe podea. Mama a dat carne. Miam-miam. De-a cuțu-cuțu.

Scumpule, i s-a adresat ea cu căldură băiatului, apoi către soțul ei: Face pe prostuțul aşa de bine, nu-i aşa? Cățeluşul meu, i-a spus copilului, mângâindu-i părul mătăsos din creştet. Băiatul a închis ochii, bucurându-se cu nesaț de atingere.

I-ai dat în ultima vreme să mănânce carne crudă? a întrebat soțul.

Puțin, a zis ea pe un ton defensiv. E în regulă.

Cum rămâne cu paraziții? Ar putea să se fi infestat, a spus soțul.

Mă îndoiesc foarte tare, a zis ea, arătându-l cu mâna pe băiat, care era, da, imaginea sănătății perfecte: bucle de un blond-strălucitor şi obraji rumeni, un burdihan rămas de pe vremea când era mic de tot şi în legătură cu care ea spera că n-avea niciodată să dispară.

Băiatul le-a zâmbit părinților, fiecare dintre ei acordându-i acum atenție, şi şi-a lăsat capul pe spate pentru a scoate pe gură un ham ham vesel şi cristalin.

Sigur, pare bucuros, a spus în şoaptă soțul mai târziu în noaptea aceea, în pat, pe deasupra băiatului, care dormea între ei.

Nu voia să lase toată treaba să moară, după cum îi era obiceiul.

Este bucuros, a şoptit Cățeaua-de-Noapte.

Cred doar că toate chestiile de-a câinele trebuie să înceteze, a replicat soțul ei.

Dar iubeşte câinii, a insistat ea. Nu i se întâmplă nimic.

Carnea, a spus soțul. Şi avem o cuşcă de câine doar ca să... se joace în ea? În sufragerie! Nu e firesc. E prea mult, a spus în încheiere, ca şi cum acela era ultimul cuvânt în această privință, ca şi cum trăsese o concluzie pe care trebuiau s-o accepte acum cu toții.

Ea şi-a dat ochii peste cap în beznă.

Nici măcar nu e ca şi cum ar mânca atât de multă, a zis. Şi e nemaipomenit să ne prefacem. Nu i se poate întâmpla absolut nimic.

Dacă se îmbolnăveşte, tu eşti de vină, a spus într-o şoaptă răstită soțul. Dacă alți puşti o să creadă că e ciudățel, tu ai dat-o în bară.

Bineînțeles că da, a spus Cățeaua-de-Noapte. Pentru tot sunt responsabilă. Pentru fiecare părticică.

Au stat acolo întinşi fără să mai zică nimic. Avuseseră cearta asta de un milion de ori. A aşteptat ca el să mai spună ceva, dar nu se auzea decât sunetul respirației egale a fiului ei. A adormit cu gustul de sânge proaspăt în minte.

* * *

Tot ce-şi dorea Cățeaua-de-Noapte era ca niciodată, pentru tot restul vieții ei, să nu mai pună pe cineva la nani. Era luni, soțul ei plecase în acea dimineață, iar ea şi băiatul făcuseră brioşe şi se jucaseră cu trenulețele, se distraseră cu plastilina Play-Doh, merseseră într-o plimbare până la şinele de tren, scoseseră afară furtunul de udat, îi ataşaseră aspersorul şi îi dăduseră o dată drumul, se jucaseră de-a

urmărirea, se jucaseră cu mingea, se jucaseră aport până le venise rău. Erau murdari pe picioare şi erau murdari pe nasuri, apoi au mâncat sandviciuri cu unt de arahide şi gem, pe treptele verandei, în timp ce soarele dispărea alene în noapte. Muşchii le erau înfierbântaţi şi obosiţi şi voioşi, iar băiatul se zgâia în gol, spoit la gură cu gem.

Ah, da, Cățeaua-de-Noapte crezuse cu mare naivitate că mersul la nani avea să fie simplu în această noapte, o nimica toată! Doar un pupic şi un alint, apoi băiatul avea să dispară. De fapt, un asemenea mers la nani nu se întâmplase nici măcar o singură dată în întreaga viaţă a băiatului, deşi Cățeaua-de-Noapte refuza să ia act de acest lucru, adoptând în schimb cu toată inima acea atitudine pozitivă şi un mod de gândire productiv.

Da, avea să fie un mers la somn de luni minunat, şi-a spus în gând în timp ce-l spăla pe băiat şi trăgea pe el micile lui pijamale, apoi strecura tot acel ghem de băiat printre cearşafurile albastre, răcoroase ale patului ei.

Însă, de îndată ce s-a întins lângă el, s-a îngrozit dându-şi seama cât de naive fuseseră gândurile ei pline de speranţă, pe măsură ce băiatul a început să dea din picioare pe sub aşternut, să vrea apă rece proaspătă, să ceară o cârpă de şters răcoroasă, să poftească un morcov, un măr, biscuiţi în formă de animale.

Nu, a spus ea, şi iarăşi nu. E timpul să mergi la culcare, nu să mănânci. E timpul să ne lăsăm corpurile să se odihnească. E vremea să fii un cățel cuminte şi să rămâi nemişcat.

Când tentativele de a o face pe mama lui să intre în joc s-au dovedit lipsite de succes, băiatul s-a ridicat în fund şi a încercat să se joace de unul singur în pat, bătând din palme, după care bătând palma în aer, apoi râzând isteric, cu un aer febril provocat de extenuare. Ea era într-atât de obosită, atât de incredibil de epuizată, dorindu-şi să se

poată afunda în salteaua din spumă cu memorie sau, dacă nu, să aibă o seară lipsită de pisălogeala orei de culcare, în care citea aceleaşi cărţi până la sfârşit şi iar de la capăt, în care spunea o poveste, încă una, apoi punea un cântec pe telefon, stând acolo întinsă, aşteptând ca băiatul să adoarmă.

Era adevărat că sarcina de a-l pune pe băiat la somn fusese responsabilitatea ei aproape în fiecare noapte de la naşterea copilului. Fără îndoială, fusese singura capabilă să-l facă să adoarmă pe vremea când era nou-născut şi tot ce voia era să sugă până când aluneca în vise despre mari perne cărnoase şi oceane de lapte călduţ, călduţ. Aşadar, nu-i datora soţul, într-o anumită măsură, o mulţime de nenumărate mersuri la nani? N-ar fi trebuit ca el, de fiecare dată când avea ocazia, să se ocupe de mersul la somn fără să crâcnească, recunoscător, în cinstea numeroaselor seri – ani – în care sarcina aceasta îi revenise ei?

Da, aceasta ar fi fost calea echitabilă de urmat, însă, bineînţeles, nu astfel mergeau lucrurile în gospodăria lor. Chiar şi când soţul se întorcea după o săptămână de lucru, ea se achita de culcatul copilului vineri, pentru că el era obosit – era, într-adevăr, mereu obosit, iar uneori avea probleme cu burta, deoarece sorbise cafele peste cafele şi mâncase porumb prăjit pe drumul spre casă, uimit peste măsură de ce greaţă avea să-i vină... şi nu dorea de fapt decât să se întoarcă la calculator, la jocurile video şi la statul pe internet şi la folderele lui, să se destindă puţin, iar Căţeaua-de-Noapte nu voia să facă o criză sau să provoace o scenă ori să se angajeze cu adevărat în niciun fel de confruntare, pentru că nu mai avea strop de energie. Lipsa de echitate care învăluia mersul la nani era aşadar o altă sursă, a câta, de furie înverşunată pentru Căţeaua-de-Noapte, stând acolo, întinsă în pat, în timp ce licuricii străluceau afară, iar băiatul se foia lângă ea.

O oră, două, cu băiatul vorbind, râzând, bătând din palme, foindu-se, plângând, cerând dezmierdări prelungite, respingând dezmierdările prelungite pentru că-l făceau să-i fie prea cald, cerând din nou apă rece proaspătă, plângând fiindcă ea nu voia să-i aducă, apoi mai foindu-se puțin. Toate acestea erau suficiente pentru a o face pe Cățeaua-de-Noapte să-şi dorească cu exasperare să moară.

Îmi petrec viața stând lungită într-o cameră întunecată, s-a gândit în sinea ei. Îmi petrec anii cei mai productivi într-o aşteptare neproductivă, indolentă.

Te rog eu să adormi, l-a implorat, după care a plâns pe tăcute în pat, pentru că era îngrozitor de obosită, voia doar să petreacă o oră fără copil în dreapta ei, o oră de uitat la televizor, o oră de stat pe canapea şi uitat în gol la pereți, doar o oră.

Orice. În schimb, stătea acolo întinsă, după care mai stătea întinsă o vreme şi o tot ținea aşa stând întinsă, apoi se făcea ora zece seara.

Tot amânase momentul de a-l dezvăța de suzetă, fiindcă de ce ar fi vrut să facă ora de culcare şi mai dificilă, viața ei şi mai stresantă? De fapt, suzeta era o sursă constantă de încleştări în acele zile, iar odată căzută din neglijență la pământ, stârnea o arteziană de țipete din partea băiatului când vedea fire de țărână şi ace de pin şi aşchii din scoarță de copac prinse de tetină, ştiind că nu poate s-o pună imediat la loc în gură.

Şi, bineînțeles, exista problema trezirilor din timpul nopții, trezirile constante şi interminabile când suzeta îi cădea băiatului din gură, căutările prin întuneric, panica, apoi mângâierile şoptite. Dacă ar putea prinde doar o singură noapte întreagă de somn... Visa cu ochii deschişi la asta, la cum şi-ar fi putut simți corpul a doua zi dimineața, îşi imagina visele pe care le-ar fi putut avea. Cine ar fi ea,

dacă ar avea parte de o noapte neîntreruptă de somn? Cu totul altcineva.

În plus, băiatul era prea mare pentru suzetă. Alți copii de vârsta lui de la bibliotecă nu aveau suzetă. I-a atras atenția asupra faptului când erau acolo.

Vezi? Doar bebeluşi.

Dar băiatul a scuturat din cap şi nici n-a vrut să audă să renunțe la suzetă, sugând din ea încăpățânat.

Eu bebe, insista el. Eu bebe.

Astfel, în această seară de luni, când încă o dată – a câta oară? — îl punea la nani, când îi era cald şi era obosită, enervată pe soțul ei – în seara aceasta, s-a hotărât după două ore petrecute în pat cu el că n-avea să fie nicio suzetă.

În mod normal, ar fi născocit vreun scenariu elaborat care presupunea zâne, ar fi recurs la întreaga ceremonie de a înfăşura suzeta într-un batic şi de a alege rămurişul perfect de liliac din curte, unde s-o atârne ca pe o ofrandă adusă zânelor. Dar, în noaptea aceasta, sângele Cățelei-de-Noapte îi curgea prin vene şi ea i-a spus băiatului că aveau să joace un joc de-a cățelul, iar singura modalitate de a se juca în continuare era de a rămâne cățel.

Reguli de cuțu-cuțu, a spus ea cu gravitate, iar băiatul a încuviințat din cap. În primul rând, a zis ea, cățeii nu au suzete, nu-i aşa?

În lumina învăluitoare a lămpii de noapte, băiatul s-a uitat serios la ea şi i-a înmânat suzeta galbenă fără să arate nici măcar cea mai mică împotrivire. Dumnezeule! Ar fi trebuit să facă asta cu luni în urmă.

OK, a continuat. Şi unde dorm cățeii?

Băiatul a ridicat din sprâncene şi a deschis în aer mâinile lui mici şi dolofane cu un gest nedumerit.

Stai aşa, a spus ea, dându-se jos din pat cu un suspin de năduf şi coborând scările pentru a târî din sufragerie cuşca de mari dimensiuni, în sus, pe scările înguste, până în

dormitor, unde se potrivea perfect în colț. Băiatul s-a uitat uluit cum mama lui a îndesat o pilotă cu puf în coliba aceea, s-a întors într-un final spre el şi a făcut un gest spre cuşcă, însoțit de un Ta-da!

Băiatul a arătat cu degetul cuşca de mărimea unui copil mic şi a zis: Eh?

Bine, atunci! a spus Cățeaua-de-Noapte. De ce are nevoie cățelul ca să fie confortabil în cuşcă?

Fără nici cel mai mic cuvânt, băiatul şi-a adunat lucrurile – păturica albastră moale, ursulețul jigărit care fusese pe vremuri al ei, perna care făcea ciuu-ciuu. Ea vedea că era entuziasmat de această nouă distracție, de ineditul ei, de aventură, de jocul de a fi cățel în toiul nopții. Mama se juca acum cu el!? După ce-i refuzase chiar şi apa rece proaspătă!? Îşi dădea seama că băiatul credea că ieşise învingător în acea seară, iar asta era ceea ce-şi dorea şi ea să-l facă să creadă.

L-a ajutat să-şi aranjeze pluşurile în cuşcă, iar el s-a încolăcit înăuntru fără să scoată niciun sunet, spațiul fiind exact pe mărimea lui.

Uşa închisă sau deschisă? a întrebat ea.

Deschisă un pic, a zis el, iar ea a închis-o pe jumătate, după care a băgat mâna înăuntru şi l-a bătut uşor cu mâna pe creştet.

S-a aşezat cu picioarele încrucişate pe podea şi a numărat înapoi de la o sută la unu, aşa cum făcea deseori, clătinându-se alene dintr-o parte în alta în beznă, iar când a ajuns la unu, s-a ridicat cu băgare de seamă şi a mers până la uşa dormitorului, aşteptându-se să-i audă vocea subțirică, strigătul, în schimb nu s-a auzit nimic.

A oftat adânc, după care a început să râdă, un simplu chicotit care s-a transformat într-un acces necontrolat, care a continuat afară pe hol, unde s-a lăsat lin la podea ca să stea şi să plângă şi să râdă, atât de obosită şi, de asemenea,

atât de uşurată, iar acum voia, la rândul ei, doar să adoarmă, acolo pe podea. O victorie savuroasă, însă era deja ora zece, prea târziu ca să se mai uite la ceva, aşa că s-a spălat pe faţă, apoi s-a întins în tot patul ei delicios de gol, în timp ce fiul său visa în cuşcă.

* * *

Mama lucrătoare care încă lucra, care mersese cu ea la acelaşi masterat şi care făcuse apoi cu nonşalanţă paşii către căsătorie, maternitate şi echilibru reuşit între muncă şi viaţa personală, voia să iasă împreună la prânz.

Ce zici de un prânz în parc? a primit un mesaj. Tu vii cu fiul tău şi eu mă abat în timpul pauzei mele şi pur şi simplu mai stăm de vorbă despre ce-am mai făcut.

Sigur, s-a gândit Căţeaua-de-Noapte. Bineînţeles.

Trecuse atât de mult timp de când nu o văzuse pe mama lucrătoare – de fapt, de când se întâlniseră să bea o cafea când mama încă era la conducerea galeriei – şi bineînţeles că ar fi fost drăguţ să reia legătura. Îi va arăta prietenei sale, mama lucrătoare, cum reuşea cu adevărat să intre în pielea mămicii-care-stă-acasă, cum era fericită şi împlinită, cum nici măcar nu avea nevoie de artă sau de o carieră în momentul acela, în niciun caz, doar de o bună bucată de vreme petrecută exclusiv ca mamă, pentru a se dedica numai şi numai fiului ei. Şi, cu toată onestitatea, nu era pe de-a întregul o prefăcătorie acum, deoarece era adevărat – cel puţin într-o mică măsură – că se convinsese singură de asta, de fericirea ei, canalizându-şi mintea pe remediile din plante medicinale, pe Jen şi acel peisaj al mămicilor, fiindcă... ce alternativă avea? Să ajungă atât de nefericită şi exasperată încât energia descătuşată de aceste emoţii să genereze o asemenea schimbare la nivel celular încât să devină o femelă de lup? Să bată pur şi simplu oraşul în lung

şi în lat ca un câine şi să accepte asta drept ceea ce îi hărăzise viaţa?! Aceasta nu era, nu putea fi soluţia.

Astfel, şi-au făcut planuri, iar mama lucrătoare, la fel ca şi mama care nu lucra (deşi de fapt lucra din greu), şi-a făcut apariţia în ziua stabilită, la ora stabilită.

Mama lucrătoare – căreia îi erau recunoscute meritele pentru munca ei, de vreme ce aceasta se desfăşura în afara graniţelor căminului, şi era prin urmare considerată valoroasă şi remunerată cu un salariu – încă preda cursuri şi făcea artă şi poseda toate lucrurile pe care se presupune că femeile moderne trebuie să le deţină fără mare efort, avea de asemenea, un prânz împachetat perfect, într-o pungă sigilată prietenoasă cu mediul, sandviciul ei era învelit în hârtie eco din ceară de albine, ce putea fi spălată şi refolosită, furcu/lingura ei reciclabilă era făcută din amidon vegetal şi cine-i putea lua toate astea în nume de rău? Cu siguranţă, nu mama-care-stă-acasă, cu jucărelele chiţăitoare ambalate individual şi punga de biscuiţi-peştişor şi punguţele din plastic cu fursecuri cumpărate la vraf.

Femeile au ales o bancă drăguţă la umbra unui copac, chiar lângă locul de joacă.

Aşa viaţă cum ai tu, chiar merită, a spus mama lucrătoare, privindu-l pe băiat jucându-se.

Chiar da, a spus Căţeaua-de-Noapte mândră, pentru că, într-adevăr, avea o viaţă care merita, acea viaţă de mamă-care-stă-acasă.

Iar acum, în această frumoasă zi de vară, a încercat-o pentru prima dată recunoştinţa adevărată şi a simţit un soi de reconfigurare de proporţii minuscule, însă profunde, a celor mai înrădăcinate temeri şi visuri ale ei, aceşti bolovani grei de nevoi şi dorinţe care îi apăsau sufletul.

Ahhhh, a zis ea, în legătură cu nimic anume, iar mama lucrătoare a râs.

Prietena sa a continuat, muşcând meticulos din sandviciul ei şi lansându-se într-un discurs despre propria activitate artistică, strădaniile de a se menţine pe linia de plutire, propriii copii, însă Căţeaua-de-Noapte a încetat s-o mai asculte aproape de îndată ce prietena ei a început să vorbească, fiind în schimb complet absorbită de o mişcare la marginea crângului care se învecina cu parcul.

A încremenit, în gardă ca un animal. Acolo, atât de aproape, atât de blajină şi foarte-foarte toantă, o veveriţă cu coada stufoasă ciugulea dintr-un mic maldăr de gunoi.

E totul bine? a întrebat mama lucrătoare, ridicând sprâncenele cu o mică încruntătură interogativă.

Sssssst! a sâsâit Căţeaua-de-Noapte, fără a se clinti, apoi, în şoaptă: Scuză-mă. Numai un minut...

S-a îndepărtat tiptil de bancă, cu ochii pironiţi asupra veveriţei, dar aceasta a ghicit în Căţeaua-de-Noapte ceva ameninţător şi într-o clipită s-a năpustit către lizieră.

Veveriţoi! a răcnit către fiul ei care era la locul de joacă, în timp ce alerga şi arăta cu mâna.

Veveriţoi! Veveriţoi! a ţipat din nou, către nimeni în particular de data asta. A lătrat cuvântul din pură delectare şi a plecat în sprint după micul animal. Fiul ei, nevrând să rateze distracţia, a şuierat în josul unui tobogan şi a luat-o, la rândul lui, la goană.

Veverița a zăbovit în tufărişul de la marginea crângului, iar Căţeaua-de-Noapte şi fiul ei s-au oprit locului împreună, la o distanţă de câţiva metri.

Prinde-l, a murmurat băiatul.

Îl instruise cum trebuie. Era un băiat foarte cuminte, care ştia să nu se mişte, să nu sperie veverița. În schimb, aştepta directivele mamei lui.

Trebuie să aştepţi, a spus ea încet. Să aştepţi exact momentul potrivit înainte să te... iar odată cu cuvântul arunci, asta a şi făcut. S-a repezit înainte cu un salt –

lansându-se efectiv ca din puşcă –, cu braţele întinse în faţă, gura deschisă într-o horcăitură feroce, iar fiul ei în spate făcând ham-hâârr-haaaam.

Veverița s-a esenţializat într-o pereche de ochi inundaţi de oroare văzuţi ca printr-o lupă, un năsuc care îi zvâcnea încolo şi încoace, mânuţele acelea mici-mititele, iar Căţeaua-de-Noapte a tăbărât asupra animalului – avea să-l prindă! avea să fie al ei! — şi chiar i-a simţit blana în propriile mâini, apoi drăcovenia a dispărut cu un ţuşti al cozii, scurgându-se printre degetele ei inepte de om.

Arrrrrruuuuuuuuu! a urlat Căţeaua-de-Noapte, întinsă acum printre buruieni, cu braţele în lături, şlapii la câţiva metri în spatele ei.

Aooouuuuuuuu! a urlat băiatul, aruncându-se la pământ lângă ea şi râzând.

Aproape l-am prins! i-a spus Căţeaua-de-Noapte cu un aer conspirativ băiatului, aşezându-se într-o rână ca să-l privească. Iarba le înţepa obrajii, iar băiatul a întins mâna ca să-i atingă mamei lui părul.

E OK, mama, a zis el. Veveriţoi!

O să-l prindem data viitoare, a spus ea, iar el a îmbrăţişat-o şi ea s-a ridicat în picioare cu el în braţe şi s-a îndreptat înapoi către locul de joacă, acolo unde aştepta mama lucrătoare.

Doar un mic joc, a spus Căţeaua-de-Noapte pe un ton conştient de sine, apropiindu-se de banca unde aştepta mama lucrătoare.

Faza asta a fost... a zis mama lucrătoare căutând cuvântul... colosală.

Îmi făceam doar meseria, a răspuns Căţeaua-de-Noapte, în timp ce-şi dădea ochii peste cap şi arbora un zâmbet şters, nerăbdătoare să schimbe subiectul.

Ei bine! a exclamat mama lucrătoare. Maternitatea chiar pare să te prindă.

Normal! a spus Cățeaua-de-Noapte, uitându-se la fiul ei care urca pe tobogan. Bănuiesc că aşa e. Dar nu lucrez lucrez, a zis ea. Nu ca tine. Ştii tu: bani, artă. Chestii de-astea.

Ah, fii serioasă, a spus mama lucrătoare, scuturând din poală nişte firimituri inexistente. Tu faci cea mai grea muncă.

Serios, urăsc când oamenii zic asta, a spus Cățeaua-de-Noapte, chiar dacă e adevărat.

Ar trebui să vii la cina de weekendul ăsta, a replicat mama lucrătoare, ca şi cum tocmai îi trecuse prin minte cea mai originală idee din univers.

O artistă videograf – o persoană cu care, de asemenea, fuseseră împreună la masterat – se întorcea să susțină nişte prelegeri ca invitată în toamna aceea, în cadrul programului ale cărui cursuri le urmaseră toate, iar pentru un moment Cățeaua-de-Noapte a răbufnit de invidie, după care s-a precipitat numaidecât în acea stare familiară de dispreț de sine. La ce se aştepta, până la urmă? Îşi petrecea zilele fugărind veverițe împreună cu fiul ei. Nu mai lucrase de ceva vreme, nu ca ele. Unde era cel mai nou proiect al ei? Unde era absolut orice din ultimii trei ani pe care să-l poată arăta?

Okay. Da. Avea să meargă. Dar numai ca să se distreze! Avea să fie interesant să audă despre munca lor şi să rămână fascinată de tot ceea ce realizaseră. Avea să fie o soră, o susținătoare, o feministă. Avea să relateze propriile triumfuri ca mamă cu normă întreagă şi să sărbătorească succesele lor în carieră, oferindu-se să fie în acelaşi timp o ascultătoare energică şi plină de compasiune privind îngrijorările pe care, nu era nicio îndoială, le aveau în privința propriilor vieți de mamă, a propriilor copii, pe care îi abandonau în fiecare zi. Da, toate perspectivele, toate alegerile ar putea fi reprezentate în jurul mesei de cină la

care ar fi rupt pâine şi ar fi lucrat împreună ca să construiască o comunitate de femei care se ajută între ele. Atât de pozitivă era atitudinea Cățelei-de-Noapte, atât de optimistă şi – am putea spune – delirantă, încât nici măcar nu-şi dădea seama cât de greşit, de-a dreptul, vedea ea situația, altminteri cum ar fi putut decide să elimine una dintre nevoile ei fundamentale: de a crea artă? Însă, în continuare, ea credea, spera, se hotărâse că putea face asta.

* * *

În weekendul acela, când soțul ei era acasă, a vrut s-o facă pe la spate. A vrut ca el să o muşte de ceafă. A vrut să se zbată şi să muşte, apoi a vrut să-l fută. A vrut ca totul să fie sălbatic, apoi, după ce s-a terminat, a vrut să fie bătută uşor pe creştet, să i se mângâie şi scarmene părul, să fie masată sub gât, pe urmă, de asemenea, pe burtă.

Bunul, amabilul soț a consimțit şi în timp ce făcea toate aceste lucruri, ea i-a spus că era un băiat cuminte, iar lui i-a plăcut asta. I-a plăcut tot ce s-a întâmplat atunci.

După ce s-a terminat, el a zis: nu ştiu ce te-a apucat, dar, te rog, nu te schimba.

Dacă spui tu, a răspuns ea şi l-a muşcat afectuos de braț.

Şi s-a întâmplat în urma unuia dintre numeroasele şi atipicele astfel de interludii din ziua de sâmbătă – în timp ce se rostogolea în patul lor, după-amiază, printre aşternuturi mototolite, adunate laolaltă, timp în care fiul lor, ca prin minune, trăgea un pui de somn în căsuța de cățel pe care o mutaseră în dormitorul lui – ca o senzație domoală să se înfiripe precum o şoaptă în spațiul liber şi deschis pe care armonia maritală îl crease. Această senzație era atât de firavă încât s-ar fi putut uşor pierde, dacă n-ar fi avut un moment doar pentru ea, încă dezbrăcată şi stând în pat, ascultându-l pe soțul ei cum îl trezeşte din somn pe fiul lor.

În vreme ce se bucura de această rară şi revigorantă acalmie postcoitală din al cărei peisaj copilul era absent, a băgat de seamă o teamă insidioasă, gâdilând-o undeva în spatele gâtlejului, o teamă care se menținuse la periferie începând cu acea noapte magică animală. Dacă şi-ar fi permis să se concentreze asupra acestei senzații, ştia că ar fi fost pe nesimțite copleşită şi mistuită de aceasta. Până la urmă, ce însemna că se transformase într-un animal cu nici două săptămâni în urmă? Şi cine sau ce reprezentase sursa unei asemenea transformări? Ce forță o făcuse pe Cățeaua-de-Noapte să prindă viață? Nu-şi acorda timp să se aplece cu temeinicie asupra acestor întrebări, să se scufunde în genunea întunecată care scosese la suprafață un monstru, o jivină, o creatură din cele mai adânci şi tenebroase unghere ale omenescului ei. Nu-şi acorda răgazul de a zăbovi asupra ghemului strâns de teamă dinăuntrul ei, fiindcă genul acesta de frâu liber era ceva ce nu-şi putea permite. Trebuia să se ridice din pat, să aibă grijă de copilul ei, de casa ei, de propria stare de bine. Trebuia să o scoată la capăt, ca s-o spună direct, de dragul familiei, căci, altfel, pentru ce? Mersul lucrurilor, în care erau cu toții implicați – această casă şi familie şi viață –, ar fi cedat sfărâmându-se în mii de bucățele dacă ea se destrăma în fâşii, aşa că pur şi simplu nu putea face asta. Trebuia să existe o explicație rațională, şi-a reamintit, iar în sinea ei s-a conturat hotărârea de găsi tocmai asta: rațiunea. Să-i explice cineva lucrurile. Şi cine altcineva decât Wanda White ar fi putut face asta?

Îmboldită de armonia din interiorul casei, apoi de teama că totul să va nărui în jurul ei, i-a scris o nouă misivă Wandei White chiar în acelaşi weekend, deoarece nu primise niciun răspuns de când îi trimisese primul e-mail şi se întreba dacă avea adresa corectă (una oficială, furnizată de Universitatea din Sacramento) sau dacă White mai era în viață (ar fi avut, fără îndoială, optzeci sau nouăzeci de ani,

bazându-se pe data publicării cărții și alte fărâme și detalii pe care reușise să le pună cap la cap), deși Cățeaua-de-Noapte nu reușise să găsească niciun necrolog. De fapt, nu reușise să găsească pe internet prea multe informații în legătură cu nimic din viața lui White, ceea ce era într-adevăr foarte straniu, din moment ce-și evalua abilitățile de căutare în online ca fiind destul de avansate, dată fiind acribia ei în procesul de căutare (respectiv, căuta în parte fiecare cuvânt și orice combinație lingvistică posibilă din vecinătatea apropiată și nu-atât-de-apropiată a subiectului-țintă). Voia să-i povestească soțului ei despre White, dar nu era sigură nici măcar de cum ar putea începe să-i explice cine era această femeie, reperul, imaginea, profilul impetuos care devenise White.

Sunt obsedată de cartea asta, a început ea, fluturând O incursiune în lumea femeilor magice în direcția lui, în timp ce el verifica setările de pe laptopul de serviciu la masa din bucătărie.

Ah, a zis el, fără să ridice ochii. Ia spune-mi.

E un fel de îndrumar bizar despre femeile mitice de pe tot întinsul globului, dar se presupune că este adevărat, a continuat ea. Femeia care l-a scris e cadru universitar. Și lucrul cu adevărat ciudat este că orice aș citi din carte se sincronizează cu sentimentele pe care le-am avut sau cu chestiile la care m-am gândit, ca prin magie. Cam așa cum îți apar reclamele pe mobil.

Soțul ei a aruncat o privire piezișă cărții.

Tare, a zis. Pot să arunc un ochi?

Oarecum inconștient, a strâns cu putere cartea la piept, dintr-odată protectoare cu înțelepciunea ei; nu simțea că e corect să-i arate soțului paginile acelea, care acum i se păreau extrem de personale, aproape sacre. Citind această carte, stabilise o înțelegere cu ceva mai mare decât ea însăși, cu White și cu femeile evocate în expunerea ei. Dintr-

odată, simțea că această carte era un lucru prea prețios şi delicat ca să se împopoțoneze cu ea, mai ales în fața soțului, care mai mult ca sigur n-ar fi văzut-o în lumina care trebuie, în felul în care ajunsese ea să perceapă volumul, fiindcă asta era ceea ce făcea ea acum: simțea o afinitate. Era într-o relație cu cartea şi cu White, iar soțul nu era o prezență binevenită.

Sigur, a zis, încă ținând cartea strâns aproape de inimă. După ce termin.

Trag numai un ochi, a spus el, întorcându-se acum spre ea şi întinzând mâna.

Odată ce simțise că nu voia să i-o arate, el ținea acum cu tot dinadinsul să vadă.

Haide, a zis ca o îmbărbătare.

Dar am nevoie să scriu ceva mai întâi, a spus ea, luând-o către camera oaspeților, unde îşi avea laptopul.

Hei! s-a ridicat vocea lui, în timp ce ea pleca.

S-a aşezat la biroul ei şi şi-a aşezat cartea în poală.

De ce nu răspunsese White? s-a întrebat, animată de fervoarea unei adolescente cu inima rănită. Şi, cu un foc adunat chiar acolo, în gâtlej, a început să scrie.

WW–

Bună ziua, din nou. Am aşteptat răspunsul dvs. La ultimul meu mesaj şi, din moment ce nu am primit încă un semn din partea dvs., m-am gândit să vă scriu din nou. Sper că nu sunt o pacoste. Sper că puteți să vă dați seama că am fost, s-ar putea spune, „constrânsă spiritual” să vă scriu. Ce vreau să spun este că cercetările şi cartea dvs. Mi-au vorbit într-un fel profund şi simt nevoia să o cunosc pe persoana care a scris un text ce a intrat într-o conversație atât de intimă cu gândurile şi dorințele mele cele mai lăuntrice.

Mă întreb dacă vreodată, în decursul tuturor călătoriilor dvs., ați dat de – să zicem – o casnică sau o mamă americană dintr-un orăşel din Midwest, afectată, ca să spun aşa, de un fel de trăsătură animalieră? Poate că era mai păroasă decât de obicei? Oarecum agresivă? Predispusă unor accese de urlete canine? Nu bolnavă mintal, vă rog să rețineți. Doar dornică de a îmbrățişa o anumită înclinație jucăuşă specifică unui câine, o abordare fantezistă a maternității, s-ar putea zice.

Vă rog, spuneți-mi: ați întâlnit-o vreodată pe această femeie? Şi dacă da, mă puteți, vă rog, pune în legătură cu ea?

Mai mult: ar fi oare posibil să vă aflați cumva în posesia unui plan general de orice fel despre cum să fii o femeie magică într-un orăşel din inima Americii? Ar fi oare posibil ca dvs. Să fi redactat cumva vreun soi de manual cu instrucțiuni despre cum să exişti între lumea rațiunii şi lumea imaginației, într-o epocă în care politica, discursul public, chiar şi vremea au devenit teme amenințătoare?

Nu am reuşit să găsesc nicio informație online despre dvs. Sau munca dvs., în afară de O incursiune în lumea femeilor magice, şi sunt curioasă să ştiu mai multe despre ceea ce trebuie să fi fost lunga dvs. Carieră plină de poveşti şi istoria publicistică a dvs.

Bat câmpii. Mă voi opri. Vă doresc cele bune.

MM

* * *

Şi s-a întâmplat chiar în momentul în care lucrurile păreau să înceapă să se mişte, tocmai când fiul ei mergea acum la culcare de unul singur în cuşcă, când viața ei sexuală luase din nou avânt, când lega prietenii cu alte mame, când – să îndrăznească să o spună?! — se bucura de

viața de mamă un pic mai mult, cu jocurile de-a cuțu-cuțu şi fără să-şi bată capul în privința carierei, în conformitate cu ceea ce-i sugeraseră atât de multe articole de pe internet şi oameni bine intenționați, chiar în momentul în care maternitatea ei părea să prindă formă, s-a întâmplat ca ea să-şi ia libertatea de a ieşi efectiv afară, dintre toate lucrurile posibile, într-o seară de weekend, alături de nişte vechi prietene din timpul masteratului, mama lucrătoare amabilă cu care luase prânzul şi vechea lor amică videografă.

Ce noutate! Ce încântare! Să li se alăture altor femei realizate pentru o cină gătită de altcineva, un pahar de vin alb şi o conversație stimulantă! O ocazie de a împărtăşi fiecare dintre ele piedicile şi greutățile lor într-un context plin de respect şi admirație reciproce!

Mama lucrătoare care preda la universitate a deschis imediat subiectul, vorbind despre munca ei, explicându-le încă dinainte de a comanda cum confrunta şi complica noțiunea de apropriere, proprietate artistică şi persona publică prin recontextualizarea unor postări de pe Instagram în opere de artă. Această femeie – această mamă lucrătoare/artistă în activitate, care le avea pe toate pocnind din degete – pur şi simplu tipărea în format mare postări de Instagram şi asta era tot; asta era arta. Ah, sigur, erau vehiculate pretenții în nume personal, cum ar fi curatoriatul şi puterea juxtapoziției, dar dacă te refereai cu adevărat la ceea ce se întâmpla, petrecuse o vreme pe Instagram şi găsise câteva instantanee şi făcuse rost de un plotter şi... voilà: artă. Cățeaua-de-Noapte citise despre toate aceste lucruri pe website-ul ei, apoi în The Times, unde a văzut că o lucrare a ei recentă se vânduse pentru suma de jumătate de milion de dolari.

Cealaltă prietenă din timpul masteratului – videografa – îşi petrecuse timpul experimentând relația mutuală dintre

cel care priveşte şi cel care este privit şi cu felurile în care mediem realitatea, ca şi cum asta era un lucru nou, s-a gândit Cățeaua-de-Noapte. Ca şi cum ar fi existat măcar o singură idee originală într-un asemenea proiect. Această prietenă tocmai avusese o expoziție la Bienala Kelly, în care prezentase două materiale video efectiv de neprivit. Într-unul, materialul începea şi se oprea pe măsură ce alimentarea electrică pornea, apoi murea, ceea ce trebuia să instige o reflecție la relația noastră cu informația şi puterea/Puterea, deşi impresia Cățelei-de-Noapte era că instalația ar fi fost pur şi simplu enervantă. Nici măcar nu avea cu adevărat nevoie de o instalație, ci doar de un comunicat artistic. Celălalt proiect, a explicat videografa, era un material filmat în timp real, care acoperea 24 de ore din viața ei obişnuită, alături de o actriță care juca exact aceeaşi zi din viața ei în exact acelaşi spațiu. Prietena ei a spus ceva despre un performance: putem fi cu adevărat noi înşine în timp ce suntem urmăriți bla-bla-bla. Cățeaua-de-Noapte a dat din cap şi a zâmbit. Sigur. Okay.

Şi tu la ce lucrezi? au întrebat-o ele, iar ea s-a bâlbâit şi a chicotit, s-a înroşit toată, s-a uitat în gol la perete timp de o secundă, înainte de a spune ceva despre natura sălbatică a condiției de mamă, impulsul mamei moderne către violență, puterile transformative ale furiei. Prietenele ei au mijit ochii, apoi au dat din cap enigmatic.

Sunt doar în faza conceptuală chiar în acest moment, a adăugat Cățeaua-de-Noapte. Dar cred că lucrarea va fi, până la urmă, un performance.

Ahhh, a spus mama lucrătoare, iar videografa a adăugat:

Operele tale au fost întotdeauna atât de dramatice.

Şi, deşi Cățeaua-de-Noapte a vrut să spună Ce pizda mă-sii vrei să zici cu asta? sau Cel puțin nu fac un ditamai căcatul de proiect social-media care face arta să capete un renume prost, sau Dacă aveai de gând să atingi cu lucrarea

ta culmile plictiselii, atunci nici că ți-a ieşit mai bine, a încuviințat calmă şi nu a scos niciun cuvânt.

Trebuia să fie o cină plăcută, un fel de reuniune între prietene de la master, pe una dintre ele nemaivăzând-o de... cât se făcuseră, opt ani?! Debutase suficient de plăcut – o sarabandă de ce-mai-faci şi de noutăți despre familie, taclale despre prietena asta veche sau cealaltă – însă, nu după mult timp, Cățeaua-de-Noapte şi-a dat seama exact ce anume se întâmpla.

Vezi tu, vechile ei prietene lucraseră mai mult decât ea – lucraseră en-gros, de fapt. Fuseseră cu toate colege şi competitoare la modul amical, cot la cot, cu ani în urmă, pe vremea când erau la şcoală, chiar şi în momentul dinaintea naşterii fiului ei, însă de atunci aceste prietene făcuseră într-adevăr paşi înainte, progresaseră rezonabil şi, s-ar fi putut spune, chiar extraordinar, date fiind talentul şi abilitățile lor, pe când ea bifase ieşirea din mediul artistic şi se instalase cu totul pe tărâmul mămicii-care-stă-acasă. Nu vrusese ca bebeluşul ei să petreacă toată ziua cu acele femei îngrozitoare cu sfârcuri de cauciuc. Fusese disperată să-l țină în brațe, să-i sărute obrajii şi să-i miroasă gâtul. Şi nu voise să plângă în timp ce era alăptat şi apoi să mai plângă un pic în timp ce el adormea, fără să aibă timp să-l facă să râdă şi să-i citească cărțile preferate pentru că era prea obosit, epuizat de ziua petrecută la creşă cu acele femei îngrozitoare unde nu voia – refuza – să doarmă. Pur şi simplu, ea nu putea să lucreze la galerie şi să producă propriile lucrări, ca apoi să aibă grijă de una singură de bebeluş, cu soțul ei plecat din oraş. Nu putea, aşa că alesese copilul – bebeluşul, bebeluşul, mrejele în care o trăgea acesta fuseseră onirice şi îmbătătoare – şi lăsase tot restul baltă. Iar acum... acum.

Aceste alte femei – care erau prietenele ei! — aveau şi ele copii, însă una dintre ele vânduse o lucrare de artă pentru

jumătate de milion de dolari şi avea, de asemenea, o bonă care locuia cu ei, în timp ce cealaltă avea capacitatea de a nu-i păsa de acele femei îngrozitoare şi de creşă sau, cel puțin, de a n-o arăta, de a nu ceda impulsului, înscriindu-şi în schimb copilul la o creşă cu program de dimineața până seara, cu module înainte şi după orele de şcoală, chiar înainte ca acel copil să fie la şcoală. Cățeaua-de-Noapte ştia toate acestea fiindcă videografa i le spusese pur şi simplu, în treacăt, cu un hohot de râs. Un hohot de râs! Videografa nu avea niciun regret – ceea ce, de fapt, spusese după al treilea pahar de vin: Nu regret nimic! cu un hohot de râs şi un clinchet de pahar de vin ciocnindu-se de paharul Cățelei-de-Noapte –, fără ambivalență, ci împărtăşind o viziune limpede şi trainică a ei în studio şi a copilului altundeva, oriunde ar fi fost acel loc. Aşadar, aceste alte femei, aceste femei de succes bineînțeles că discutau despre multiplele lor succese, făcând schimb de nume de curatori de galerii şi agenți din lumea artei cu un entuziasm crescând, chirăind de bucurie când una dintre ele anunța un nou spectacol, cealaltă un nou grant, ambele făcând comparație între orarele rezidențelor lor şi colaborările didactice din anul care avea să vină.

Efectiv, sunt prea multe oportunități care mi se oferă, a spus mama lucrătoare. O să trebuiască să renunț la cele care mă plictisesc, ca să fiu sinceră. Pur şi simplu, ziua e prea scurtă.

Cățeaua-de-Noapte a încuviințat din cap, sperând că pare că înțelege pe deplin. Ziua e prea scurtă pentru toate acele întreprinderi creative. Clar. Nici nu se discută.

Cățeaua-de-Noapte a comandat o salată cu kale, garnisită cu o splendidă bucată de somon, iar cu cât mânca mai mult, cu atât mai multă kale părea să-şi facă apariția pe farfurie. O îndesa cu zel în gura ei zâmbitoare, mestecând şi iar mestecând şi tot ținând-o aşa, mestecând. Pe măsură ce

femeile vorbeau, nici mai mult, nici mai puțin întorcându-şi scaunele una către alta de cealaltă parte a mesei circulare şi vorbind şi vorbind şi tot ținând-o aşa vorbind, Cățeaua-de-Noapte mesteca.

Sunt o vacă, a meditat ea. Sunt o vacă zen pe un câmp de un verde liniştitor.

Avea nevoie de această meditație pentru a contracara bolul care se ridica de undeva din străfundurile pântecelui, pentru că acela era locul, şi-a dat seama cu un fior chinuitor de greață, în care împinsese toată furia şi amărăciunea, toată dezamăgirea în legătură cu direcția pe care o luase viața ei. Acela era locul în care o îngropase pe tânăra femeie talentată şi îndrăzneață, cu idei grandioase şi o viziune originală. Acea tânără femeie se afla acum în adâncul intestinelor ei, aşteptând cuminte să-i vină rândul sau poate că era deja moartă, sufocată în tot acel rahat care o înconjura. Iar acolo sus, unde Cățeaua-de-Noapte încă trăia, acolo sus, în aerul din jur şi la masa din restaurantul luminat de lămpi, dintr-un şir fermecător de clădiri de cărămidă într-un mic oraş universitar nostim, acolo se afla o mamă de vârstă mijlocie, care stătuse departe de lumea artei o perioadă semnificativă de timp, fără a mai fi o debutantă, însă nici cu un renume câştigat, fără a-şi fi făcut încă intrarea în lumea artei cu adevărat, în afara unor minore expoziții regionale, câteva articole ici şi colo, altminteri în mod cert fără să strălucească şi fără nicio speranță de a ieşi la suprafață în curând. Nu aşa îşi imaginase Cățeaua-de-Noapte că va fi, nici pe departe, fiindcă ținuse vie în tot acest timp ideea că există timp şi potențial, şi oportunități infinite, că nu era atât de în vârstă, că viața ei nu luase sfârşit, dar, stând la masa aceea, şi-a dat seama cu claritate, privind prin două pahare de vin alb şi pe deasupra unei stive întregi de kale, că nu era niciunul dintre acele lucruri, ci că, pe scurt, era insignifiantă. S-a

văzut pe sine aşa cum o vedeau acum cele două – o femeie tăcută şi bleguță, bând vin cu sorbituri mici, fără să aibă nici măcar un singur comentariu interesant sau o opinie incitantă în conversație. Era atât de banală încât nici măcar nu se simțiseră obligate să ia act de prezența ei vreme de jumătate de oră. Nu era răutate. Pur şi simplu, nu-şi avea locul în acea conversație. (Nu era vorba de răutate, cu siguranță, nu? Era talentată. Şi ar fi avut parte de acelaşi succes ca şi ele, dacă ar fi continuat să muncească. Presupunea că toată lumea înțelesese asta, că împărtăşeau cu toate această convingere care le aşeza în aceeaşi tabără. Ca să fie sinceră, nu se gândise conştient la nimic din toate acestea până în acea clipă, în care fusese obligată să se privească pe sine în acest context jalnic, în felul ăsta patetic.)

La început, s-a gândit că e posibil să izbucnească în plâns, apoi şi-a dat seama că avea să facă ceva mult mai grav.

Toată furia înverşunată şi lipsa de speranță din acele luni lungi dinainte de a-şi face apariția Cățeaua-de-Noapte s-au ridicat ca un tsunami în sinea ei. Cu siguranță, nu a existat vreo rea-intenție în atitudinea prietenelor ei în acea seară, ele n-au vrut s-o jignească, de fapt, nici măcar nu se gândiseră neapărat la ea, ca să fie sinceră, dar lipsa de considerație era ceea ce o rănise cel mai tare, faptul că nu mai putea fi implicată în conversația lor, nu că şi-ar fi dorit să fie implicată în astfel de polologhii obsedate de sine, dar i-ar fi plăcut să fie invitată să li se alăture, iar atunci să le respingă oferta – merita măcar asta, în cel mai rău dintre cazuri. Şi i-au revenit în cap toate acele gânduri oribile despre cum soțul ei sorbea cafea într-un local liniştit, în timp ce răsfoia cu seninătate o revistă, gânduri despre zilele ei lungi cu trenulețe şi momente de somn ratate şi încurajări de-a face caca la oliță şi şine de tren şi mai multe trenulețe.

O mânie autocompătimitoare i s-a umflat în piept, când şi-a dat seama că este pe punctul de a da curs unei crize de tantrum, nu foarte diferită de felul în care fiul ei se arunca la podea în sufragerie, zgâriind şi lovind cu picioarele, rănindu-se în timp ce făcea asta, apoi plângând şi mai abitir – şi ea nu putea să oprească asta, nu voia să-l oprească. Fie dădea glas mâniei printr-o descătuşare, fie o canaliza în interior, iar ea nu mai era dispusă s-o ţină acolo ascunsă. N-avea să se sfâşie bucăţi-bucăţele pe dinăuntru, n-avea să-şi arunce stomacul într-un malaxor de acid, n-avea să-şi facă dinţii să scrâşnească în somn sau gâtul să-i înţepenească, de dragul de a fi politicoasă şi o femeie matură şi un om de înţeles şi cu capul pe umeri.

Şi s-a întâmplat exact în momentul în care videografa făcea o glumă, spunând:

Uite ce e, sunt conştientă că glumesc că-s narcisistă, dar cred că, de fapt, chiar sunt narcisistă.

Căţeaua-de-Noapte s-a ridicat într-un suflet de pe scaun, făcând masa să se încline şi doborând tacâmurile cu zgomot asurzitor la podea, un pahar răsturnat, cu apa scurgându-se în poala mamei lucrătoare ai cărei ochi s-au făcut mari, iar gura i-a luat forma unui O tăcut. Un urlet formidabil a făcut să se oprească brusc sporovăiala din restaurant şi i-a cufundat pe toţi într-o tăcere uluită, deconcertantă. Ea stătea acolo în picioare şi era într-atât de întărâtată de furie încât gâfâia deja.

A mârâit fioros înspre femei, după care a lătrat, a lătrat şi nici că s-a mai oprit din lătrat, închizând ochii şi silind acele sunete animalice să-i iasă din corp, cu muşchii abdominali contractându-se violent, întăriţi după tot zelul atâtor ani de exerciţii Kegel.

Aş putea zdrobi o nucă cu vaginul! a ţipat către nimeni în particular, iar acela a fost momentul în care oamenii din jur i-au apărut din nou dinaintea ochilor: prietenele ei –

Artistele – aşezate de cealaltă parte a mesei, una dintre ele ferindu-şi ochii cu mâna de parcă s-ar fi uitat drept către soare, cealaltă cu un vag zâmbet furişându-i-se pe buze. Un bărbat în vârstă, aflat în separeul din spatele lor, cu gura căscată. O fetiță din următorul separeu, adunată toată în coastele mamei care o mângâia pe păr, spunându-i Sst şi şoptindu-i cuvinte de alinare, în timp ce o săgeta din priviri pe Cățeaua-de-Noapte.

Încremenită de ruşine, Cățeaua-de-Noapte a început să transpire în valuri, cu gura încă deschisă, şi i-a venit brusc în minte gândul efemer că poate trecea acum prin puseurile unei menopauze premature. Apoi, în ciuda oricărui efort, a început să plângă cu lacrimi fierbinți şi pline de mânie, în timp ce-şi lua geanta şi haina.

Mama lucrătoare a încercat să spună ceva pe un ton firav, consolator. Cățeaua-de-Noapte a ridicat o mână.

Nu, a zis ea, după care s-a întors ca o dihanie spre ieşirea din restaurant, cu mers dezlânat, mai degrabă tornadă decât propulsie bipedă umană.

Ca o stihie se îndrepta spre uşă şi tulbura totul în calea ei, făcând şerveţelele să-şi ia zborul de pe mese, răsturnând ceştile şi împiedicându-se şi poticnindu-se şi pufnind. Ţelul ei era să iasă din acel loc înainte ca transformarea să pună cu adevărat stăpânire pe ea, dar nu i-a putut rezista mirosului de carne roşie după ceea ce-i părea deja o viață întreagă petrecută mestecând kale.

S-a oprit în fața unei mese înalte cu două scaune de lângă uşă, un cuplu de tineri, ea cu un inel scânteietor pe mâna stângă, însufleţită de iubire. Tânăra femeie s-a lăsat pe spate şi şi-a înăbuşit un țipăt, în timp ce Cățeaua-de-Noapte i-a înhățat din farfurie burgerul mâncat pe jumătate, a înfulecat o bucată din el, după care a lăsat să-i cadă chifla, salata, ceapa şi roşia la podea, în timp ce-şi făcea ieşirea din zona meselor. Şi-a umplut fălcile cu chifteaua din carne

tocată, mestecând şi cu saliva curgându-i pe bărbie, în timp ce se îndepărta, luând-o în josul străzii. A parcurs în salturi gangurile înţesate de băltoace, iar odată ce a părăsit centrul oraşului, s-a prăvălit în lăstăriş, dorindu-şi să nu fie văzută, să rămână la adăpostul umbrelor, acolo unde putea să gâfâie şi să pufnească şi să schelălăie.

S-a îndreptat către zona naturală protejată, spre crângul întunecat şi consolator din centrul oraşului, pentru a plânge şi a mârâi în întunericul de sub copaci, pentru a schelălăi şi a plescăi în noroiul firului de apă care în cele din urmă ajungea în cartierul ei, dacă îi urma cursul suficient de multă vreme, lucru pe care s-a hotărât să-l facă în timp ce stătea acolo, lăsând apa rece ca gheaţa să-i amorţească picioarele inflamate, sângerânde. Îşi pierduse sandalele undeva pe drum, iar senzaţia apei era într-atât de plăcută încât a lăsat să-i scape un scurt urlet gutural. Nasul îi curgea, mucozităţile amestecându-i-se cu lacrimi murdare şi fierbinţi. A mers clătinându-se dintr-o parte în alta de-a lungul firului de apă, înaintând pe deasupra buştenilor căzuţi şi smulgând ramuri din lăstărişul de pe maluri, în căutarea a ceva care s-o liniştească. Ţelul ei era să semene distrugere, să lase în urmă haos, să se scuture de toată înverşunarea şi tristeţea şi sminteala acestor ani de când se născuse fiul ei. Le depozitase pe toate în coca pufoasă a şoldurilor, în pântecul trist care-i atârna din talie, în cearcănele de un cafeniu-închis, de care părea să nu poată scăpa în ruptul capului, zi şi noapte. În degete şi în încheieturile mâinilor, care începuseră s-o doară ori de câte ori era obosită sau furioasă, sau tristă, ceea ce se întâmpla în fiecare clipă.

Ah, femeile acelea! Acele femei odioase!

Scâncea şi se afunda şi mai mult în crâng, după care a sfârşit aşezându-se pe un buştean căzut şi plângând îndelung. Nu se mai simţise în felul acesta, de când, din

liceu? Din gimnaziu? Că nu se ridica la înălțime, că o ignorau toți şi că era o fraieră, senzații adolescentine care au copleşit-o şi au făcut-o să se simtă ca o proastă doar pentru că le experimenta. Era o femeie matură. Nu voia să se simtă în felul acesta. Era ridicol. Şi totuşi a plâns pe înfundate, aşa cum nu o mai făcuse de zeci de ani.

Efortul herculean al ultimilor ani, toate dezamăgirile, îngrijorarea că nu era – în ciuda a tot ceea ce sacrificase – o mamă bună, anxietatea că n-avea să se întoarcă niciodată la arta ei şi că viața sa avea să se reducă numai la asta de-acum încolo, maternitate şi nimic altceva, toate acestea le simțea bubuind cu putere în ființa ei şi a plâns şi a tot plâns, ca o adolescentă cu inima rănită a plâns. Nu se bucurase oare de un weekend fantastic, cu un proaspăt avânt sexual, şi nu avusese parte de o viață de familie normală, netulburată, ca soție şi mamă şi mamă-cățea, care, în cele din urmă, avusese pe de-a-ntregul sub control toată chestia cu mama-cățea? Fusese într-atât de aproape de satisfacția adevărată şi complet epurată de contradicții, grație renunțării la artă şi efortului psihologic asiduu din ultimele săptămâni de a reuşi să-şi stăpânească imboldurile, să-şi strunească dorințele. Apoi, deodată, aceste mame, aceste artiste, pe care le vedea cu amărăciunea a sute de mersuri la nani, încontinuu, o mie de amiezi din care arta lipsea.

A scos brusc un sunet, unul pe care nu-l mai auzise înainte, un urlet prelung şi spart, născut din furie şi respirație, jind şi durere. Sunetul avea o forță tot mai mare şi mai terifiantă, pe măsură ce fiecare muşchi se convulsiona pentru a-l elibera, abdomenul încordându-i-se şi gâtlejul contractându-i-se. Degetele de la picioare i-au înțepenit în expectativă, iar mâinile i s-au arcuit ca nişte gheare. Un urlet orb de animal către altceva. O descătuşare a tot ceea ce fusese înăuntrul ei.

Lângă ea, din vizuina lui ascunsă, un raton i-a răspuns cu propriul grai animalic şi, fără să gândească, ea s-a aruncat cu capul înainte în beznă, fiindcă îi văzuse ochii sticlind. O făcuse să tresară, iar ea era mânioasă. Cum îndrăznea acea fiinţă? Cum de îndrăznea?

L-a apucat cu mâinile şi i-a sucit gâtul ca la carte înainte ca el s-o poată muşca, după care i-a aruncat leşul în pârâu cu un pleoscăit. Şi-a lăsat capul pe spate şi a umplut văzduhul cu un schelălăit prelung, precum întreaga ei viaţă şi, odată cu el, s-a zorit să ajungă acasă, plângând acum fără oprire, în timp ce adrenalina îi creştea şi muşchii îi clocoteau de sânge, a pornit ca un iureş prin noapte.

Până să ajungă în locul de unde ea şi băiatul aruncau pietre în apă în timpul după-amiezilor însorite – nu departe de şinele de tren –, apoi, la scurt timp, în propria curte, răpusese trei rozătoare de mici dimensiuni şi un iepure neajutorat, care avuseseră ghinionul să se găsească în calea ei.

În curtea din spate, s-a întins pe burtă în iarbă şi a mirosit ţărâna şi şi-a şters faţa de pâlcurile verzi de iarbă moale. Era zgâriată pe picioare, era zgâriată pe braţe şi era murdară şi plină de sânge pe mâini.

S-a năpustit înăuntrul casei şi nu a strigat un prietenos salut ca să-i dea de ştire soţului că a ajuns acasă, aşa cum făcea de obicei, în schimb a mers ţintă în baie şi a încuiat uşa. Acolo, şi-a dezbrăcat hainele mânjite şi şi-a smuls crenguţele din părul încâlcit. A pornit duşul, cât mai fierbinte posibil, şi a stat sub jetul de apă ca să se calmeze şi să alunge noaptea în uitare.

A plâns până a adormit în patul din camera de oaspeţi şi s-a trezit mai devreme decât soţul şi fiul ei, după care s-a ridicat din pat pentru a mai plânge un timp. A văzut că avea douăzeci şi şase de mesaje necitite şi şi-a închis telefonul cu

totul. N-ar fi fost în stare să mai dea vreodată ochii cu acele prietene.

Era furioasă pentru că-i păsa, furioasă pe sine pentru că se simțea ca o ratată. De fapt, a te vedea pe tine însăți ca pe o ratată nu reprezenta primul pas către a deveni efectiv una? Nu trebuia să-şi permită să gândească în felul acela. Nu era productiv. Totuşi, în continuare, nu voia altceva decât să se uite la filme tâmpite şi să rămână îmbrăcată în pijamale, iar asta chiar putea face, deoarece nu era nevoie ca ea să fie altundeva pe lume în acea zi, decât împreună cu fiul ei. Nu avea nimic semnificativ de făcut, nimeni nu depindea de competențele ei, nimeni nu aştepta cu sufletul la gură să vadă o nouă lucrare din partea ei. Nu, nimeni n-avea nevoie de ea, cu excepția unui copil de doi ani. Putea face orice îşi dorea – în afară de a plânge, ceea ce putea face doar în doze limitate, în timp ce se prefăcea că foloseşte baia.

Insuportabila pisică mieuna şi iar mieuna şi a tot ținut-o aşa mieunând fără noimă până ce i-a dat de mâncare dintr-o conservă un mic-dejun dezgustător într-un sos sleit, pe care animalul l-a hăpăit cu zgomot. A aşezat patru cârnați congelați în micuța tigaie de pe aragaz şi a aruncat patru gofre congelate în prăjitorul de pâine, în timp ce tăia o banană felii şi spăla nişte căpşuni. A vrut să facă pereții să se cutremure, izbindu-i cu pumnii, cât timp muta rufele ude din maşina de spălat în uscător. În vreme ce ştergea masa din bucătărie cu un burete, şi-a imaginat că-i smulge capul unei păsări cântătoare, cu mâinile goale, după care s-a întors către mica-mititica masă de plastic a fiului ei şi a şters-o şi pe aceea. Şi-a suflat nasul şi a pus de cafea şi a ascultat ştirile. A servit familiei micul-dejun, l-a ajutat pe soțul ei să găsească lucrurile pe care avea nevoie să le pună în geamantan, de vreme ce bietul om nu putea ține minte unde-şi lăsa propriile lucruri. Doar nu era niciodată acolo,

micul gogoman! Bineînțeles că nu cunoştea lucrurile din casa aceea!

Soțul ei a vrut să ştie ce era în neregulă, iar ea i-a spus că era doar ciclul menstrual, temperamentul anarhic acum al hormonilor ei de vârstă mijlocie, iar el a zis, îngrijorat:

Bine, dar nu te-am văzut niciodată plângând în felul acesta, iar ea pur şi simplu i-a făcut semn cu mâna că nu conta şi a început să plângă din nou.

Sunt la premenopauză, a spus ea, încă sughițând de plâns, şi s-a cufundat şi mai abitir în deznădejde, însă, în mai puțin de zece minute, şi-a întipărit în sfârşit un zâmbet pe chip, ca să nu-l tulbure pe soțul ei. Era un om bun şi nu avea nevoie de stresul suplimentar de a-şi face griji în privința ei – nu că ar fi făcut măcar asta, odată ce pleca. Nu şi-l imagina petrecând prea mult timp cu gândurile îndreptate spre starea ei emoțională odată ce nu se mai afla acasă.

A doua zi dimineața, l-a trimis pe soț pe drumul său – după ce terminase micul-dejun frugal şi băuse ceaşca de cafea fierbinte, pe care ea i le pregătise, cafeaua care îl aşteptase încă de când el se ridicase din pat, după ce avusese parte de o şedere relaxată şi reuşită pe WE, de un duş lung şi sănătos, de un teanc de haine curate, proaspăt scoase din uscător, pe care ea le împăturise cu grijă şi le lăsase pe vasul de toaletă pentru el, după ce dăduse cu puțin spray de împrospătat aerul –, apoi s-a prăbuşit şi mai adânc în acel dispreț pe care-l nutrea pentru sine, expediind acum gânduri pline de ură în urma maşinii soțului, în timp ce el ieşea din parcare şi se îndepărta.

Aş vrea şi eu să stau tihnită pe WE într-o zi, s-a gândit ea cu ciudă.

Oricât ar fi încercat, nu putea face nimic ca să iasă din acea stare, aşa că a dat drumul la desene animate şi s-a întins lângă fiul ei, privind cum două chestii ca nişte

bâzdâgănii se trosneau peste cap cu nişte ciocane şi râdeau maniacal. Erau prea violente ca el să se uite la aşa ceva, dar îi plăceau la nebunie, aplauda şi chicotea. Da, era o mamă rea, una groaznică. A simţit că o buşeşte din nou plânsul şi s-a ridicat pentru a se hrăni, fiindcă uitase să facă asta cât timp îşi amintise să-i hrănească pe toţi ceilalţi din casă; a găsit din nou odioasa pisică, la nici măcar o oră după ce mâncase micul-dejun, aşteptând pe colţul covoraşului din faţa chiuvetei, acolo unde-şi făcea mereu veacul.

Cartofii care putrezeau în gunoi răspândeau un miros atroce; aerul era atât de uscat, norii de afară atât de grei, iar dimineaţa atât de cenuşie! Şi-a dat seama cu un oftat ascuţit, în timp ce stătea chircită în faţa frigiderului deschis, că nu mai exista niciun fir de carne în casă, în afara oribilelor conserve de mâncare ale oribilei pisici, după care aceasta scâncea din nou, mieunat după mieunat, fără întrerupere. În timp ce Căţeaua-de-Noapte punea cu lingura o nouă conservă în castronul pisicii, a adulmecat conţinutul întrebându-se ce ar fi dacă... dar nu erau decât un terci stratificat şi grăsime sleită, un amalgam cu totul prea incert ca să-i trezească apetitul. A privit cu dezgust în timp ce pisica mânjită la bot înfuleca hulpav din grămăjoara de presupusă carne. Dinspre desenul animat al băiatului se auzeau pocnete şi piuituri, în timp ce Căţeaua-de-Noapte fierbea la foc mic în bucătărie, pârjolind pisica din priviri şi sorbind dintr-o ceaşcă de cafea călâie, cu halatul de baie atârnând neglijent în jurul ei.

A încercat să asculte ştirile, dar nu au făcut decât să-i aţâţe pofta de sânge, aşa că le-a închis şi a început să se plimbe înainte şi înapoi pe lângă chiuvetă. A scormonit printr-un dulap de bucătărie după ceva care să-i oprească zvâcniturile din cap şi, negăsind nici măcar un ibuprofen, a trântit uşa dulapului la loc. A luat un cuţit ca să taie... ceva, orice, s-a întors să caute un măr sau un morcov sau o

nenorocită de păstramă de vită, apoi a călcat pe tâmpita de pisică, care tocmai terminase de mâncat al doilea mic-dejun şi se insinuase, pe nesimţite şi fără niciun motiv, printre picioarele ei. Cățeaua-de-Noapte, bineînțeles, s-a împiedicat, căzând cât era de lungă pe podeaua bucătăriei şi, concomitent, lovind cu putere pisica în cădere, ceea ce a făcut-o s-o zbughească spre sufragerie, cu ochii ei verzi şi bulbucați, corpul ei ca un ghem clătinându-se pe nişte picioare sprintene, ca într-un desen animat.

Genunchiul îi pulsa de durere Cățelei-de-Noapte, la fel ca şi şoldul. Ochii i s-au aprins cu o înverşunare tăcută în timp ce a plonjat în urma pisicii, a prins-o de picioarele din spate, a tras-o de-a curmezişul podelei şi i-a implântat cuțitul în piept. Deşi nu credea posibil un asemenea lucru, ochii verzi ai pisicii s-au bulbucat şi mai tare, fără niciun semn de inteligență în spatele lor, doar instinct obtuz, cea mai măruntă fracțiune de instinct necesară ca un asemenea animal imbecil să rămână în viață.

A răsucit cuțitul prin cingătoarea moale a burticii. Trupul animalului s-a căscat spintecat ca o pereche de pantaloni strâmți. Cățeaua-de-Noapte a scos un horcăit din coşul pieptului în timp ce-şi înfăşura dinții în jurul cefei îmblănite a pisicii. S-a ridicat cu o furie oarbă şi a scuturat în dreapta şi în stânga corpul acela, pisica dezumflându-se – ca un mic burduf, într-un soi de scârțâit firav – cu fiecare mişcare violentă, sângele mânjind dulăpioarele albe şi curgând peste podeaua din lemn uzat. Un colier de intestine movulii s-a desprins uşor din interiorul plăgii, legănându-se înainte şi înapoi ca un şal ud. Un val dens de căldură a cuprins-o de la bărbie până la piept, iar Cățeaua-de-Noapte, absorbită de acest nou extaz, şi-a rotit capul înainte şi înapoi cu o şi mai intensă frenezie, intestinele şi organele plesnind-o peste față şi căzând la podea. A scuturat şi mai tare, cu furie, sângele sărind în fiecare colț al bucătăriei, până la un harşt ascuțit,

când trupul animalului s-a destins într-o resemnare supremă. Cățeaua-de-Noapte s-a oprit. Sângele i se scurgea pe picioarele desculțe şi printre degete. A lăsat drăcovenia să-i cadă din gură şi a ținut-o acolo în mâini, pentru a o adulmeca şi a o împinge uşurel cu nasul, a o examina cu o curiozitate de animal. Ca s-o privească şi, în această ciudată reverie, să rămână nemişcată în mijlocul unui extraordinar şi captivant haos.

* * *

Şi doar acum, în aducerea ei aminte, au început evenimentele ultimelor săptămâni să aibă sens. Pentru că fireşte că ştiuse despre asta încă de pe vremea când era copilă, crescând în spiritul datinilor germane străvechi, cu părinții ei bătrâni, la poalele bătrânelor dealuri din zona Apalaşilor, acele dealuri pierdute într-o negură deasă, care păstrau în strânsoarea văilor secrete vechi de decenii, de secole. Privea mâinile mamei, mereu în mişcare, croşetând îngeri cu forme sofisticate din fir subțire, lucrând în grădina de ierburi, apoi legând în mănunchiuri plantele adunate şi atârnându-le de streşinile bucătăriei la uscat, desprinzând carnea de pe vreun schelet de pui, robotind cu degetele printre coaste, ridicând iadeşul în lumina care cădea prin fereastră pentru a-l admira, mânuind dintr-o parte în alta un cuțit pentru descojit deasupra unui castron cu căpşuni, aşezând laolaltă cutiile frigorifice, căptuşindu-le cu folii de plastic, turnând în pungi, făcând nod, sigilându-le şi aşezându-le stivă, culegând de prin tufişuri mai înalte decât ea mii de afine, scărpinându-se în cap – părul ei ondulat, ochii istoviți şi închişi –, masându-i soțului ei gâlcile de sub pielea gâtului, frământând aluatul, căutând prin apa cu leşie furculițele murdare. Şi-a amintit haina grea bleumarin pe care mama ei o îmbrăca pe tot parcursul anului când

intra în încăperea frigorifică unde ţineau carnea, închizătoarea grea, forţa mâinilor mamei când descleşta dinţii strânşi ai fermoarului, apoi atingea fiecare parte congelată a bucăţilor de carne, ca pentru a le mângâia. Ele se legănau în urma trecerii ei, ca şi cum fuseseră alinate. Singurul bec din camera frigorifică arunca o lumină rece, dură asupra muşchilor şi oaselor. Fata ştiuse cum miroase sângele de la o vârstă fragedă şi aflase şi care sunt consecinţele violenţei. Părinţii ei – religia lor – clamau pacifismul, însă violenţa făcea parte din rutina fiecărei zile, capetele de pui şi ouăle sparte, pisicuţa moartă în micul culcuş din căpiţa de fân, un porc atârnat de un trepied pentru a i se scurge sângele, siluetele domoale ale căprioarelor legănându-se printre copaci.

Mama ei vrusese să fie cântăreaţă, o cântăreaţă de operă. Avea genul de voce care se ridica în înalt, peste tot şi toate, şi se instala acolo în aerul de deasupra, pentru a-l transforma în ceva foarte subţire, translucid, desăvârşit. Altminteri, îşi aduna părul într-un coc, îşi acoperea capul şi mergea la biserică în fiecare duminică pentru a cânta armonii în patru părţi. A te pierde în mulţime era o virtute. A aşeza grupul mai presus de individ era o virtute, aşa că asta a făcut, toată viaţa ei. Pe vremea când era încă o fetişcană, cu multă vreme în urmă, cântase un solo în timpul unei slujbe de miercuri seara şi cine se afla în public dacă nu un văr al vreunuia sau altuia, un văr care locuia în marele oraş, venit acolo pentru a se impregna cu puţină aromă locală. După slujbă, o abordase pe mama ei, ştergându-şi lacrimile cu o batistă albă apretată, pentru a-i spune că nu mai auzise niciodată în viaţa lui o voce aidoma, că lucra într-un teatru, că el însuşi avea să-i devină sponsor, ca ea să poată merge să studieze la cea mai bună şcoală de vocalişti din Europa, apoi i-a înmânat un mic bilet alb. L-a ţinut ascuns în fundul unei cutii muzicale de pe

şifonier, deoarece familia ei considera că visul de a cânta în Europa era culmea stupidității, culmea vanității. Şi-a făcut singură promisiunea că avea să facă asta când va creşte mare, însă nici nu i-ar fi trecut atunci prin minte că... Acesta era felul în care spunea mama sa povestea, apoi modul în care o încheia – nici că mi-ar fi trecut atunci prin minte că, iar fiica ei o întreba mereu Ce nu ți-a trecut prin minte? Ce nu ți-a trecut prin minte?, înnebunită să afle, dar mama râdea mai zgomotos şi parcă un răstimp mai lung decât se cuvenea, după care îi spunea fetei să meargă la culcare, se făcuse târziu.

O vreme, chiar şi după ce mama dăduse naştere unei fetițe perfecte, au tot fost discuții despre Europa, atât de multe discuții încât ai fi zis că-şi băgase dracul coada, amenințând să treacă hotarul şi să intre în rândul celor care nu-şi văd decât interesul personal – omul ca individ, îi reamintise soțul ei, era de o importanță minoră pentru biserică – şi aşa mai departe. Tatăl ei era un bărbat de ispravă, însă mama era extraordinară. Îşi amintea nopțile calde de vară, mama stând desculță pe pajişte şi un pick-up revărsând muzică de operă în toate direcțiile, peste iarba acum neagră, în aerul acum negru şi peste copacii încremeniți. Astfel adormea fata în fiecare noapte, cu muzica de operă împrăştiindu-se prin ferestrele deschise şi cu mama ei desculță, într-o fustă înflorată, stând acolo întinsă şi privind la cerul înstelat.

Într-o noapte, visase că asupra mamei, afară în iarbă, se năpustiseră vulpi şi ratoni şi lupi. Mama mieunase ca o pisicuță, iar de fiecare dată când un animal o ataca, ea îl mângâia uşor, cu afecțiune, şi scotea un mieunat, în timp ce acela sfâşia carnea de pe ea. Fata se uita de la fereastra sa din vis, simțind cum creşte în ea disperarea. Ştiam eu, îşi spunea singură. Întotdeauna am ştiut. S-a trezit cu inima în gât şi a coborât s-o caute pe mama ei, să se asigure că era

teafără şi nevătămată, cu visul încă viu în minte, deşi se trezise de-a binelea, numai confuzie de la un capăt la altul: Era mama ei afară cu pisicuțele? Dar mamei nici măcar nu-i plăceau pisicuțele. Nu, stai. Ea cânta... Şi a văzut, în lumina lunii, că mama era încă acolo pe pajişte, nemişcată. Fetei i-a fost teamă că era moartă şi a strigat-o pe nume, moment în care mama, tresărind, s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a şters fața.

De ce plângi? a întrebat fata, iar mama a spus:

Nu plâng. Sunt obosită. Mergi la culcare.

Numai că pisicuțele nu voiau să se oprească din a o urmări, o urmăriseră pe lungul drum până la autobuz în fiecare dimineață. Ea se smiorcăia şi arunca în ele cu pietre, certându-le pentru că o urmăreau, şi le spunea să se întoarcă acasă, dar ele ştiau că degetele fetei aveau gust de lapte şi voiau să le lingă şi ca ea să le țină la adăpost în jacheta călduță. Fata şi-a implorat părinții să închidă animalele pentru ca ele să n-o mai poată urmări, hoinărind atât de departe de casă şi, fără îndoială, rătăcindu-se de-a binelea odată ce ea urca în autobuz. Şi le imagina plângând toată ziua pe ulița pietruită, înfometate şi înfrigurate, după care apucând-o aiurea prin codru, unde aveau să fie mâncate de o vulpe. S-a smiorcăit şi i-a implorat pe părinți, iar ei s-au minunat de disperarea ei.

N-o să li se întâmple nimic, susțineau părinții, uimiți de smiorcăielile fetiței. O să pierzi autobuzul, au spus, împingând-o afară pe uşă.

Nu se simțeau datori să aibă grijă de pisicuțe, căci nu erau altceva decât nişte animale, iar fata a alergat cât a putut de repede toată distanța de niciun kilometru până la stația de autobuz, plângând şi fugind, picioarele arzându-i de la efort, plămânii umplându-i-se de zgură, căci iubea acele pisici micuțe ca pe propriii copii, le adora, iar părinții ei nici nu se sinchiseau şi, astfel stând lucrurile, ştia că

între ei exista o teribilă prăpastie peste care n-avea să poată fi niciodată clădită cu adevărat o punte. S-a simțit foarte singură cât timp a aşteptat autobuzul, cu fața udă şi pantofii înnămoliți, iar pe vremea aceea aerul era întotdeauna rece, mai rece decât se aşteptase să fie, în umbra perenă a codrilor întunecați, sub un cer fără soare.

S-a dus ca să găsească o soluție la bunica ei, o femeie cu chipul brăzdat de riduri şi aproape fără vedere, care trăia într-o căsuță de pe proprietatea lor şi nu purta niciodată altceva decât rochii simple şi pantofi modeşti şi zâmbea în timp ce stătea în lumina soarelui. Mama mamei ei ştia doar o brumă de engleză, mormăind în schimb într-o germană întortocheată, însă, chiar şi aşa, fata a mers să-i ceară să facă o vrajă, căci ştia că bunicuța le păstra în cărțulia ei, pe a cărei copertă tocită apăreau semne de descântec şi simboluri necunoscute, iar textul era integral în germană.

Am nevoie de o vrajă să le fac pe pisicuțe să fie în siguranță, i-a spus ea bătrânei, care stătea tăcută într-un scaun cu spătar drept, pe mica ei verandă.

Femeia a zâmbit, întreaga față luminându-i-se, şi i-a făcut semn copilei să intre în mica ei colibă care mirosea a usturoi, a țărână şi a ceară de lumânări. A scos cărțulia din noptieră şi a început să-i întoarcă paginile moi cu degetul. Fata se întreba cum de era posibil ca bătrâna să vadă cuvintele şterse, când aceasta a scos din dulăpior o lupă pentru a studia cu mai multă luare-aminte cartea. A răsfoit o vreme cercetând-o, căutând exact pagina care trebuia, apoi a dus cartea până la masa din bucătărie, unde a lăsat-o deschisă pentru a se uita în ea în răstimpuri, dând jos de pe rafturi borcane şi punând un ceaun greu de metal pe focul aprins. În timp ce fata o privea, a aruncat în ceaun ierburi uscate şi proaspăt culese, o cantitate de apă atent măsurată, extrasă cu pompa de la chiuveta rudimentară. I-a spus fetei să culeagă trei măciulii de păpădie de pe pajişte,

ceea ce ea a făcut ascultătoare, iar când a intrat înapoi în casa prin care pluteau umbre, a văzut-o pe bunica ei strecurând trupul unei mici rozătoare în fiertură. Când toate ingredientele au fost adunate şi adăugate decoctului, ele au băut ceai de muşeţel până când ceaunul a dat în clocot, moment în care bunica l-a luat de pe foc cu un prosop înfăşurat în jurul mânerului şi au mers cu el până la linia gardului de la marginea izlazului, unde a turnat amestecul clocotind pe sub gard şi de-a lungul acestuia, în timp ce bâiguia în şoaptă nişte cuvinte germane.

Okay, a spus bunica, iar fata a prins-o de mijloc şi a îmbrăţişat-o, adulmecându-i mirosul vieţii.

Nu iubea pe nimeni mai mult decât pe ea. În ziua următoare, toate buruienile se uscaseră acolo unde aruncaseră decoctul, trupul rozătoarei dispăruse, iar pisicuţele dormeau în culcuşul lor când ea a luat-o la drum spre şcoală.

Mama ei era bună şi responsabilă şi evlavioasă şi era mereu cu gândurile plecate undeva departe sau avea o durere de cap ori trăgea un pui de somn sau, pur şi simplu, te rog, lasă-mă în pace. Uită de bunica ta şi de cartea ei. Fii serioasă. Apucă-te de un lucru cuviincios.

Şi întotdeauna fetei i se păruse că mama o împingea afară pe uşă, du-te de aici, hai du-te, fă-te iute nevăzută. I se păruse că la mijloc era vorba de un soi de abandon, dar acum îşi dădea seama ce era de fapt: cea mai aleasă dragoste de care mama ei a fost în stare. Câte generaţii de femei îşi lăsaseră grandoarea pentru mai târziu, numai ca timpul să-i stingă flacăra pe de-a întregul? Câte femei ajunseseră să-şi trăiască viaţa pe fugă, în vreme ce bărbaţii nu ştiau ce să facă cu a lor? Şi ce renghi viclean să numeşti asemenea lucruri altruism sau evlavie! Cât de malefic e să ridici în slăvi femeile pentru că au renunţat pe rând la fiecare vis al lor!

Trecuse atât de multă vreme de când nu-şi mai adusese aminte de toate acestea, atât de multă vreme de când nici nu se mai gândise la ele, fiindcă, odată plecată de acasă, avusese loc marea uitare – o uitare deliberată, pentru că a-şi uita copilăria însemna pentru ea că supravieţuise.

Propriile proiecte care implicau lemn şi os, tot ce a trebuit cusut pentru instalaţia de la locul de joacă, toate acestea făcuseră apel la deprinderi pe care le dobândise în timpul creşterii ei liniştite din zona Apalaşilor. Ştia cum să crească albine, să înmoaie feştilă în ceara fierbinte ca să facă lumânări, să dărăcească lână, să folosească o roată de tors şi să răsucească firul, să usuce ceapă şi usturoi, să developeze fotografii cu ajutorul zemurilor de legume, să pregătească absolut orice aluat ori cocă, să împletească în multiple feluri cosiţele, să cânte orice gen de melodie, să ia urma unui animal prin codru. Ştia punctele cardinale, cum să deosebească un cal care merge la galop de unul care merge la trap doar după expresia de pe chipul lui. Ştia suficient de multe încât să poată trăi o viaţă de om dintr-un capăt în altul de una singură şi totuşi soţul ei – cu abilităţile lui electronice, cu ingineria lui – era cel care făcea toţi banii, chiar dacă ea putea făuri o lume, apoi şi o persoană care să moştenească acea lume.

Şi cum rămânea cu acea persoană, mult prea frumosul ei băiat? Deschidea ochii în fiecare dimineaţă, iar primul cuvânt care-i ieşea pe gură era Mama. Avea nevoie să fie ridicat din pat, pentru că era atât de micuţ şi de somnoros, apoi trebuia să fie îmbrăcat, hrănit, îmbăiat, distrat cu jocuri, să i se cânte, să fie gâdilat, aruncat în aer sus de tot, urmărit la joacă. Avea nevoie ca ea să uită-te la mine, mama aproape în fiecare secundă a existenţei lui din starea de trezie. Câteodată îşi aşeza mâna lui mică şi moale pe faţa ei, mişcându-i capul încotro voia ca ea să privească. Şi în gestul acesta ea vedea un întreg viitor iminent, unul în care

toate lucrurile din această lume gravitau în jurul băiatului: când se trezea şi când dormea, unde mergeau şi ce cumpărau, până şi direcţia privirii mamei. Dacă nu era atentă, băiatul avea să considere lumea drept un loc care îi îndeplineşte orice capriciu, iar mama îşi dorea, într-adevăr, ca lumea să i se supună astfel fiului ei, deoarece îl iubea, dar în cele mai negre momente – de pildă, momentul în care ţinea trupul flasc al pisicii în mâinile însângerate –, simţea cum creşte în ea o ciudă pe acest suflet inocent şi plăpând a cărui existenţă avea să fie una relaxată, conştient că exista cineva care să-l îngrijească şi că putea să aibă orice şi-ar fi dorit, că lumea era – într-un fel aparte, dar cu adevărat – a lui. Ea nu voia să-i refuze lucruri, să-i facă viaţa dificilă, dar simţea deja în sinea ei tendinţa de a-l responsabiliza într-un mod fundamental, de a-i spune nu şi nu şi nu şi, sigur, încerca să-l deprindă cu inversul a ceea ce-i transmitea lumea întreagă, încerca să zică: Uite ce e, nu sunt pe de-a întregul a ta, nu mă aflu aici doar pentru tine, deşi, bineînţeles, în ultimă instanţă, ea îi aparţinea lui cu toată fiinţa.

TREI

Vai de mine!

Pisicuţa ei.

Pufoşenia.

Drăgălaşa mică şi prostuţă, ca un pişcot pufos. Moliciunea. Covoraşul. Lăbuţe pufoşele şi mieunat cristalin. Vrusese odată s-o decoreze cu ornamente minuscule fiindcă avea, în poziţia şezândă, o formă perfect conică şi semăna cu un pom de Crăciun. Balerina ei. Bebeluşul ei. Vai şi iar vai!

Cât timp rămăsese acolo, în mijlocul debandadei însângerate pe care o crease? Vreme de două desene

animate? Cinci? Băiatul a intrat în bucătărie şi-a văzut-o pe mama lui cu faţa şi mâinile acoperite de sânge, cu halatul pătat de sânge alunecându-i de pe un umăr în timp ce-şi aduna smocuri de blană neagră din gură, şi o grămăjoară de blană neagră la picioarele ei, nemişcată. Sânge pe dulapuri. Sânge pe podea. Sânge pe tavan.

Băiatul a înlemnit, cu ochii larg deschişi, uitându-se de la grămăjoara aceea înspre mamă şi invers.

O, nu! Băiatul! Doamne, ce făcuse?!

Stătea în picioare fără să i se mişte nici cel mai mic muşchi, privind cum băiatul se apropia cu băgare de seamă de ea, puţin câte puţin, cum îi amuşina halatul, cum adulmeca apoi pisica moartă. A împins uşurel trupul pisicii cu nasul, i-a ridicat o labă şi a privit-o cum cade la loc.

Şi-a îndreptat din nou privirea spre mama lui, după care a lăsat să-i scape un scurt schelălăit voios şi a împins uşurel corpul însângerat al pisicii cu piciorul lui micuţ.

Ah, scumpule, a spus Căţeaua-de-Noapte, revenind cu o tresărire la aerul uscat al zilei cenuşii, la realităţile unei mame îmbrăcate în halat şi ale unui băiat în pijamale care jubilau în bucătărie deasupra leşului unei pisici, la băiatul care schelălăia şi împingea animalul mort, murdărindu-se de sânge pe micile lui degete de la picioare perfecte, la felul cum arăta totul şi la ce-ar fi putut duce toate acestea.

Nu voia ca pielea lui desăvârşită să fie mânjită de sânge, nu voia ca fiinţa lui să fie implicată în această demenţă. Totul trebuia să înceteze, trebuia să se potolească, jocurile de-a cuţu-cuţu şi toate astea. Doamne sfinte! Unde i-o fi fost mintea?!

De fapt, nici nu gândise. Asta era problema. Fuseseră doar emoţie pură, dorinţă şi furie pure. Nici vorbă să se fi gândit vreo clipă la aşa ceva.

Biata pisicuţă, a zis ea, mângâind animalul, acum o grămăjoară inertă pe podea.

A privit în ochii ficşi, morți. S-a uitat la teribila rană care i se deschidea în josul burții, la intestinele movulii revărsându-i-se afară. A încercat să le împingă pe toate înapoi înăuntru. A pus mâna pe un prosop de sub chiuvetă pentru a înfăşura creatura, în încercarea de a da o ținută demnă acelei situații ignobile.

Vai de mine! a zis ea.

Prinde pisicuța! a chirăit băiatul, cu sângele pus în mişcare de mirosul de moarte, iar Cățeaua-de-Noapte s-a cufundat chiar şi mai adânc în noianul de griji.

Era îngrijorată de faptul că jocurile de-a cuțu-cuțu merseseră prea departe, că ea însăşi scăpase de sub control şi că depăşise o anumită măsură, că fiul ei ar fi putut suferi traume permanente de pe urma unei asemenea copilării, că unii oameni, dacă le-ar fi fost oferită ocazia, ar fi putut chiar să evalueze tot ce se întâmpla drept abuz, rele tratamente din partea unui părinte, boală mintală. De ce era sânge peste tot în bucătărie? Cine era persoana care făcuse asta? Trebuia să se apuce imediat de o curățenie temeinică.

Oh, săraca, biata pisicuță! a repetat. A fost un accident. M-am împiedicat de ea şi probabil am...

Aici s-a oprit, din cauză că nu-şi găsea cuvintele.

Probabil mi-am pierdut controlul asupra facultăților umane şi am luat-o aiurea pe mirişte câinească, tăbărând asupra acestei biete pisici? O uram, ce-i drept, dar nu merita să moară, nu? Era foarte frumoasă, însă şi foarte, foarte proastă?

S-au uitat amândoi la animal.

O mâncăm? a întrebat băiatul, după un timp lung de gândire.

O, nu, a spus Cățeaua-de-Noapte, atingându-l cu mâna pe creştet. Pisicuța nu e de mâncare. Trebuie s-o îngropăm în curtea din spate. Spune: la revedere, pisicuțo! Noi te-am iubit. Pisicuța a fost prietena noastră.

Cu asta şi-au petrecut amândoi după-amiaza: au săpat în curtea din spate, mai întâi cu cazmalele, apoi cu mâinile, împrăştiind noroiul în spatele lor, pe măsură ce groapa devenea mai adâncă, tot mai adâncă. A fost, într-un cuvânt, o încântare. Mirosul de pământ, foşgăitul viermilor, rădăcinile groase de copac în care să-ţi afunzi dinţii şi să tragi, să tragi şi iar să tragi.

Când în cele din urmă groapa a fost suficient de adâncă pentru pisicuţă, atât mama, cât şi fiul se înnegriseră de la atâta muncă, feţe mocirloase, degete pline de bătături – totuşi meritase efortul, pentru cât se distraseră.

Au învelit pisica într-o pătură veche de bebeluş şi au depus-o în groapă. Băiatul privea scena cu un aer solemn.

Ar trebui să spunem nişte lucruri drăguţe de rămas-bun, a zis ea. Ah, pisico! Ai fost cu adevărat o frumuseţe, iar mieunatul tău suna atât de dulce, ca un clopoţel. Îţi mulţumim pentru că ai fost pisicuţa noastră.

Pisicuţa moale, a zis băiatul, apoi s-a năpustit să-i aşeze alături, în groapă, ultima conservă de mâncare pentru pisici care rămăsese nedeschisă.

Era speriată acum, era cu adevărat speriată, chiar mai speriată decât în urma primei transformări şi a dezmăţului din noaptea aceea şi n-a întors spatele acestei emoţii, ci s-a scufundat cu totul în ea. Era acelaşi gen de sperietură de care avusese parte pe vremea când, la douăzeci şi ceva de ani, obişnuia să bea prea mult, iar dimineaţa se trezea cu o senzaţie difuză de spaimă. Ce făcuse? Unde fusese? Trebuia SĂ SE SCHIMBBE. Trebuia, trebuia, trebuia SĂ SE ADUNE. A hotărât cu entuziasm (încă o dată) că, de fapt, nu mai putea amâna momentul, că nu mai putea continua astfel, cu nefericirea şi acum cu această furie înverşunată incontrolabilă, mai ales în preajma fiului ei, micul ei îngeraş dulce căruia n-avea să-i facă niciodată vreun rău, iar asta în vecii vecilor, şi totuşi iată ce-i făcuse pisicii, era ceva teribil,

iar ea era terifiată, aproape că i-au dat lacrimile cuprinsă de o cumplită oroare când gândul de a-l înşfăca pe fiul ei de ceafă cu dinții a trecut pe lângă ea ca un autobuz şcolar fără şofer, ticsit până la refuz de copii isterici, îndreptându-se şerpuind spre colțul unei stânci. Avea să se ocupe cu adevărat de stabilirea unor obiective şi de obținerea de rezultate. Avea să reintre pe un făgaş normal, fără doar şi poate. O să tragă acum adânc aer în piept, ca să-şi limpezească gândurile şi să-şi îndrepte toate eforturile înspre a fi rațională, aşa cum îi ceruse mama ei o dată, de fapt întotdeauna.

Trebuia să-şi păstreze o dispoziție blajină de solicitudine maternă chiar şi când panica întregii lumi zbârnâia nebuneşte în capul ei. Fără cafea. Mai multe legume. Gătește carnea. Fă curățenie în casă. Ieşi mai des la plimbare. O oră de culcare fixă în fiecare noapte şi, de asemenea, o oră de trezire constantă. Socializare din plin... Dar nu s-a putut convinge singură să iasă din casă şi, în schimb, s-a dedicat unei săptămâni liniştite de bricolaj şi trenulețe şi gătit şi îngrijire a peluzei.

* * *

Mai întâi a curățat bucătăria, de sus până jos, ştergând toate urmele cu apă şi oțet, dându-i băiatului o găleată şi o cârpă cu care să mozolească toată podeaua.

Fă-ți de cap! i-a dat ordin, arătând către găleata cu apă cu săpun.

El a făcut ochii mari şi s-a pus pe treabă cu o atitudine gravă, dar şi făcându-şi de cap. După apa cu săpun, i-a dat băiatului furtunul aspiratorului şi i-a trasat sarcina să aspire şi ultima urmă de crenguță sau frunză ori pământ, iar el s-a achitat de ea cu un zel nepereche, rugând-o pe mamă să îndepărteze cuptorul de perete doar puțin, cât să

poată aspira pânzele de păianjen din spate, de unde a desprins un fragment din placa de carton industrial, bucățică cu bucățică, aşezând capul furtunului în aşa fel încât să fie aspirate eficient şi satisfăcător în recipientul transparent din plastic.

După bucătărie, s-a apucat de curățenie generală în dormitor. A ridicat de pe pat cuverturile mototolite şi le-a netezit, în timp ce băiatul plonja dedesubtul lor, anulându-i munca. Împreună cu fiul ei, a scos la iveală dintre cearşafuri două mingi vechi de tenis şi un os-recompensă, lesa băiatului – pe care el a ridicat-o deasupra capului cu un gest triumfător, fiindcă uitase deja de această comoară – şi, într-un final, o bucată scurtă de sfoară înnodată la ambele capete, bună pentru mestecat sau tras cu dinții ori pentru aport. A şters stratul gros de praf care acoperea palele ventilatorului din tavan. A şters apa de pe podea din jurul bolului pentru câine. A adunat mormanele de haine şi le-a aruncat pe toate pe patul proaspăt făcut, pentru a le împături.

Sub maldărul de pantaloni de trening, bustiere şi tricouri aşezate lângă pat, a găsit un teanc de cărți cu poveşti de culcare pentru băiat şi, sub toate acestea, Incursiunea în lumea magică. Trebuia să citească din nou cartea, astă-seară! Însă, de îndată ce şi-a făcut o asemenea promisiune, s-a răzgândit în privința ei, căci se putea oare bizui pe această carte? Era cartea într-adevăr o sursă originală? Putea ea să atribuie orice fel de autoritate ştiințifică unui expert în etnografie mitică? Şi de ce îi ignorase Wanda e-mailurile?

Ei, ce altceva o să faci? s-a întrebat în sinea ei. În vremuri ca acestea, în asemenea circumstanțe, ce vei face? Chiar dacă era SĂ SE ADUNE, devenise limpede că răspunsurile n-aveau să se afle pe tărâmul logicii, pe tărâmul doctorilor şi al rețetelor medicale, pe tărâmul revistelor ştiințifice validate

de comunitatea academică, pe tărâmul nenorocitului de soare care răsare la est şi apune la vest. Da, răspunsurile la întrebările ei se aflau pe tărâmul soarelui cu parabolă inversă, pe tărâmul rotației inversate a acelor de ceasornic, pe tărâmul populat exclusiv de artişti şi de ghicitori şi de oameni pe picioroange. Şi nu era Wanda White, etnografă mitică, unul dintre autenticii băştinaşi ai unui asemenea tărâm? Fie că era om de ştiință sau altceva, această femeie mersese într-o călătorie similară. Astfel că avea să citească despre femei magice, decisă să-şi deschidă inima către toate descoperirile din carte, deoarece erau puține alte lucruri pentru care inima Cățelei-de-Noapte se putea deschide cu adevărat în zilele acelea.

Fiindcă una era să omori un iepure de câmp, iar cu totul altceva să ucizi pisica familiei, mai ales atât de atroce şi în timp ce fiul ei mic se afla în casă. Când a venit ora somnului de după-amiază, s-a gândit la toate acestea, în timp ce băiatul sforăia de-abia auzit lângă ea, în pat. Sigur, se distraseră îngropând pisica, însă, indiferent cât de robust era psihicul băiatului, acea imagine indelebilă cu mama lui în bucătărie nu avea să dispară: mâinile lucind de sângele roşu-aprins, ghemotoace de blană neagră încă plutind prin aer, intestinele vineții şi albastre ale animalului prelingându-se pe podeaua uzată de lemn, podea care avea nevoie de o recondiționare. Sângele lăsase pete în locurile unde lacul se ştersese de pe scânduri, iar acestea rămâneau acolo, încăpățânate, oricât ar fi frecat ea.

La naiba, a murmurat în barbă.

Apoi, la naiba! din nou.

Soțul ei avea să vină acasă vineri şi, bineînțeles, se va interesa de pisică, aşa cum făcea mereu. Şi ce avea să-i spună?

A meditat pentru o bună bucată de vreme la asta, la cea mai bună abordare, la cum să prezinte situația în aşa fel

încât impactul să fie cel mai scăzut, în aşa fel încât totul să se aşeze la fel de delicat precum o pană pe frunte, o pană atât de uşoară încât de-abia să o simți.

El nu era persoana care să reacționeze exagerat sau care să tragă numaidecât concluzii aberante, dar nici omul care să-şi asume riscuri sau să treacă cu vederea lucruri care aveau nevoie de o privire sănătoasă.

Trebuia cumva să mintă? Să distorsioneze adevărul, îndulcind scenariul?

Şi oare băiatul şi-ar aminti măcar ziua de azi? Avea doar doi ani, până la urmă. Ea nu-şi amintea nimic de la vârsta de doi ani, nimic-nimicuța, iar astfel poate că orice fel de amintiri şi/sau sechele permanente ar fi evitate?

Avea pur şi simplu să descrie întreaga chestiune ca pe un accident oribil. Poate că scăpase din greşeală una dintre cratițele din fontă, în timp ce-o transporta de la aragaz la blatul din bucătărie, şi căzuse drept pe pisică? Sau poate că găsise biata creatură făcută afiş pe stradă, şoferul anonim deja hăt-departe, în cealaltă parte a oraşului. Un accident, iar vinovatul a fugit de la fața locului! avea să afirme. Dar, bineînțeles, se punea problema fiului lor, ce anume văzuse şi-şi amintea şi ştia acum. Cu siguranță, avea să ofere de bunăvoie informația despre mâinile însângerate ale mamei sau despre intestinele atât de ciudate ale pisicii. Nu putea distorsiona adevărul până într-acolo, iar astfel s-a gândit şi s-a tot gândit şi a ajuns în cele din urmă la o explicație cu totul rezonabilă şi s-a mai gândit puțin pe măsură ce somnul punea stăpânire pe ea, acolo lângă fiul ei adormit.

În acea noapte, dat fiind somnul de la amiază şi evenimentele abjecte din timpul dimineții, n-a putut dormi şi n-a putut dormi şi a tot ținut-o aşa fără să poată dormi, iar într-un final a deschis O incursiune în lumea femeilor magice, pentru a o găsi pe Wanda povestind despre femeile prădătoare, acele „rase cu adevărat rare”, care, deşi

terifiante, „n-aveau niciodată să le facă rău propriilor progenituri, chiar şi dacă situaţia se dovedea în detrimentul lor”. (Dumnezeu să te aibă-n pază, Wanda! s-a gândit ea uşurată.) „Să ne gândim, de pildă, la extrem de otrăvitorul trib de vindecători, care, pe punctul de a pieri din cauza foametei la mijlocul secolului al şaptesprezecelea, se asigura că vlăstarii tribului erau nu numai hrăniţi, ci chiar îngrăşaţi, în timp ce toate exemplarele adulte ale speciei se stingeau, unul după altul.”

Wanda continua:

Dovadă chiar şi mai evidentă a dedicării aprige a femeii magice pentru înmulţirea semenilor din aceeaşi specie, găsim Mamele-Vârcolaci din Siberia... o specie în mod particular evazivă. Nu este limpede care le este originea sau cum aduc pe lume puiendri fără a avea masculi în preajmă. (Ar trebui făcută observaţia că masculii poate nici nu există, fiindcă nu a existat nicio confirmare empirică a aşezării lor în Siberia. De asemenea, ar trebui făcută observaţia că masculii nu sunt necesari, din moment ce Mamele-Vârcolaci par a recurge la autofertilizare. Mai multe despre acest subiect mai jos, în prezentul text.) Totuşi există mărturii despre observarea sporadică în natură a acestei specii cu adevărat regale.

Mamele-Vârcolaci siberiene reprezintă una dintre puţinele specii pe care am avut plăcerea de a le vedea cu ochii mei. Cu ocazia unui voiaj personal ale cărui motive nu au nicio legătură cu cercetarea, m-am pomenit în întinderile cele mai îndepărtate ale regiunii, în timpul celei mai crunte perioade a iernii. Lumina zilei era vizibilă numai pentru o perioadă meschină de şase ore şi, deşi aveam provizii bine rânduite, mă temeam totuşi pentru siguranţa şi căldura persoanei mele.

Un elicopter militar sovietic mă lăsase în apropiere de centrul taigalei din Siberia de Est, o eco-regiune a cărei întindere acoperea peste douăzeci de grade latitudine şi

cincizeci de grade longitudine. În ciuda recomandărilor de a nu mă avânta într-o asemenea călătorie – într-o regiune îndepărtată, într-o perioadă a anului cu condiții atât de dificile (temperaturile scădeau uneori sub minus şaizeci de grade Fahrenheit) –, am fost totuşi capabilă să-i conving de capacitatea, tăria şi perseverența mea, iar ei au răspuns afirmativ rugăminții mele.

Odată ce m-am găsit în pădurea de zadă, am plecat la drum prin stratul subțire de zăpadă care acoperea permafrostul, cu un rucsac de douăzeci de kilograme în spate. Expertă în campatul hibernal, eram pregătită să petrec trei săptămâni pe un teren în atare condiții. Cu toate acestea, în acea primă noapte, am fost copleşită de o spaimă intensă, pe care nu o mai experimentasem niciodată înainte. Aş cataloga această stare ca pe un soi de debilitate a psihicului, irațională şi dezorientantă.

M-am trezit rătăcind prin zăpadă doar în şosete şi numeroasele straturi termice, în lumina lunii de la începutul dimineții. Transpiram şi, în acelaşi timp, eram hipotermică. Nu eram conştientă de cine eram sau de ce mă aflam în asemenea împrejurimi. După cum ați putea deduce, aceasta era o stare relativ neobişnuită pentru persoana mea, care se consideră a fi întotdeauna un individ extrem de rațional şi cu capul pe umeri.

Înaintea mea, într-un luminiş scăldat în lumina astrului nocturn, mi-au făcut semn ceea ce păreau a fi două femei cu foarte multă blană pe corp. Păreau să fie gravide, cu torsurile bombate, iar adunați în jurul lor erau undeva între douăzeci şi patruzeci de puiendri, în toate stadiile de dezvoltare către vârsta adultă. Mamele-Vârcolaci mergeau folosindu-se de toate cele patru membre, deşi „labele" anterioare, dacă le pot până şi numi astfel, aveau degete opozabile. Mai degrabă, păreau a fi nişte mâini modificate, incredibil de asemănătoare cu cele ale lui Homo sapiens. Chipurile lor mi s-au părut a fi

realmente frumoase, un melanj de trăsături umane şi canine, cu bot proeminent şi ochi mari, foarte expresivi. Deşi nu pot garanta întru totul acurateţea memoriei mele în acest moment particular, îmi amintesc că aceste făpturi mi-au povestit despre originile lor din Prâpeat, Ucraina, cu circa patruzeci de ani înainte şi la o distanţă de trei mii de mile către vest, deşi felul în care vorbeau nu era unul obişnuit. Mai degrabă părea că foloseau o formă oarecare de telepatie pentru a transmite aceste informaţii în mod nemijlocit creierului meu.

M-am apropiat de Mamele-Vârcolaci, de-abia conştientă de acţiunile mele şi de înfăţişarea uimitoare a acestor făpturi, deşi mai târziu aceste imagini indelebile mi-au apărut din nou în vise hipnotice din timpul stării de trezie.

Haita de puiendri a format un fel de platformă – o masă unică de indivizi lucrând la unison –, pe care una dintre mame m-a împins. M-am lungit pe toată platforma formată din haită, iar ei s-au pus în mişcare ca un singur trup, transportându-mă pe sub arbori către o vizuină confortabilă dintr-o peşteră bine protejată. „Ce copii cuminţi", repetam încontinuu, captivă în tăvălugul delirant al demenţei mele. Înăuntrul peşterii ardea un foc mocnit. În firidele întunecate ale acelui habitat, sclipeau mai multe perechi de ochi. Estimez că o duzină de Mame-Vârcolaci îşi găsiseră adăpost înăuntru, împreună cu puiendrii lor nenumăraţi.

În peşteră, la lumina focului, m-am aflat într-o poziţie mai bună pentru a studia Mamele-Vârcolaci, chiar şi în starea mea de considerabilă epuizare. Pielea lor de animal era cu adevărat impunătoare, semănând întrucâtva cu o blană scurtă de urs, cu fire de păr strălucitoare ce păreau din argint pur. O Mamă-Vârcolac m-a înfăşurat într-o plapumă din ţesătură groasă de lână şi umplută cu puf. De unde fusese procurat un asemenea aşternut era un mister, dar nu am putut pune la îndoială – şi nici nu am făcut-o – căldura şi confortul lui.

Puiendrii s-au cuibărit unii în alții sub învelitoare, iar trupurile lor mici şi calde au servit la ridicarea temperaturii mele bazale cu o indubitabilă rapiditate şi eficiență. O Mamă-Vârcolac mi-a adus un bol de lemn în care se afla ceva foarte apropiat de o zeamă de pui. Puiendrii au început să latre în aşa fel încât am crezut că sunt capabilă să disting limbaj, într-un dialect rus obscur în care erau aproximate cuvinte precum „minge" şi „joacă". O altă Mamă-Vârcolac m-a lins pe față şi i-am simțit limba ca pe o bucată încălzită de pânză, aducându-mi aminte de propria copilărie umană.

Să-mi fi imaginat mirosul de pâine proaspăt coaptă? Este cumva posibil să fi halucinat cântecele de leagăn pe care le-am auzit în acea seară, în timp ce mă zbăteam între somn şi trezie? Mamele-Vârcolac au fost cele mai delicate făpturi, deşi caninii lor considerabili erau înspăimântători. Nu am avut nicio îndoială că erau nişte vânătoare iscusite şi ocrotitoare desăvârşite ale progeniturilor lor. M-am întrebat, de asemenea, ce soartă mi-ar fi fost hărăzită în acea noapte, rătăcind într-o stare de nebunie prin pădure, dacă aş fi fost bărbat. Poate că – în mod ironic –, feminitatea a fost cea care m-a salvat în acea zi, mai degrabă decât să mă condamne.

Mi-am petrecut restul incursiunii în acele ținuturi alături de Mamele-Vârcolac. Am fost martoră la naşterea unui număr mare de puiendri şi, de asemenea, a refecundării spontane a femelelor la doar câteva zile după ce puiendrii fuseseră aduşi pe lume. Dacă aş fi avut la dispoziție mai multă vreme pentru investigarea acestei specii absolut splendide, aş fi fost curioasă să-mi dau seama cum erau asemenea cicluri existențiale sustenabile de-a lungul unor perioade mari de timp.

În urmă cu doar un an, m-am întors în acea regiune în căutarea Mamelor-Vârcolac şi, deşi sunt convinsă că toate calculele mele geografice au fost corecte, nu am fost capabilă de a identifica nici măcar o singură urmă a existenței lor.

* * *

Şi-a urmărit fiul cu atenție în săptămâna aceea pentru a-şi da seama dacă era afectat de o traumă reziduală din cauza a ceea ce văzuse. A căutat pe internet copii care au fost martori la violență, iar băiatul nu părea să prezinte niciunul dintre simptome – fără dureri inexplicabile, fără coşmaruri, fără anxietate de separare (nu că ar fi fost vreodată separați) ori momente de agresivitate (altele decât obişnuitele mârâieli de cățel), doar chicoteli şi desene animate şi maşini ciocnindu-se una de alta în sufragerie, găletuşe de nisip aruncate pe gazon din bazinul cu nisip, apoi nisipul acela greblat prin iarbă cu grebla lui de-copii-mici. Nu, părea în regulă, însă – chiar şi aşa – l-a dus de două ori în săptămâna aceea la chioşcul de lângă râu ca să mănânce înghețată şi au aruncat cu pietre în apa lină, mocirloasă. Au mers în parcul unde se aflau vechile tiribombe pentru copii şi s-au dat în trenuleț de opt ori, de fiecare dată în vagonul de serviciu, fără ca băiatul să se sature, ba a izbucnit şi în plâns când ea i-a spus că se terminaseră biletele şi că era timpul să plece.

Da, o să meargă la petrecerea cu plante medicinale a lui Jen. Şi, da, va investi în plantele medicinale. Avea nevoie de tot ceea ce se putea, în acest punct. Exista cumva o variantă Alungă-Furia? Ceva care să te păzească de transformările magice într-un exemplar canin turbat? Câine-Stop, poate?

A doua zi, continuându-şi eforturile de a înregistra progrese şi a întoarce o nouă filă, Cățeaua-de-Noapte s-a aşezat la micuța masă de plastic a fiului ei, în bucătărie, şi a scris ZECE LUCRURI PE CARE VREAU SĂ LE FAC ÎNAINTE SĂ MOR, toate cuvintele cu majusculă, pe versoul unei coli de carton acoperită de mâzgăluri cu creioanele colorate. Era un exercițiu înfiorător de self-help, unul despre care nu

avea să spună nimănui niciodată că l-a făcut, dar totuşi. Fiul ei stătea aşezat într-o tavă adâncă, plină de popcorn nefăcut, cu o paletă de plastic în mână. Îşi mişca încolo şi încoace picioarele goale printre grăunţe şi râdea. Lângă el, erau o hârtie de copt, diverse linguri, boluri de plastic şi multe, multe grăunţe de porumb risipite aproape până în sufragerie.

Căţeaua-de-Noapte s-a uitat lung la chiuveta plină de vase, fără să le vadă cu adevărat. Zece lucruri, zece lucruri. Doamne Dumnezeule, nu se putea gândi nici măcar la unul. „Să slăbesc cinci kilograme", a scris ea fără convingere, după care s-a oprit.

Chiar nu mai avea nicio dorinţă? Nicio pasiune arzătoare? Unde dispăruseră emoţiile ei vitriolice şi gesturile extravagante din vremurile când avea douăzeci de ani?

O, doamne, ce voia să facă? Trebuia să existe ceva.

S-a forţat să noteze ceva pe hârtie – orice îţi vine în minte, doar fă-o –, iar astfel a mâzgălit „Vreau să alerg dezbrăcată printr-o luncă şi să prind un iepure şi să-i sucesc gâtul, apoi să i-l sfârtec şi să beau sângele călduţ din plaga deschisă" şi

Vreau să spun adevărul

Vreau să le călăresc oamenilor piciorul

Vreau să alerg nişte cai printr-un hambar şi să-i fac să necheze şi să ridice praf în aer

Vreau să fac parte dintr-un cor bisericesc şi să port rasă, însă, în loc să cânt, pur şi simplu să schelălăi toate notele imnurilor cât mă ţin bojocii

Vreau ca niciodată să nu mă mai spăl pe dinţi

Vreau ca niciodată să nu-mi mai pieptăn părul

Vreau să port aceeaşi rochie de în timp de un an

Vreau să put!

Vreau să alerg, să alerg, să alerg la nesfârşit prin lanuri de porumb până ajung la un curs de apă şi apoi să-l urmez până la ocean – îmi pare rău, dar nu mă mai întorc – şi vreau să fac sex foarte, foarte pasional cu un necunoscut şi vreau să mă aşez fără lenjerie intimă într-un tort decorat cu tot dichisul şi vreau să iniţiez un impresionant act anonim de vandalism extrem şi vreau să fiu artistă şi femeie şi mamă, vreau să zic monstru, vreau să fiu un monstru

Evident că dorinţele îi fuseseră influenţate de ceea ce citise anterior despre Mamele-Vârcolac, fiindcă acel fragment i se păruse atât de captivant încât fusese transpusă din dormitorul ei îmbâcsit în codrii friguroşi şi cu aer curat ai Mamelor-Vârcolac, unde acestea trăiau laolaltă şi se ajutau una pe cealaltă şi se aflau într-o constantă stare de lăuzie. Iubea la nebunie bebeluşii! Şi îi plăcea la nebunie ideea de a avea douăzeci de alte soţii alături de care să trăiască. Imaginează-ţi ce eficienţă! Închipuie-ţi ce amiciţie! Sigur, poate că erai pe jumătate lupoaică, dar totuşi. Pentru Căţeaua-de-Noapte, era cu adevărat seducător şi entuziasmant gândul de a respinge în bloc societatea normativă pentru un lucru îndepărtat şi magic, pentru o comunitate croită special pentru nevoile acelei comunităţi. Să fii liber să faci ceea ce ai nevoie să faci şi să fii liber să fii ceea ce-ţi doreşti să fii – cu adevărat liber – era asta un lucru monstruos? Dacă da, nu era genul acela de monstruos, genul greşit, ci unul minunat. Un fel de a exista

care merita mai curând ținut la loc de cinste decât evitat cu orice preț.

Printr-o mișcare atipică, și-a luat fiul atunci și l-a dus la mall, ceea ce l-a bucurat nespus, deoarece înăuntru se afla un carusel împodobit, în mărime naturală, și cărucioare în formă de trenulețe ciuu-ciuu în care te urcai și mergeai împins, iar în acea zi l-a răsfățat îndeplinindu-i fiecare dorință, după care s-a răsfățat și pe ea. Chiar dacă în teorie detesta mallul, cu un copil de care să aibă grijă toată ziua, centrul de cumpărături devenea un tărâm de basm al cafelei care curgea în valuri și a nesfârșitelor activități care țineau cont de prezența unui copil mic, tărâm care, vizitat o singură dată la fiecare trei luni, însemna o nemaipomenită bucurie. Când își permitea o excursie la mall alături de fiul ei, își făcea pe plac delectându-se pe de-a întregul cu minunățiile lui rudimentare care împrăștiau în aer miros de mostre de parfum. Din magazinul de fast-fashion deschis pentru cliente cu zeci de ani mai tinere decât ea, a cumpărat o pereche ieftină de pantaloni din imitație de piele neagră, în timp ce fiul ei sugea o imensă acadea cu aromă de strugure, de care nu avusese voie niciodată până atunci. A cumpărat o vestă din imitație de piele și o haină „tivită cu blană adevărată, asemănătoare celei de coiot". A cumpărat cizme de piele în nuanțe de caramel și negru-tuș și fildeș. A găsit cercei-candelabru cu cristale mov, un lănțișor realizat din semințe deshidratate. I-a cumpărat băiatului cartofi prăjiți și un hangurger, după cum îi spunea el, și l-a lăsat să se ocupe singur de mâncat, pătându-și cămașa cu ketchup și mânjindu-se cu brânză prin păr, în timp ce ea își devora propriul burger, cu un set de sacoșe la picioare. Odată ajunși acasă, l-a lăsat pe băiat să tragă un pui de somn în scaunul de mașină, fiindcă adormise buștean pe drumul spre casă, încălzit de soarele de după-amiază târzie, tot numai murdărie și satisfacție. Înăuntru, s-a schimbat de

tricoul găurit şi pantalonii prea scurţi pentru vârsta pe care o avea, în caftanul ei de în preferat care se rupsese şi în mocasinii moi cu franjuri. Purta un şal lung din pene roşii pe care-l cumpărase pentru fiul ei. În decursul acelei săptămâni, de fapt, a purtat orice avusese chef să poarte, că era zi sau noapte, haine sfâşiate sau pătate, din piele sau din în. A căpătat o nouă putere şi a devenit mai înspăimântătoare. Vedea asta în ochii celorlalte mame, în privirile lor cu coada ochiului, în uităturile insistente şi în căutăturile iuţi piezişe. Vedea asta în ochii bărbaţilor, bărbaţi atât excitaţi de poftă, cât şi îngroziţi.

Vorbiţi-mi, dacă aveţi curajul, le spunea în mintea ei, iar ei nu aveau niciodată curaj.

În aceeaşi zi, după asfinţit, soţul ei – de-a dreptul neobişnuit, ca şi cum ar fi putut simţi că lucrurile nu stăteau cum trebuie chiar şi din camera lui de hotel din Omaha – a vrut să aibă o convorbire video, dar ea pur şi simplu n-a putut, în starea în care era – nespălată, cu părul ridicându-i-se fuioare în înalt, corpul acoperit de blană din cap până în tălpi, o privire sălbatică, cu totul sălbatică –, aşa că a apăsat pe butonul de respingere a apelului, însă el a încercat din nou.

Avea un fel special de a face lucrurile, de a-şi găsi momentul perfect nepotrivit ca să insiste să ia legătura.

Nu mă mai suni niciodată, a spus el mai târziu, când a sunat a treia oară în acea seară.

În mod normal, ea era cea care-i trimitea şi-i tot trimitea mesaje, de-a lungul întregii zile, plictisită şi însingurată şi dorindu-şi doar o fărâmă de contact uman, Bună, iar după ceva timp, Ce faci pe acolo?, apoi, şi mai târziu, Eşti ocupat azi, aşa-i? şi, în cele din urmă, Bună a doua oară. De cele mai multe ori, el nu trimitea nimic înapoi la aceste mesaje, apoi îi răspundea apelurilor din timpul serii cu un Salut scurt.

Lucrezi? îl întreba ea.

Făceam doar nişte hârtii. Ce zici? spunea el pe un ton profesionist şi cu un aer eficient, conversaţia lor părând doar un alt element de bifat pe listă.

Ah, ei, sună-mă când poţi, zicea ea, iar soţul îi răspundea cu câteva cuvinte de uşurare care-i ieşeau din piept şi ea se întreba: Cât de dificil este să vorbeşti cu mine? Să mă întrebi pur şi simplu ce am făcut azi? Să te interesezi ce face copilul? Cât de al dracului de dificilă e chestia asta?

Dar acum el era cel care suna. Iar asta era savuros.

Am fost pur şi simplu atât de ocupaţi azi, a spus Cățeaua-de-Noapte.

Era târziu, iar băiatul dormea în cuşcă, încovrigat pe un maldăr de perne. Îl luase somnul singur-singurel acolo înăuntru, pentru prima dată în viaţa lui. Înainte, se scurgeau acele lungi ore de cărţi şi poveşti şi cântece şi apă şi îmbrăţişări şi plânsete şi tot aşa şi tot aşa, însă acum pur şi simplu l-a lins pe faţă, şi-a dat capul pe spate şi a scos din piept un mic urlet, apoi şi-a luat picioarele la spinare spre parter. Băiatul s-a ghemuit ca într-o mică scorbură şi a închis uşa de sârmă, fără să tragă şi zăvorul, pur şi simplu doar înfiripând acea senzaţie de siguranţă, o barieră între el şi monştrii din dulapul de haine şi monştrii de pe coridor şi bezna înfricoşătoare de peste tot din jur.

A adormit absolut de unul singur, a adăugat ea.

Serios? a întrebat soţul, nevenindu-i să creadă.

Când am plecat, i-am spus că mă întorc în cinci minute să-l verific, iar când am urcat din nou, era buştean în cuşcă, n-a avut nevoie de poveşti, n-a avut nevoie de nimic.

A spus toate acestea lăsând cuvintele să curgă ca un torent, fără a-i da lui ocazia să intervină. Voia să explice chestiunea pe de-a întregul şi cu o tentă pozitivă, să demonstreze ce idee bună fusese.

Ştiu că nu-ți place faza cu cuşca, a continuat ea, dar a adormit.

Soțul ei a râs.

Bănuiesc că o să aibă nişte poveşti pe cinste, ştii, la vârstă adultă, a zis el.

Nici măcar n-ai habar, a spus ea.

Să sperăm că lucrurile rămân aşa, a adăugat el.

Ah, aşa o să rămână, a spus ea. Ar trebui să-l vezi. Pur şi simplu, se dă în vânt să fie un cățel bun.

* * *

În ziua următoare, în timp ce-l împingea pe fiul ei într-un leagăn, iar el chiuia de plăcere, în timp ce săpau tuneluri în bazinul cu nisip din curtea din spate cu mâinile, cu lăbuțele lor, în timp ce punea la fiert încă o oală cu macaroane pentru cină, în timp ce-şi făceau plimbarea de seară prin cartier, minunându-se de textura cojii de copac, alergând după o albină de la o floare la alta, oprindu-se să asculte ciripitul unei păsări, apoi cântându-i-l înapoi, s-a gândit la animale şi evadare, la libertate şi dorință, la aspirația de a fi un monstru.

Acum venea momentul, şi-a dat ea seama, în care era nevoie să se liniştească şi să se concentreze, să-şi îngusteze ochii şi să privească spre viitor, unde avea să întrevadă succesul, apoi să-şi îndrepte eforturile înspre materializarea acelui succes. Gata cu bosumflările. Gata cu jocurile de-a cuțu-cuțu fără nicio noimă. Trebuia să-şi canalizeze întreaga atenție asupra obiectivelor şi să fie eficientă în abordare. Şi avea să-l facă pe fiul ei s-o ajute, într-un fel sau altul.

Ea şi băiatul şi-au petrecut ziua de joi uitându-se pe internet la materiale video despre lupi şi vulpi şi câini, mame cu o întreagă liotă de pui şi lupi singuratici care luau

urma prăzii, vulpi care țâşneau şi-şi cufundau jucăuş capul în zăpada adâncă, în căutare de şoareci cu sânge cald şi pulsatil undeva foarte adânc dedesubt. Au mers la bibliotecă şi au împrumutat pentru acasă toate cărțile de nonficțiune cu subiectul „Câine" de la secțiunea de copii, luându-le trei drumuri pentru a le căra şi îngrămădi pe toate în maşină. Când au ajuns acasă, au împrăştiat cărțile pe podeaua din sufragerie şi au rămas acolo întinşi, uitându-se la poze, citind, discutând, jucând rolul animalelor, încercând să vadă cum ar fi o vânătoare, un salt asupra prăzii, o urmărire, o pitulare, o confruntare, adulmecând şi dând târcoale şi luptându-se şi alintându-se.

A stat în picioare în baie şi şi-a scărmănat părul în toate părțile până când a devenit la fel de înfoiat pe cât era de lung. Şi-a albit dinții şi a acordat o grijă specială lustruirii caninilor. Încetase să se mai radă la subsuori, pe picioare, în pliurile de piele fină dintre picioare şi rotocoalele de păr care îi creşteau în mijloc. Avea loc o veritabilă îmblănire. A frecat cu buricele degetelor părul țepos de la subsuoară, atât de mult o alina să simtă la atingere această nouă latură a ei. Încetase, în egală măsură, să-şi epileze cu ceară buza superioară şi să-şi penseze sprâncenele, iar în acea săptămână s-a străduit să nu arunce nici măcar o privire în oglindă. Nici că mai avea nevoie de machiaj de-acum, de creme decolorante scumpe sau de loțiune de protecție solară, de tincturi menite să facă să dispară ridurile fine, să inhibe îmbătrânirea sau s-o protejeze de poluare. A aruncat pieile de animal pe care le găsise şi pieile de animal pe care le cumpărase peste oglinda din baie şi peste oglinda în mărime naturală din dormitor. În acea noapte, i-a lins şi i-a curățat chipul băiatului, iar fiul ei a lins-o pe obraz de noapte bună, după care s-a încovrigat în cuşca lui, simplu ca bună-ziua.

* * *

Cățeaua-de-Noapte a sosit la Bebeluşii Cititori în caftanul ei sfâşiat din în, cu marginile spintecate deşirându-se periculos, cu părul nespălat de o săptămână şi stând vâlvoi împrejurul capului, ca un imens şi zbuciumat năvod de bucle şi fire înnodate. Soarele de vară târzie îi desenase pistrui pe piele, iar umerii îi erau roşii de la arsurile provocate de sesiunile zilnice de aport cu băiatul. Unghiile de la picioare nu erau vopsite cu ojă, tălpile îi erau uscate şi crăpate. Aveau nevoie de o exfoliere pe cinste, însă ea compensa această omisiune din rutina îngrijirii personale accesorizându-şi rafinat ținuta cu cristalele mov care atârnau din cerceii mari, rotunzi, subțiri şi aurii din urechi, o bentiță de piele elastică în jurul gâtului, o suită întreagă de brățări aurite care-i îngreunau brațul, făcute din zale în formă de frunză, brățări fixe subțiri, mărgeluțe turcoaz. Mirosea a lavandă. Era vineri, iar săptămâna trecuse în pas de dans atât de lin, atât de iute! Un vals tăios şi esențializat într-o singură persoană, s-a gândit ea.

Mamă, doamne! a exclamat Jen în momentul în care a văzut-o, iar restul Mămicilor Cititoare s-au întors să vadă. Cât de boho eşti! a spus. Ador ce ți-ai făcut.

Celelalte au privit-o cu mai puțin entuziasm – cu dezaprobare, chiar s-ar fi putut spune.

Hei, oameni buni, a zis Jen, întorcându-se spre Babs şi Poppy şi celelalte Mămici Cititoare dubioase. E atât de... Joshua Tree.

Mersi pentru entuziasm, a spus Cățeaua-de-Noapte, luând un loc lângă ea şi lăsându-l pe băiat să zburde liber prin încăpere, lătrând.

De unde-ți vine inspirația? a tras-o Jen de limbă, cu Mămicile Cititoare reluându-şi deja conversația despre întâlnirile Prima Dată la Grădiniță.

Ah, ştii tu, a spus Cățeaua-de-Noapte. Cred că ai putea spune că e un fel de proiect artistic pe care-l dezvolt.

Oooooo! a făcut Jen, cu ochii mărindu-i-se. Eşti artistă!?

Eram pe vremuri, a spus Cățeaua-de-Noapte.

Care e proiectul? a întrebat Jen, numai pentru a fi asaltată de gemene, care țipau din cauza unei marionete-purceluş pe care şi-o doreau ambele, dar pe care niciuna n-o putea obține fără ceartă.

Cățeaua-de-Noapte a început să scormonească prin geantă, fără a căuta vreun lucru anume, pur şi simplu pentru a avea ceva cu care să-şi ocupe timpul, fiindcă în ce fel ar fi putut răspunde care era proiectul? Ceva care are de-a face cu câinii? Magie? Sau nu chiar magie, ci putere? Puterea feminină, într-un final exercitată, căci nu pentru asta fuseseră toate acele vrăjitoare din America colonială arse pe rug, toate practicantele de medicină populară, moaşele? Prea multă putere face o femeie periculoasă, iar acesta era proiectul ei: creație şi putere.

După ce aplanase războiul pentru purceluş, Jen a revenit la Cățeaua-de-Noapte, iar ultima ei întrebare era deja uitată.

Întotdeauna am fost o hipiotă în secret, a şoptit Jen, făcând cu ochiul după mărturisire. Şi, ah! a continuat ea tresărind. Sunt atât de bucuroasă că vii la petrecere! Am văzut că ai răspuns cu DA la RSVP.

Da, a zis Cățeaua-de-Noapte, apoi da, din nou, pentru că nu avea nici un alt comentariu suplimentar în arsenal, cum ar fi Sunt curioasă cum va fi sau De-abia aştept, deoarece acestea nu erau chiar conforme cu adevărul, iar în zilele acelea nu putea găsi suficientă putere să dea glas unor asemenea amabilități cotidiene.

O să ne distrăm supertare, a spus Jen, bătând din palme şi scoțând un chițăit de plăcere.

* * *

Povesteşte-mi încă o dată, a spus soţul ei, după ce ajunsese târziu acasă în ziua aceea, îl aruncase pe băiat în aer sus de tot pentru a-l face să râdă, îşi dăduse jos pantofii, despachetase geamantanul, băuse o bere rezemat de blatul din bucătărie, apoi, cu un aer degajat, se interesase unde mai exact se pitise prostănaca de pisică. Şi-a trecut mâna prin păr şi şi-a încordat toată atenţia către soţia lui.

Explică-mi din nou, a spus.

Okay, a replicat ea, trăgând aer în piept în timp ce se uita la băiatul care era pe podea, ocupat să încarce un camion de gunoi cu mărgele. Scumpule, i-a zis, du-te şi adună gunoiul din sufragerie, copilaş.

Ti-i-i-i-i-i-i-i-i-it, a răspuns băiatul fericit şi a plecat conducând camionul.

Ei, după cum ziceam, a început Cățeaua-de-Noapte, a fost o dimineaţă ca la nebuni. Eram groaznic de obosită. Hormonii sau ceva.

A făcut o pauză pentru a râde chinuit.

Şi tăiam merele pentru gustarea de măr ras şi aveam oala aceea grea plină cu apă şi mere, umplută chiar până la buză. Ştii cât de grele sunt chestiile astea?

Îhâm, a zis el.

Aşa, şi m-am întors cu oala în mâini, iar din nu ştiu ce motiv încă ţineam cuţitul – încercam pur şi simplu să fac prea multe, toate deodată – iar ea era chiar acolo – ştii cum se ţine pe lângă tine – iar eu am scăpat oala drept în sărmanul ei căpuţ, apoi cuţitul, care a trecut drept prin ea.

Ai scăpat un cuţit care a lovit-o?

Am scăpat un cuţit care a lovit-o.

Un cuţit?

Era ascuţit, ceva ce nu-ţi pot spune. Dar nu cred că a simţit nimic, a continuat Cățeaua-de-Noapte tumultuos,

pentru că oala cu siguranță o omorâse sau, cel puțin, o făcuse să leşine? Nu respira, asta vreau să spun. Am verificat cu mare atenție. Şi am încercat să, ei, să împing tot ce ieşise înapoi în ea, dar Dumnezeule! — totul era praf şi pulbere.

A început să plângă foarte delicat în acest punct, iar lacrimile nu-i erau prefăcute. Simțea, într-adevăr, veritabile remuşcări, o durere surdă, sâcâitoare, în privința a ceea ce se întâmplase şi ceea ce făcuse.

Ce dezastru, a zis ea, iar bunul, binevoitorul ei soț şi-a încolăcit brațele în jurul ei.

Puştiul ce a crezut? a întrebat soțul, ținând-o strâns aproape de el şi zâmbind perfid.

A întrebat dacă n-ar trebui poate să o mâncăm, a zis Cățeaua-de-Noapte printre lacrimi şi au început amândoi să râdă.

Ai, sfinte! a zis el.

I-a plăcut când am îngropat-o, a adăugat ea.

Sunt convins că i-a plăcut. Păi... cel puțin nu mai trebuie să-i mai suportăm cacariserile în nădragii ei blănoşi.

Sau miorlăielile după mâncare.

Biata pisicuță, a zis soțul.

Biata de ea, a adăugat Cățeaua-de-Noapte. Biata, biata de ea...

* * *

Cățeaua-de-Noapte a ajuns târziu la petrecerea de sâmbătă după-amiaza. Casa lui Jen se afla într-un ansamblu rezidențial numit Prairie Breeze, în partea de est a oraşului, un loc în care Cățeaua-de-Noapte nu avusese niciodată motive să se aventureze până atunci şi despre care, cinstit spus, nici măcar nu ştia că există. Casele îşi confirmau autoritatea în timp ce maşina şerpuia pe lângă

ele, fiecare dintre ele mai urâtă şi mai lăbărţată cu cât pătrundea mai adânc în străfundurile cartierului. Garaje placate pe exterior cu vinilin şi dormitoare mansardate din imitaţie de piatră, terase închise cu sită şi verande frontale în care erau expuse ghivece cu flori îngrijite, figurine zâmbitoare de broscuţe, inscripţii cu îndemnul IUBEŞTE sau FII RECUNOSCĂTOR – casele păreau că se construiseră singure, ca şi cum împliniseră destinele personale ale materialelor şi metrilor pătraţi, înălţându-se cărămidă cu cărămidă într-o manieră foarte asemănătoare cu celulele care se divid cu rapiditate, regurgitând o întreagă abundenţă de locuinţe inelegant proiectate, înalte de două sau chiar trei etaje, groteşti ca dimensiuni şi totuşi, în aceeaşi măsură, îngrozitor de banale. Placaj de vinilin, imitaţie de cărămidă, imitaţie de piatră, imitaţie de şindrile de cedru – acestea erau finisajele predilecte, acoperind o paletă coloristică de la maro-roşcat la bej şi crem-închis.

Căţeaua-de-Noapte a găsit casa lui Jen în cel mai îndepărtat colţ al ansamblului rezidenţial, construită nu cu unul, ci cu două foişoare placate pe exterior cu vinilin, fiecare dintre ele cu ultimul nivel transformat în terasă şi înconjurat de parapet construit pe stil vechi. Cerul era de un liliachiu muribund în timp ce parca aproape la două străzi distanţă, zona fiind împânzită de SUV-uri şi dubiţe şi combi.

Fiecare casă din această parte a ansamblului rezidenţial era înconjurată din toate părţile de o suprafaţă lată de peluză, cu iarba tăiată la milimetru, de o culoare uniformă, curăţată de buruieni şi fără nicio caracteristică aparte, cu excepţia a ceea ce părea un mic şanţ cu apă în jurul casei lui Jen, un mic podeţ arcuit, medieval ca înfăţişare, cu feronerie neagră din fier forjat, conducându-te spre uşa din faţă.

Înainte să apuce Căţeaua-de-Noapte să bată, Jen a deschis uşa larg.

Buu-năă! a țipat ea, după care a înşfăcat-o pe Cățeaua-de-Noapte de braț. Fetelor, e idolul meu în modă! a turuit ea şi, într-adevăr, ținuta lui Jen suferise o schimbare: părul ei blond, înainte neted şi mătăsos, era acum înfoiat până la aproximativ aceeaşi lungime ca al Cățelei-de-Noapte, nu mai puțin de patru lănțişoare aurite legănau dintr-o parte în alta a gâtului o gamă de pietre prețioase, purta o pereche de pantaloni gri lălâi din în moale şi o tunică din țesătură de cânepă cu cusături destrămate deasupra picioarelor ei goale şi murdare.

Sunt boho! a spus ea, târând-o pe Cățeaua-de-Noapte în camera de zi. Nu-ți place la nebunie?

Ba da, a zis Cățeaua-de-Noapte. Chiar îmi place.

Casa lui Jen, după cum îi explica ea în timp ce o conducea pe Cățeaua-de-Noapte spre canapea, era inspirată de castele, fiindcă ea îşi dorise din tot sufletul să evidențieze marca personală prin foişoare şi şanțul cu apă şi întotdeauna avusese acest vis de a trăi într-un castel.

Când mi-am dat seama că ne-o puteam permite, am insistat, a încheiat ea. I-am spus lui Alex că nici nu-mi trece prin cap să mă mulțumesc cu mai puțin.

Uau! a spus Cățeaua-de-Noapte, impresionată şi încântată de cât de incredibil de bizară se dovedea Jen a fi.

Deci ea este Jen, a spus Jen, întorcându-se în dreapta şi gesticulând către o mamă care a făcut scurt cu mâna.

Tot Jen, a adăugat ea, atingând-o pe următoarea mamă pe umăr.

Jen! a spus ea din nou, luând-o de braț pe încă o mămică. A râs, iar celelalte femei cu numele de Jen au râs la rândul lor.

Care sunt şansele? a zis Cățeaua-de-Noapte, zâmbind şi încercând să pară prietenoasă şi fără idei preconcepute în legătură cu numele Jen.

Vreau să spun, poartă toată lumea de aici numele Jen? a întrebat Cățeaua-de-Noapte.

Ha, ha, a răpuns a doua Jen în locul unui râset propriu-zis.

Haide să bem un pahar, a intervenit Jen cea originală, luând-o către masa cu băuturi.

Hai să bem cinci! a țipat o altă Jen, cuvintele ei fiind înghițite de râsete şi sporovăială, de notele de bop ale hiturilor optzeciste care planau în fundal.

Cățeaua-de-Noapte, puțin reticentă să fie asimilată pe de-a întregul în universul multi-Jen, însă, cu toate acestea, fascinată de el, a urmat-o pe Jen până la masa cu băuturi.

Să vedem, avem alb, alb, alb şi rosé, a enumerat Jen, examinând fiecare sticlă de vin şi întorcându-se spre Cățeaua-de-Noapte.

Alb e nemaipomenit, a zis ea, acceptând un pahar pe care Jen îl umpluse până aproape de margine.

E timpul să vedem ce mai face lumea! a spus Jen cu veselie în voce, trăgând-o înapoi spre mijlocul încăperii, unde Cățeaua-de-Noapte a fost numaidecât împresurată.

Soțul lui Jen era preşedintele unei bănci locale. Soțul lui Jen era doctor în departamentul de urgențe. Soțul lui Jen avea un magazin local de echipamente outdoor sau preda la universitate, sau era administrator la universitate, sau lucra în afara oraşului în absolut fiecare săptămână, făcând lucruri enigmatice maşinăriilor de electroforeză capilară.

Dar cu ce se ocupa Jen, Jen cea originală, Marea Blondă şi posibilul golden retriever?

Jen, ce-ai făcut la facultatea la care ai fost? s-a interesat Cățeaua-de-Noapte, puțin amețită acum, după ce vorbise cu jumătate de duzină de Jen, pe care le considerase, în cea mai mare parte, imposibil de diferențiat una de cealaltă.

Beată deja, Jen a pufnit cu un hohot de râs, după care s-a oprit abrupt.

Nimeni nu m-a mai întrebat asta de mult timp, a spus ea, dusă pe gânduri. Am fost specialist în comunicare.

Ah, a zis Cățeaua-de-Noapte. Şi ce-ai făcut?

Ei, da, am început să lucrez pentru această agenție de PR, au fost primele cuvinte ale lui Jen, după care s-a pornit să povestească totul de-a fir a păr, povestea ei cu Acea Primă Slujbă şi Entuziasmul de Începător, hainele noi cumpărate special pentru serviciu, care o făceau să se simtă ca un adult în toată puterea cuvântului, prânzurile de lucru, emoția unei promovări, acea senzație de a reprezenta o rotiță vitală dintr-un sistem, cecul de salariu la fiecare două săptămâni, care, deşi nu era chiar suficient pentru un trai confortabil, tot îi lăsa impresia de opulență.

Chiar şi o chestie de buget pe vremea aceea era, gen, sexy, a spus ea. Mă simțeam ca un nenorocit de magnat petrolier.

Cățeaua-de-Noapte a râs cu cordialitate. Da, înțelegea toate astea.

Dar apoi l-am cunoscut pe Alex şi, înainte să ne dăm seama, le-am făcut pe gemene şi n-a fost asta o surpriză cât casa? Şi, vreau să zic, să mă întorc la muncă era ceva de negândit, aşa că pur şi simplu, ei bine, am renunțat – vreau să spun, am cedat, cred, direcției în care mergeau lucrurile, pentru că, de fapt, cine vrea cu adevărat să muncească? Şi nu numai asta, dar nu e ca şi cum am avut efectiv de ales... a spus ea, pierzându-şi şirul vorbelor.

Sigur, sigur, a zis Cățeaua-de-Noapte, simțind că Jen terminase ce avea de spus şi voia acum să hoinărească prin sinea ei, ceea ce şi părea fără îndoială că face în acel moment, aruncând o vreme în gol acea privire-lungă-de-mămică, într-un colț al camerei de zi, în timp ce mesteca absentă dintr-un bețigaş de morcov.

Era acum îngrijorată, da, în privința lui Jen, fiindcă pusese întrebări care nu ar fi trebuit puse şi agitase ape

care nu trebuiau agitate. Nu i-ar fi dorit niciodată să devină Cățea-de-Noapte unei alte mame, cu siguranță nu, deoarece chiar dacă timpul-petrecut-ca-mamă-sălbăticiune avea momentele lui de amuzament, clipe de vitalitate şi putere şi sfidare îndârjită, era în esență ceva foarte personal şi trist, acele visuri profunde pe care o mamă le cuibărise într-un ungher întunecat şi rece al sufletului ei. Nu se cădea să intri şi să începi să le întorci pe toate fețele, aprinzând luminile şi dând la o parte cearşafurile, fiindcă atunci încetai să mai ai visuri care-şi dormeau somnul de moarte. Aveai o cățea lovită de streche care hălăduia peste tot şi voia să omoare animalele cu dinții.

După ce a mâncat acolo în colț nu mai puțin de zece sticksuri de morcov la foc automat, Jen a dispărut preț de o jumătate de oră, scuzându-se că trebuia să refacă stocul de gustări, numai pentru a se întoarce proaspăt aranjată, cu un aer de fruct tropical şi un zâmbet prea strălucitor, nedezlipit de pe față.

Timpul pentru prezentarea de plante medicinale! a zbierat cu agresivitate Jen. Reumpleți-vă paharele cu il vino, doamnelor! Până sus, să dea pe dinafară, şi găsiți-vă un loc în camera de zi!

Jen şi-a luat în primire propriul loc la o masă poziționată în fața şemineului impunător, construit din piatră masivă – magnific, într-adevăr, aşa cum se înălța din camera de zi şi urca până la frontoanele casei, o caracteristică arhitectonică realmente uimitoare care o făcea pe Cățeaua-de-Noapte să tânjească după un ditamai piciorul de curcan la care să roadă şi după un pocal de mied.

Pe masă erau aranjate cu grație flacoane şi sticluțe, aşa cum te-ai fi aşteptat să se întâmple la genul acesta de evenimente.

Okay, fetelor, a început Jen. Ştiu că multe dintre voi au mai participat la multe întruniri din acestea, dar sunt

realmente entuziasmată să prezint noilor noştri recruţi linia şi, de asemenea, să vă aduc la cunoştinţă despre unele dintre noile produse tematice de toamnă! Cine e pregătită să aibă mai multă energie şi să fie fericită? a strigat ea, după care toate mamele au urlat în cor: Eu sunt!

Cine a venit astăzi aici ca să trăiască viaţa pe care o merită? a ţipat Jen, iar merită a rămas atârnând în aer ca un fel de verdict indestructibil sau o ameninţare.

Viaţa pe care o merit? s-a gândit Căţeaua-de-Noapte. Ce era aceea? Un soi de blestem?

Eu am venit, s-a făcut auzit răspunsul la unison.

O, doamne! s-a gândit Căţeaua-de-Noapte. Să-mi bag picioarele!

Şi acesta a fost momentul, în ciuda celei mai aprige împotriviri, în care a deschis uşa vechilor feluri de a gândi, coborând ca printr-o volută în jos, jos, jos, într-un sumbru malaxor. Fiindcă pentru a păstra o atitudine critică faţă de lumea cea largă trebuia să nu fie săracă cu duhul, să nu se fi lăsat trasă pe sfoară, să nu fie pe viitor înregimentată în rândurile gândirii acceptate în acele vremuri doar pentru că pur şi simplu aşa stăteau lucrurile sau doar de distracţie sau pentru a-i fi uşor sau datorită faptului că era de treabă. Nu. A fi Căţeaua-de-Noapte însemna să fie întotdeauna în gardă, să pună la îndoială şi să confrunte, să ridice obiecţii şi să facă observaţii în privinţa soţului ei, a condiţiei de mamă, a carierei, în privinţa acestor femei, a capitalismului, a carierismului, a politicii şi religiei, a tuturor acestor lucruri, mai ales a schemelor de pus pe piaţă plante medicinale. Dar – şi într-adevăr nu-i venea să creadă că acestea erau sentimentele ei acum –, avea nevoie de asta, alte femei, alte mame, şi chiar dacă ele nu erau exact cele mai potrivite, reprezentau totuşi un început. Oroarea abjectă a uciderii pisicii îi sădise nevoia disperată a unui fel sau altul de echilibru, nevoia de a redeveni ea însăşi sau, cel

puțin, de a se întoarce la un sine transformat care să aibă în continuare visuri şi dorințe, dar care să-şi exercite puterea cu hotărâre.

S-a uitat în jurul ei prin camera de zi bine luminată, la candelabrele medievale, la masa împărătească de cinat, la tunul inexplicabil poziționat în fața ferestrei, la cele treizeci şi ceva de chipuri în expectativă, exprimând speranță şi lucru în echipă şi o atitudine de tipul „da, putem face asta".

Jen a început să vorbească, cu o expresie de pozitivitate exasperată schimonosindu-i fața, despre regimurile standard oferite, apoi a atins sticluțele, una după alta.

Linişte şi Pace, a spus ea. Sânge în vene, a insistat.

A dat mai departe în dreapta ei un mic bol alb şi în stânga altul, iar femeile au luat obedient parte la această ciudată împărtăşanie, ducând leacurile la buze, înghițind, cu ochii lărgiți ori închişi, în funcție de rețetă.

Doctorii ne-au echipat să putem concura pe piața bunăstării mentale, a spus Jen şi toate femeile au încuviințat, iar una a început să plângă.

Femeia care plângea s-a ridicat în picioare pentru a-şi spune povestea, cu lacrimi extatice curgându-i pe obraz, o singură rază de lumină străpungând fereastra înaltă din vitralii şi poposind să-i lumineze fața precum a Fecioarei într-un tablou renascentist.

Jen mi-a salvat viața, a zis mama care plângea, privind către Jen. Am fost salvată, iar eu cred în acest produs. Mi-a schimbat viața. Trăiesc cea mai frumoasă perioadă a existenței mele, a zis ea cu un hohot imens, în timp ce se aşeza.

Vecina ei a masat-o pe spate şi i-a murmurat ceva la ureche.

Fiecare dintre noi avem propriul nostru „de ce" profund, a spus Jen, cu mâinile acum aşezate ca la rugăciune.

Peste ele s-a lăsat o tăcere, iar multe femei plângeau potolit. Jen a trecut din mână în mână un bol cu Fericire, din care fiecare şi-a luat porția.

„De ce”-ul meu este vitalitate şi împlinire. „De ce”-ul meu este emancipare financiară, a spus Jen, apoi a continuat explicând istoria ramificată a companiei, începuturile ei sacre, cum aceste formule erau vechi de sute, probabil, mii de ani; cum nu fuseseră create doar ca să vândă şi să aducă bani; cum prima oară fuseseră născocite pentru dinastii străvechi de către oameni care erau sfinți, cu cunoştințe migălos cizelate.

Le-ar fi fost luată viața dacă ar fi dat regelui ceva toxic! a exclamat Jen, la care un murmur afirmativ a măturat ca un val încăperea. Aceste leacuri au fost purificate veacuri la rând. Poartă în ele cunoaştere sacră. Pe vremuri, erau destinate capetelor încoronate, iar astăzi vă sunt menite vouă.

Printr-o uşă din cealaltă parte a încăperii au zbughit-o copiii şi au luat-o la trap, țipând, prin mijlocul camerei de zi, vărsând două pahare de vin, apoi sprintând în sus pe scări, urmați de o îngrijitoare adolescentă, care a avansat un Scuze jenat, luând-o pe urma copiilor în sus pe scări şi trântind o uşă. Jen a închis ochii şi a tras aer adânc în piept.

OK, a continuat ea. Aceste produse testate şi certificate, odată combinate cu oportunitatea noastră de lucrătoare-de-acasă şi cu strategii ajutătoare de marketing, dau naştere unei situații câştigătoare pentru noi toate, în cadrul căreia ne putem realiza visurile şi trăi cea mai bună viață de care am putea avea parte.

Au urmat alte mărturii, alte plânsete, o diagramă proiectată pe perete care scotea în evidență câştigurile din acel semestru ale filialei lor. Apoi, proiectarea unei diagrame de flux care demonstra potențialul venit al fiecărei mame şi

arăta cum ele urzeau o puternică rețea de sprijin financiar una pentru cealaltă. Toate, împreună, trebuiau să proiecteze succesul. Toate trebuiau să folosească produsele, în aşa fel încât să poată descrie mai bine caracteristicile lor tonice când le vindeau. Trebuiau să fie sociabile şi să inițieze conversații în avion, la coadă în băcănie, cu fiecare ocazie în care ar fi putut identifica publicul inocent, captiv, alcătuit din cineva căreia i-ar fi putut face cunoscută evanghelia plantelor medicinale.

Cine e pregătită să se alăture echipei? a întrebat Jen, ridicând mâinile în aer şi închizând ochii într-o transă extatică sectară.

Eu sunt, a zis o mamă, ridicându-se.

Şi eu, a adăugat o altă mamă.

Începerea a fost cuprinsă de tăcere, iar Jen a deschis ochii pentru a-şi aținti privirea asupra Cățelei-de-Noapte.

Okay, a zis Cățeaua-de-Noapte.

Jen a dat fuga la ea pentru o îmbrățişare prea strânsă, apoi spre fiecare dintre celelalte femei. Le-a strâns de mână şi le-a murmurat cuvinte de fericire, le-a cerut şase sute de dolari, cash, pe care fiecare femeie i-a înmânat.

Fusese cu adevărat furtuna perfectă pentru cooptare: vin, plante medicinale, presiunea din partea audienței, voioşia cucernică. Era ca şi cum ar fi plutit într-o piscină cu apă călduță, la fel de uşor ca adormitul şi la fel de consolator.

Au primit toate, ceremonios, noile lor truse cu plante medicinale, un fel de serviete mari din carton, pe care le puteai deschide pentru a prezenta o selecție de sticluțe cu plante, expuse pe un pat din spumă cu grijă asamblat, fiecare dintre ele etichetată cu câte un nume precum Speranță şi Uau!, însoțit de o expresie-cheie: „Pentru acele dimineți când nimic nu pare limpede” sau „Concentrează energia în punctele genitale pentru orgasme din altă lume”.

Mamele au început apoi să se împrăştie, să facă rost de ceva de băut sau să iasă în curtea din spate, acolo unde Cățeaua-de-Noapte a aruncat o privire unei mame care, cu paharul de vin în mână, intra în lanul de porumb ce mărginea vasta întindere a peluzei. Soarele apunea undeva la mare depărtare, în timp ce câmpul a înghițit-o. Cățeaua-de-Noapte s-a gândit dacă n-ar fi trebuit să dea cuiva de veste, dar s-a abținut, fiindcă nu era oare dreptul acelei mame să se facă nevăzută? Poate că luase o doză de În Inima Naturii şi avea doar nevoie de puțin timp singură? Cățeaua-de-Noapte n-avea de gând să-i nege femeii aceleia lucrul de care avea nevoie, oricare ar fi fost acela, şi s-a întors în camera de zi, pe a cărei podea stăteau acum răsfirate mai multe mame, în toate stadiile de conştiență.

O anume Jen, cu bluza de mătase strâmbă, saboții şleampăți aruncați pe mocheta crem de pluş, a întrebat-o pe Cățeaua-de-Noapte care era treaba cu ea.

Care e de ce-ul care te-a făcut să ni te alături? a vrut să ştie, în beția ei. Şi nu-mi veni cu vreunul din rahaturile alea.

Ei...

Cățeaua-de-Noapte şi-a cântărit răspunsul, cuvintele plutindu-i în derivă prin minte, pentru că vinul alb îi urcase la cap. Vinul, în combinație cu ceremonia cultică realmente ce-mama-mă-sii-e-asta la care tocmai luase parte, cu stresul aparte din acea săptămână, cu pisica moartă, cu stresul special din acea vară şi toate transformările ei, ca să nu mai amintească de pumnul de hapuri cu rămurele pe care le înghițise în decursul ultimei ore în speranța că-şi va spori vitalitatea – toate acestea au făcut-o să ia drumul confesiunii, de o familiaritate poate prea hazardată, dat fiind că de-abia le cunoştea pe aceste femei, dar cui îi păsa?

Ei, a repetat Cățeaua-de-Noapte. E cu adevărat îngrozitor şi jenant, iar eu mă codesc până şi s-o spun...

Continuă, a zis imperativ Jen cea beată.

Săptămâna aceasta, am omorât din greşeală pisica familiei, a spus ea, iar ăsta a fost un moment critic pentru mine, bănuiesc că se poate spune. Am nevoie doar de puțin echilibru. De o oarecare structură. Caut puțină stabilitate.

În încăpere s-a aşternut o tăcere şi mai adâncă, dar era dificil de spus dacă aceasta se datora faptului că unele dintre mame căzuseră leşinate de la beția din miezul zilei – acolo, pe mocheta aceea cum nu se poate mai moale – sau unora dintre ele le era groază de cuvintele ei.

Eu l-am lăsat din greşeală pe animăluțul nostru, peruşul, să se stingă, a zis Jen cea beată de pe podea, făcând semnul de ghilimele când a rostit „din greşeală" şi strâmbându-se.

Eu am lăsat peştii să moară, a recunoscut de pe canapea Babs, gesticulând cu un pahar de vin alb. Omisiune benignă. Dar nu voiam să am grijă de ei, să le curăț acvariul. Pe puştii mei îi durea în cot. Era treaba lor să aibă grijă de chestiile alea.

Eu am călcat pe Percy, a admis cu glas scăzut Poppy, suficient de tare cât s-o poată auzi numai Cățeaua-de-Noapte.

Cine a fost Percy? a întrebat Cățeaua-de-Noapte.

Un gerbil, a zis ea, în şoaptă.

Mai târziu în seara aceea, cuprinsă de un mare entuziasm, i-a relatat soțului evenimentele de la petrecere – casa ca un castel a lui Jen şi întreaga prezentare, fervoarea cu care se raliaseră toate în promovarea plantelor medicinale, profunzimea trăirilor pentru care stăteau mărturie lacrimile şi mâinile ridicate, femeile întinse la podea la final, spectacolul în toată regula alcătuit din toate aceste lucruri, încântarea absurdă – şi au râs împreună. I-a arătat plantele ei medicinale, ridicându-le pe rând în mână ca să i le prezinte, întocmai ca o amfitrioană la un concurs TV, citindu-i etichetele, încântată de ineditul întregii situații, de faptul că ei nu erau genul de oameni care să plătească

pentru a intra în asemenea scheme, dar că ea o făcuse şi nu era chestia asta tare?

Deci – stai – chiar a trebuit să plăteşti pentru a intra în schemă? a întrebat soţul.

Ei, mda, a zis ea. Dar e un preţ mic de plătit pentru a dobândi acces la aceste femei care sunt pur şi simplu... ceva de nedescris. Şi, oricum, consider că e vorba de cercetare.

Pentru ce?

Un proiect artistic, poate, a zis ea. Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

El a îmbrăţişat-o atunci şi a zâmbit.

Bine, a zis. Bine.

* * *

În săptămâna aceea mesajele ei către White au luat o turnură filosofică, poetică, meditativă, criptică. Nu mai ţinuse de mulţi ani un jurnal, iar acum acesta era întrucâtva jurnalul ei, o cronică a gândurilor în cea mai târzie clipă a nopţii sau când fiul ei trăgea un pui de somn sau în timpul lungilor, leneşelor ore din după-amiezile de vară târzie, când soarele se preumbla de-a curmezişul cerului şi când timpul însuşi începea şi se termina, temperatura creştea, băiatul dezbrăcat se juca în apa din minipiscina instalată în parcare, Căţeaua-de-Noapte, cu o pălărie cu boruri late, o bustieră şi jeanşi scurţi tăiaţi, îşi înmuia degetele de la picioare în apa rece ca gheaţa şi ei, împreună, înăuntrul acestui infinit, pentru totdeauna.

Avea mereu să aibă acest moment – şi multe altele – pus la păstrare în sinea ei, un mic glob cu sclipici desăvârşit pe care să-l răsucească oricând simţea nevoia. Trăia ca şi cum un alt organ, nou, minuscul, pompa în sângele ei puterea de creator suprem. Eu te-am făcut şi tot eu te distrug. Sunt întreaga ta lume, apoi, tot eu sunt persoana pe care o laşi în

urmă când pleci. Voi fi mereu cu tine. Nu mă vei înțelege niciodată.

Uneori se înspăimânta, întrebându-se dacă era un zeu, dacă a fi mamă era un mod de a fi zeu. Fireşte, nu putea lovi pe nimeni cu un trăsnet, însă putea aduce pe lume o persoană având la dispoziție nu cu mult mai mult de un pumn de țărână. Chiar mai puțin, de fapt. Cum de existau pe lumea asta mamele? Cum de nu fuseseră interzise prin lege? Erau de os divin, ceva dincolo de terifiant.

WW–

Mă interesează dorul, un dor atât de greu încât amenință să facă țăndări o persoană. Mă interesează un dor profund față de o existență necunoscută sau pentru o viață mai bună, fără a avea nicio idee despre cum ar arăta acea viață în detaliu. Nu reuşesc să spun ce vreau – mă interesează să ştiu despre dorul care uneşte toate femeile, toate mamele. Ce este acel dor? Cum e posibil să simțim dor pentru ceva dincolo de odraslele noastre?

E aproape ca şi cum a avea un copil îi permite unei femei să vadă cât de mult potențial există, infinit chiar, îi permite să vadă infinitul ca atare. (Are vreun sens ce spun?)

E aproape ca şi cum a avea un copil nu saturează acel dor imens, ci dimpotrivă, îl sporeşte.

Priveşte, spune mama, priveşte ce sunt în stare să fac. Eu dau naştere vieții. Eu sunt viața.

Dar cum pot deveni un zeu?

A dvs.,

MM

* * *

În dormitorul ei: o cuşcă de câine din plastic bej, trasă de fiul său până la marginea patului şi căptuşită cu o pătură

mițoasă şi o pernuță subțire, un ficus în colț, cu aspect sănătos şi cu o foarte mică gropiță săpată în pământ, o dâră de humă vărsată pe podea, un bol pentru cățeluşi, din oțel inoxidabil, plin cu apă proaspătă, un bol pentru cățeluşi, din oțel inoxidabil, plin cu prăjiturele în formă de os, multe covoraşe din imitație de piele – albe, alb-murdar, albe cu inserții cenuşii, negre – împrăştiate peste tot prin încăpere, pe podea, pe un scaun, unul pe pat, un talisman împotriva visurilor rele atârnat lângă fereastră, penele lui albe fluturând uşor în boarea vântului, grămezi de haine ici şi acolo, bătucite pentru a servi ca locuri perfecte de stat şi odihnit; un caftan din în, mult prea scump, cu cusătura de-a lungul spatelui ruptă, găuri minuscule, margini destrămate, pătat cu ceva maro; o mască de ochi din satin negru, seruri, o cutie de lemn plină cu fâşii de păstramă, un recipient cu spray, fără etichetă, plin cu un amestec de lavandă, o bucățică de sfoară, şosete făcute ghem care fuseseră la un moment dat ude, însă acum erau uscate şi aproape țepene, două mingi de tenis murdare într-un colț, o duzină de pene mari pe comoda cu sertare, o poză pe perete cu un iepuraş cuibărit în iarbă şi cu păpădii crescând peste tot în jurul lui, o pernă desfățată, cu colțurile roase cu dinții şi desprinse, un vraf de cărți de copii – basmele fraților Grimm, o carte cu ilustrații franțuzeşti, cartea cu ursuleți, cartea cu albine, trenuri – adunate pe podea lângă pat, o prismă cu adeziv pe fereastră – care arunca pe pereți curcubeie când soarele reflecta lumina exact cum trebuia –, multe vaze cu flori sălbatice proaspete şi veştejite, o piele îmblănită de raton adevărată, aruncată peste oglindă, un braț de vreascuri bune de ros. Bineînțeles, trebuia ca totul să fie perfect aranjat până când soțul ei se întorcea acasă. Bineînțeles, era nevoie să fie suficient de curat încât să nu necesite o explicație exhaustivă.

E un joc, făcea ea repetiții cu voce scăzută, în timp ce lua bețele şi le aranja într-o vază alături de pene, în timp ce aduna umplutura de pernă şi se opintea cu maldărele de haine în maşina de spălat. E doar un experiment, zicea, umplând la loc bolul cu apă. Este... Este lucrul de care am nevoie, a tras concluzia, trăgând de pe pat lenjeria mototolită. I-a aruncat o cămaşă murdară băiatului, care o urmărea în patru labe şi care, aşa cum fusese învățat, a luat în gură haina, a zbughit-o în josul scărilor – se antrenase toată ziua – şi a dat colțul cu paşi împleticiți către coşul de nuiele.

Când s-a întors, s-a aşezat ascultător la picioarele ei şi s-a întors cu fața lui perfectă înspre fața ei, pentru a da glas unui de-abia perceptibil haam – nu ca un copil care rostea cuvântul haam, ci ca unul care era parțial câine şi comunica prin intermediul graiului său electiv –, un sunet animalic gutural şi scăzut, pe care Cățeaua-de-Noapte îl îndrăgea atât de mult încât aproape că simțea că o doare pe dinăuntru.

Ce băiat cuminte, i-a zis, atingându-l pe creştet şi aşezându-se apoi pe vine pentru a-i drăgăli gâtul cu nasul.

I-a ținut fața veselă, moale, aproape de fața ei şi ar fi putut izbucni în lacrimi.

Un băiat cu adevărat cuminte!

* * *

Simțind că se petrecea o schimbare, o desfăşurare de evenimente, o evoluție, ceva ce nu ştia precis ce e, soțul o suna în fiecare seară dintr-o cameră tristă de hotel de undeva din Dakota de Sud.

Cum merge munca? a întrebat-o.

Munca, a repetat ea.

O pauză lungă.

Munca este viața. Nu există o distincție.

Okaay, a zis el.

M-am simțit alienată de munca mea o perioadă atât de lungă de timp, alienată de mine însămi, dar îmi dau acum seama că munca şi viața sunt unul şi acelaşi lucru şi că pur şi simplu mie îmi revine sarcina de a identifica conexiunile.

Vorbeşti în dodii, a spus el. Sau, cel puțin, ca şi cum ai fi vreun lider de cult sau aşa ceva.

Mi se pare că spun lucrurile destul de răspicat.

Ai mâncat cumva vreunul din jeleurile acelea cu iarbă? a întrebat el, apoi şi-a dat seama că vorbea cu pereții.

Ea închisese. Ea nu mai era acolo.

WW–

Am meditat în ultima vreme la ce înseamnă exact un artist şi la ce ar putea reprezenta arta în sine, ca potențial. O ipoteză: un animal care ia nişte culori şi mâzgăleşte cu ele nişte fibre împletite, doar pentru a realiza un aranjament atrăgător din sus-numitele culori – noțiunea de „atrăgător" fiind definită în numeroase feluri şi fiind pe placul unui grup autoselecționat de alte animale, apoi, de asemenea, disprețuită de alți indivizi din aceeaşi specie, cărora nu le este pe plac să se uite la respectivul aranjament coloristic, nu-l consideră interesant ori surprinzător, ba chiar uneori le provoacă o furie necontrolată acele culori de pe fibre, câteodată furia ajungând într-atât de nestăvilită încât se adună laolaltă în afara habitatelor create pentru a adăposti culorile şi nu le permit altor animale să se aventureze înăuntru, atât de supărătoare sau periculoase ori vicioase din punct de vedere moral consideră ei acele culori. Imaginați-vă asta.

Sau: un animal care găseşte toate pietrele cele mai frumoase din lume, minunate ca simetrie şi netezime, apoi le aranjează în interiorul unui cadru de metal pe care l-a

creat printr-un proces care implică foc şi o considerabilă manifestare de energie din partea animalului: o ridicare a braţului şi lovire a minereului fierbinte, o dată şi încă o dată, până când ia forma unei stinghii.

Un animal scoate un urlet impetuos, în timp ce altul loveşte nişte fire cu ciocanele.

Un animal se deplasează de-a curmezişul unei întinderi plate într-un spaţiu întunecat, în feluri care sugerează dorul sau euforia ori o imensă şi neobosită dorinţă de a-şi transcende natura animalică şi a accede la un alt nivel al fiinţei, oricare ar fi acesta.

Să modelezi experienţa senzorială şi, făcând asta, să transmiţi... ce? Contează, măcar?

MM

Ei, dar era într-un fel ca şi cum vorbea cu Dumnezeu, nu e aşa? Aceste scrisori, mai apropiate de rugăciune decât de corespondenţă. Pur şi simplu le scriai, după care apăsai butonul „trimite”, iar ele plecau plutind în eterul electronic, migrând pe căile misterioase ale internetului, fiindcă, oricum, cine înţelegea cu adevărat cum funcţiona acesta? Şi am putea spune că, în această perioadă din viaţa ei, Căţeaua-de-Noapte devenise aproape religioasă, trezindu-se în fiecare dimineaţă să verifice dacă primise vreun răspuns şi aşezându-se în fiecare seară la biroul ticsit cu lucruri – mutând maşina de cusut în lături pentru un răstimp – pentru a-i scrie o nouă misivă Wandei White, o persoană în care credea, însă despre a cărei existenţă nu avea nicio dovadă, în afară de cartea jerpelită de pe noptieră şi o singură pagină de contact de pe website-ul unei universităţi.

* * *

Să ne imaginăm camera de oaspeți, pe care acum o numea studioul ei: patul, nefăcut, cu cuverturile şifonate, în faldurile cărora se aflau multe cărți: Incursiunea, bineînțeles; o carte despre ştiința ierburilor şi calea otrăvurilor; o istorie a artei performative subversive; o carte despre textile şi fabricarea de costumații; un manual instrucțiv pentru comerciantul de plante medicinale. Dacă săpai mai adânc, ai fi găsit o pereche de chiloți uitată, un singur vibrator uitat, o carte prăfuită despre taxidermie. În colțuri: un covoraş de yoga murdar, de culoare portocalie, forme din burete, o curea rezistentă din material textil, o grămadă de pietre frumoase. Pe pereți: poze cu dansatori contorsionându-se în cele mai grozave feluri posibile; fotografii ale unor femei care se îmbrăcau la fel ca bunica ei, cu rochii simple şi păr lung, împletit; multe studii în creion cu schițe ale unor animale în mişcare – un cal, un câine, un ghepard, un urs; semne vrăjitoreşti pe care le făcuse din amintirile din copilărie ale unor astfel de semne atârnate prin hambare; un instantaneu cu interiorul unei hale de carne; clişee din timpul unor acte artistice extreme, inclusiv o femeie dând naştere în vitrina unui magazin (pentru că, da, găsise un asemenea happening, un happening pe care ea însăşi îl visase pe vremuri), un artist cu o expresie de agonie întipărită pe chip deoarece tocmai se împuşcase singur de amorul artei, fața unei femei operată în aşa fel încât să semene cât mai bine cu aceea a unei Madone dintr-o pictură renascentistă faimoasă, o femeie dezbrăcată dormind pe un maldăr de paie, alături de doi porci mari. Uşa dulapului de haine pe jumătate deschisă şi, revărsându-se dinăuntru, mosoare de ață şi mărgele şi gheme de bumbac, mai multe cărți, vopsele în tonuri pământii, instrumente pentru tratarea pielii, o pungă de gunoi cu lână gata să fie dărăcită şi toarsă, un borcănel cu ceară de albine. Pe birou: o maşină de cusut, o întreagă

galaxie de bolduri, ace şi bucăţele de fir tăiat, un borcan aproape plin cu albine moarte. Atârnând de raftul montat deasupra biroului, o duzină de picioare de iepure, conservate cu mare atenţie, care se aflau acolo deja de două săptămâni.

I-a arătat fiului ei uşa albă închisă a camerei de oaspeţi şi i-a spus pe un ton serios:

Să nu intri niciodată aici. Ai înţeles? Acesta e locul în care lucrează mămica, iar munca ei este foarte importantă şi nu este pentru băieţii mici sau căţeluşi. Vorbesc serios. M-ai înţeles? a vrut ea să ştie.

Băiatul, nemaivăzând-o niciodată înainte pe mama lui într-o asemenea stare, sobră şi cu o seriozitate care se îngemăna cu violenţa, s-a schimbat la faţă a plâns.

Nu intru, mama. Eu nu intru.

Iar ea l-a luat în braţe pentru a-i şopti Şşşşş la ureche.

* * *

Eşti OK? a întrebat-o soţul ei spre sfârşitul săptămânii, la telefon.

Sunt mai mult decât OK, a spus Căţeaua-de-Noapte.

Bine, a zis el.

Pauza dintre ei s-a prelungit. Căţeaua-de-Noapte nu putea auzi nimic altceva în acea tăcere, nici ştirile unei televiziuni de cablu derulându-se în fundal, nici clefăit de mâncare sau clinchetul tacâmurilor.

Gata, asta-i tot? a zis el, iar reacţia ei a fost să-şi încline capul pe spate şi să dea glas unei singure note clare din cel mai simpatic schelălăit de care era în stare, un schelălăit pe care îl repetase întreaga săptămână. Când a terminat, ochiul de tăcere dintre ei s-a umplut la loc, până când soţul a avansat un Uau! şi OK şi Orice-ai face tu pe acolo... sigur.

* * *

Săptămâna trecuse aşa cum făceau săptămânile, cu Orarul, jocurile de-a cuţu-cuţu, apoi îndatoririle mundane, cumpărăturile şi vasele şi cina şi ora de îmbăiere. Până vineri, era obosită, obosită până la os, epuizată până în adâncul sufletului şi înapoi.

Se trezise în acea dimineaţă cu o puternică dorinţă de a merge să alerge pe o pajişte cu copaci înalţi şi de a se bate cu o cârtiţă, aşa că luase o doză dublă de Linişte şi Pace, apoi băiatul îşi dorise ca ea să-l tragă în remorca unui camion prin cartier, la nesfârşit, iar după aceea să-l privească mergând cu bicicleta fără pedale în jurul şi din nou în jurul şi iar în jurul drumului care se înfunda. Poate că de vină a fost traiectoria circulară pe care se înscriau turele lui cu bicicleta sau felul în care adierea vântului făcea frunzele să freamăte şi să împestriţeze trotuarul cu umbre ca de fluturi sau doza dublă de Linişte şi Pace, însă a simţit cum toată energia i se scurge din vene în timp ce a tot stat şi a privit, după care s-a aşezat, după care s-a întins pe o mică porţiune cu iarbă, apoi a adormit.

MAMA! a ţipat băiatul, la câţiva centimetri de faţa ei, iar Căţeaua-de-Noapte s-a trezit tresărind.

Doamne Dumnezeule, a zis ea, ridicându-se în şezut. Sfinte!

S-a frecat la ochi, dezorientată. A luat o doză triplă de Mombie şi a încercat un flaconaş pe care scria Sânge în vene, iar până la prânz inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar ea îl învârtea pe băiat în braţe prin bucătărie şi frământau împreună aluat pentru prăjituri, care într-un fel sau altul a ajuns în fiecare colţ al bucătăriei, lucru de care au râs amândoi cu inima uşoară, introducând şi scoţând tăvi din cuptor, îndopându-se cu prăjituri, lăsând firimiturile să cadă peste tot pe podea, prefăcându-se că sunt un monstru

şi cranţ-cranţ-cranţ-crănţănindu-le până n-a mai rămas niciuna, după care râzând şi iar râzând şi tot ţinând-o aşa, râzând isteric, până când amândoi s-au simţit vlăguiţi şi dărâmaţi de la prea mult zahăr şi nimic altceva de mâncare. S-au aşezat amândoi pe podeaua din lemn uzat a bucătăriei, iar băiatul a zis: Cuţu-cuţu?

Iar Căţeaua-de-Noapte a spus: Fără cuţu-cuţu.

Şi s-au întins amândoi chiar acolo unde erau şi au adormit, aşa, pur şi simplu.

Aşadar se încheiase o zi. O zi lungă, bizară. Iar în timp ce-l aştepta pe soţul ei să se întoarcă acasă în acea după-amiază şi băiatul lua nasturi cu lingura dintr-o oală şi îi vărsa într-un bol de metal de pe podeaua de lemn, vechea ei furie înverşunată privind mersul la nani s-a umflat ca un balon în ea, însă, în loc să explodeze ca o imensă arteziană de vacarm şi fierbinţeală, în loc de asta, s-a simţit dintr-odată calmă, cu mintea limpede. Era clar că i se datorau ani întregi de pus la nani. Şi mai era de asemenea evident de-acum că soţul avea să preia îndatorirea de a-l pune pe copil la somn în fiecare seară cât se afla acasă. Aşa, pur şi simplu.

Făceau cu rândul în timpul weekendului, soţul vinerea şi Căţeaua-de-Noapte sâmbăta şi tot aşa, dar adevărul era că el trebuia să se ocupe de acest lucru în fiecare seară când se afla acasă. S-a gândit la asta în timp ce sorbea un pahar de vin alb pe podeaua din bucătărie, stând cu picioarele încrucişate lângă fiul ei. Da, mersul la nani era semnificativ mai uşor acum, dat fiind că băiatul dormea în cuşca lui, dar totuşi. Era vorba de cărţi şi de poveşti şi câteodată de o nesfârşită aşteptare înainte ca ea să se poată strecura afară din cameră.

Când soţul a ajuns acasă la ora 6 seara, ea era epuizată, aşa că i-a pus băiatul în braţe şi a spus: Am terminat-o cu

asta. Tu îl culci în fiecare seară de weekend de acum încolo. Mulțumesc.

Soțul ei a înclinat capul într-o parte cu o mină nedumerită şi l-a gâdilat pe băiat sub bărbie ca să-l facă să râdă.

Sigur, a zis el. Aşa pare cinstit.

A intrat în cameră cu băiatul, întrebându-l ce făcuse în ziua aceea şi gâdilându-l şi sărutându-l pe toată fața, iar Cățeaua-de-Noapte a rămas acolo, sub cerul primelor semne de înserare călduță, dedesubtul coroanelor largi ale copacilor, în aerul dulce.

Ca să vezi, tot ce-ar fi trebuit vreodată să facă era să ceară! Nu era mai greu de-atât. A simțit cum îi clocoteşte furia, nu chiar din cauza soțului ei, dar fireşte, la modul general, tot din cauza lui. Dacă era atât de uşor să-l determine să facă lucruri, de ce nu le făcuse din capul locului? Ar fi trebuit să se ofere. Nu numai atât, dar de ce nu-i ceruse ea mai multe? De ce nu-şi revendicase puterea şi autoritatea care-i aparțineau? Unde învățase să îngrămădească totul în abisul stomacului, toată tristețea şi înverşunarea şi enervarea, să umple spațiul de deasupra cu vin alb, să-şi continue viața pe cât de bine o slujeau puterile şi să se prefacă mulțumită când, în tot acest timp, ar fi putut spune lucrurilor pe nume ar fi putut să spună: Mi-e de-ajuns! şi Ai putea tu, te rog? şi Am nevoie. S-a întors cu gândul la mama ei întinsă în iarba întunecată, în toiul nopților calde de vară, şi a vrut s-o facă să se ridice, s-o ia de umeri, s-o scuture atât cu dragoste, cât şi cu o mare, mare furie.

Uită-te la tine! avea să-i zică. Eşti nemaipomenită! Eşti mama mea! De ce te comporți în felul acesta? Pleacă în Europa. Perseverează în a-ți căuta fericirea. Timpul e scurt şi nu mai poți pierde nici măcar o secundă, nu numai pentru tine însăți, ci şi pentru mine. Te rog. Te implor!

Voia s-o salveze pe mama ei. Şi-a dat seama acum că dintotdeauna îşi dorise asta.

Cățeaua-de-Noapte a luat hotărârea să ceară lucruri – tot felul de lucruri. Să adreseze rugăminți. Să nu presupună că trebuia să gătească cina şi să culce copilul şi să deretice în casă şi să plătească facturile şi să cumpere cadourile şi să trimită felicitările şi să facă programările şi să aibă în vedere fiecare fleac fără să aibă parte de niciun ajutor. Acesta era, până la urmă, un parteneriat, nu-i aşa? Aceasta era, până la urmă, epoca modernă, emancipare şi feminism şi tot restul, iar ea nu profitase de nimic din toate acestea fiindcă, a constatat ducându-şi mai departe şirul gândurilor, nu avea un job. Sau, mai degrabă, nu avea un job care să fie în vreun fel remunerat; de fapt, era un tocător de bani, reprezenta o sumă negativă această ocupație de a fi mamă. Pentru că soțul plătea pentru traiul lor, plătea pentru privilegiul ca ea să stea acasă absolut în fiecare zi şi să se dedice complet maternității şi nici unui alt lucru în afară de asta, ea simțise că nu era în postura de a cere nimic chiar de când renunțase la poziția din galerie. El lucra toată săptămâna, iar ea simțea că era prea mult să-l roage să ridice un deget în timpul weekendului, deoarece îşi devalorizase automat munca, încă de la început. Îi fusese inculcat acest lucru, şi-a dat ea seama acum, de către o cultură care-i spunea: Uite ce e, foarte drăguț că eşti mămică şi ocupă-te de tot ce trebuie să te ocupi acolo, dar hai, nu e chiar aşa de greu; probabil că nu eşti chiar atât de deşteaptă sau interesantă, însă bravo ție dacă viața de mamă te face să te simți împlinită.

În seara aceea, soțul l-a pus la culcare pe fiul lor şi la fel s-a întâmplat în seara următoare, apoi şi în cealaltă seară şi tot aşa. Nici nu s-a pus problema să fie altfel. Sigur, poate că pe viitor el avea să ceară să fie scutit o dată, însă ea se simțea capabilă de o asemenea mărinimie, o asemenea

dragoste frățească pentru acest om care făcea ce i se cerea fără crâcnire, încât avea mereu să-i țină locul pentru o seară, nicio problemă, fiindcă el era de milioane, iar ea îl iubea şi: Mulțumesc, a zis în acea seară când el cobora scările.

Şi-a deschis brațele şi l-a primit într-o îmbrățişare şi l-a sărutat pe gât şi apoi a tras adânc în piept mirosul lui.

Îți mulțumesc atât de mult, a zis ea.

* * *

În luna aceea a început să doarmă în camera de oaspeți, în studioul ei, de fiecare dată când soțul era acasă. De fapt, încăperea o devora de îndată ce soțul se întorcea de la muncă, iar ea dispărea până când el şi fiul ei epuizau toate lucrurile de făcut împreună şi începeau să se întrebe pe unde ar fi putut fi mama.

Am nevoie de nişte timp singură, a oferit ea ca explicație în acel prim weekend. Timp... pentru mine.

Peste noapte, când familia dormea buştean, a rătăcit pe străzile gravate în beznă, printre rondurile de plante frumos amenajate ale lotului din colț, printr-un desiş mare de tufişuri de liliac, unde s-a dezbrăcat de haine până la piele şi şi-a desfăcut părul lung, şi-a pus la încercare muşchii destinzându-se din amorțeală, s-a întins cât era de lungă şi s-a scărpinat, apoi s-a afundat şi mai adânc în desiş, după care afară, pe peluzele de la marginea caselor şi peluzele din spatele caselor, pe sub un şir de leagăne, printre două şipci desprinse care atârnau strâmb într-un gard. A adulmecat găurile suspecte din pământ, şi-a băgat capul înăuntrul celor mai mari, de unde şi l-a scos cu iarbă atârnându-i în păr şi murdărie ce-i păta fața. A găsit un robinet defect din care picura apă în spatele unei case şi a lipăit din băltoaca de dedesubt. A ochit o pisică tigrată într-o altă curte, s-a

ghemuit pe o treaptă din apropierea uşii de verandă închise cu sită şi a ţâşnit în direcția ei cu viteza fulgerului. Tigrata a aşteptat o clipă, a hâsâit, apoi şi-a luat la fel de iute picioarele la spinare sub verandă, iar Cățeaua-de-Noapte s-a vârât după ea cât de mult i-a permis corpul, scoțând un mârâit surd şi crunt.

Vino aici, a mârâit ea. Mama ta de pisică, treci încoace.

Corciturii nici prin gând nu-i trecea să se clintească, înghesuindu-se şi mai adânc în beznă, cu ochii sfredelitori, aruncând licăriri galben-verzui când lumina lunii se reflecta în ei.

În weekendurile de repetiții – pentru că, într-adevăr, astfel le considera, o parte esențială a practicii ei artistice, o dezvoltare a muncii ei –, se plimba de-a lungul şi de-a latul cartierului, urmărind constelațiile întunecate ale umbrelor care dantelau curțile şi străzile. A vizitat peticul moale de muşchi pe care-i plăcea să se rostogolească, atingerea acelei moliciuni catifelate pe spatele, pe pieptul, pe coapsele ei dezgolite. A hoinărit prin grădinile cu flori şi a adulmecat fiecare mugur, apoi a gustat din vârtejurile verzi ale frunzelor şi ale tulpinițelor care păreau cele mai promițătoare. A sprintat până la şcoala primară, care se afla la o distanță de zece străzi, pentru a mirosi instalațiile locului de joacă în timp ce gâfâia şi fornăia, adulmecând pământul în căutare de bucăți rătăcite de gumă mestecată, ambalaje de bomboane, resturi de sandvici sau baton dulce, ori pentru a găsi o minge bună de ros. A continuat spre terenul de fotbal din spatele şcolii, unde iepuraşilor le plăcea să ciugulească din frunzele de păpădie şi le-a privit în lumina lunii trupurile mici, cu mişcări zvâcnitoare, plănuindu-şi atacul. Apoi, în weekendul următor, a luat-o în direcția opusă, către şinele de tren şi pârâu, acolo unde mersese în acea primă noapte, de data aceasta pentru a-i găsi pe bărbații adormiți pe bănci, pe lângă care a trecut

fără teamă, în ciuda goliciunii, a vulnerabilității ei, fiindcă nu se simțea vulnerabilă, nici măcar o câtime. Domnea peste acest cartier. Prezida asupra lui. Era monstrul acelor vecinătăți, stăpâna lor. Se bizuia pe forța trupului şi pe străfundurile furiei sale înverşunate, furie acum temperată de viziune, de direcția unilaterală prin care se adâncea în mister şi creația însăşi.

Puneți-mă la încercare, îi zburau gândurile către acei bărbați adormiți. Puneți-mă doar la încercare.

S-a bălăcit în pârâu pentru a-şi umezi blana şi a-şi acoperi cu nămol buricul, pentru a bea apă rece, cristalină, pentru a-şi îngropa nasul în mâlul dulce al malurilor mocirloase.

A devenit un obicei, după fiecare hoinăreală de weekend din acea lună vrăjită, ca ea să se întoarcă în căminul lor liniştit de pe strada înfundată la orele târzii ale nopții sau la primele ceasuri ale dimineții şi să se oprească în spatele glasvandului pentru a-l privi pe soțul ei împroşcat de efluviul albastru al computerului. Avea să bată uşor la fereastră, iar el avea să-i dea drumul înăuntru, apoi s-o conducă în baie cum ar fi făcut cu un copil, să dea drumul la apa fierbinte, să aprindă o lumânare, să-i desprindă hainele de pe trup şi, apoi, fără niciun cuvânt, s-o ajute să intre în duş. O spăla pe piele cu săpun şi o bucată de pânză, curățindu-i fața, sânii, picioarele. O spăla pe păr, frecându-i scalpul ca să iasă noroiul, după care îi trecea cu încetineală un pieptăn cu balsam printre şuvițele încâlcite.

Eşti un prinț, îi zicea ea, iar el răspundea Şşş, şşşş şi o săruta pe spate, pe umeri, pe pleoape, pe gură. Făceau dragoste în fiecare noapte după ce ea se întorcea, după ce el o curăța, după ce ea hălăduise atât de mult şi atât de departe încât muşchii o dureau şi picioarele ei goale erau jupuite şi ciuruite de aşchii şi era mânjită peste tot de țărână şi de transpirație şi de roua dulce a miezului nopții

din toiul verii. Ce soț de poveste, să o iubească în timp ce ea trecea prin aşa ceva!

* * *

Şi s-a întâmplat într-o zi de luni la sfârşitul acelei luni, în timp ce vara trimitea ultimele priviri galeşe zilelor de septembrie cu o căldură care încă îți mai împingea paşii către standul cu înghețată de lângă râu, ca ea şi băiatul să meargă în parcul de plimbat câinii, deşi ei nu aveau câine. Avea să fie una dintre acele ultime zile perfecte pentru a alerga sub un cer albastru şi a gusta vântul îndulcit de soare.

Iubim câinii! declara Cățeaua-de-Noapte oricui îşi arunca ochii spre ei – cu amabilitate sau poate că nu, chiar nu conta.

Putem să vă mângâiem câinele? a întrebat ea, mângâind un câine în timp ce fiul ei îi atingea nasul umed, rece.

Putem să-l fugărim nițel? l-a întrebat pe un alt proprietar, care de-abia a ridicat ochii din telefonul celular, doar a pufnit afirmativ, după care ea şi băiatul au luat-o la goană, iar câinele a luat-o la goană la rândul lui, de-a curmezişul întinderii verzi, în mijlocul acelei boabe de rouă care era ziua.

Numai atunci i-a văzut: un golden retriever, un basset hound şi un collie, adunați în jurul iazului, toți trei cu labele din față cufundate în apa răcoroasă, cu gurile larg deschise şi cu limbile fâlfâindu-le în timp ce gâfâiau de la căldură.

Oh, doamne! a zis Cățeaua-de-Noapte.

S-a îndreptat către ei cu paşi ezitanți, peste iarba călcată în picioare, cu băiatul mergând în spatele ei.

Salut, le-a zis, apropiindu-se cu paşi ezitanți, şi fiecare dintre ei şi-a întors numaidecât capul ca să se uite la ea.

Golden retrieverul a scos un Haam! vesel, iar băiatul a lătrat înapoi. Au mers până la animale, care s-au ridicat din iaz, cu blana udă toată şi labele înnămolite, pentru a fi scărpinate pe capetele jilave şi bătute pe spatele leoarcă, în schimb ele i-au lins entuziast mâinile băiatului făcându-l să râdă, apoi şi-au petrecut nasurile printre picioarele Cățelei-de-Noapte.

Ea a luat capul retrieverului în mâini şi l-a privit în ochi.

Jen? a şoptit, iar câinele a clipit, făcând pe niznaiul.

S-au tot uitat aşa unul la celălalt pentru o vreme, până când Cățeaua-de-Noapte a spus: OK, în regulă. Ştergeți-o de aici! şi l-a plesnit pe câine pe şold.

A scrutat zonele mărginaşe ale parcului în căutarea unei persoane care să strige după aceşti câini, care să se îndrepte către ei, care să le arunce o minge sau să le ofere o recompensă, însă fiecare figură era implicată într-o interacțiune cu vreun alt animal, fiind în procesul de a alerga sau a fi alergată, a țipa, a fluiera, a arunca ceva ori a aduna rahatul. Nimeni de acolo nu părea în vreun fel legat de trioul de cățelandri, în afara unei figuri solitare din cel mai îndepărtat punct al parcului de câini, care rămăsese uluitor de nemişcată, cu un carnețel în mână, şi privea scena derulându-se.

Era Wanda, exact aşa cum îşi imaginase că ar fi Wanda, zveltă şi grațioasă, cu o claie de păr argintiu care-i ascundea fața. Avea un aer de minunată nonşalanță, purtând o rochie stilată tip cămaşă, pantofi practici şi o pălărie de paie. Cățeaua-de-Noapte a mijit ochii pentru a o vedea mai bine, însă femeia se afla la o distanță mult prea mare.

Cățeaua-de-Noapte a început să meargă în direcția aceea, cu un entuziasm tot mai mare, căci aceasta trebuia să fie Wanda White. A tras aer adânc în piept de câteva ori pentru a se linişti, dar nu a reuşit, era copleşită de o bucurie pură,

o forță atât de puternică încât a început să alerge, cu brațele întinse către femeie. Ştia că ea era. Pur şi simplu, ştia.

Scuzați-mă, a strigat, sprintând către figura solitară de la marginea parcului. Aceştia sunt câinii dvs.? Încerc să găsesc proprietarul.

Femeia – încă la o distanță atât de mare încât Cățeaua-de-Noapte nu-i putea distinge trăsăturile chipului, nu-i putea citi expresia de pe față sau deduce din atitudinea ei reacția la întrebare – şi-a înălțat gâtul spre Cățeaua-de-Noapte, şi-a luat un răgaz, după care a țipat: Nu!

A început să meargă cu paşi repezi în direcția opusă, către pădurea care mărginea parcul.

Stați! a urlat panicată Cățeaua-de-Noapte, ceea ce a avut efectul invers decât sperase.

Femeia misterioasă fugea la rândul ei acum, cu pălăria în mână, cu părul fluturându-i pe spate, aruncându-se cu capul înainte în pădure.

Wanda! a țipat Cățeaua-de-Noapte din nou, cu o nuanță de disperare în voce asupra căreia nu avea niciun control. A simțit dintr-odată că se sufocă şi a început să tremure din cauza sforțărilor şi a emoției, din cauza întregii întâmplări, alergând în continuare, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi cu picioarele înfierbântate de la efort.

Femeia a dispărut în pădure, în timp ce Cățeaua-de-Noapte a rămas locului gâfâind, cu mâinile pe genunchi.

Te rog, întoarce-te! a implorat Cățeaua-de-Noapte pădurea. Te rog.

Stătea în dreptul lizierei şi asculta cum femeia se năpustea printre buruieni şi rugi şi crengi căzute. Deja n-o mai putea vedea prin hățişul dens de toamnă târzie, nici nu şi-ar fi putut lăsa în urmă copilul pentru a o urmări, deoarece băiatul era deja cuprins de panică, alergând la rândul lui după mamă, care fugea de el.

Wanda! a țipat Cățeaua-de-Noapte, spre tufişuri. Wanda!

Dar nu a venit niciun răspuns.

* * *

Tu erai cumva în după-amiaza asta în parcul de câini? i-a trimis un mesaj lui Jen în acea seară, urmat de un emoji cu un cățeluș și un emoji cu un copac și un emoji cu un soare strălucind, apoi un emoji cu o față zâmbitoare întoarsă cu fundul în sus, ca și cum ar fi spus: Ce proastă cu diplomă sunt dacă într-adevăr erai tu aceea!

O mișcare îndrăzneață din partea ei, s-a gândit, însă fără a se expune. Nu o întreba direct dacă uneori era efectiv un câine, ci îi oferea o portiță de a deschide o asemenea conversație în siguranță. În plus, nu prea mai ținuse legătura cu Jen de la petrecere încoace, doar câte un Bebelușii Cititori din când în când. A așteptat și a tot așteptat în timp ce pe ecran clipeau cele trei puncte de suspensie, iar Jen tasta.

Ha-ha, nu, a scris Jen înapoi, dar chiar voiam să-ți trimit un mesaj.

Exact ceea ce o persoană care încearcă să-și ascundă adevărata identitate de câine ar fi scris în mesaj, s-a gândit Cățeaua-de-Noapte.

Jen a continuat, după pauzele și ezitările a un milion de lol-uri și omg-uri și un agitat nu vreau să par complet pe pereți și un avertisment că toate astea ar putea fi TMI[3], doar că ea îi părea atât de deschisă la minte și interesată de artă, încât simțea că-i poate dezvălui schimbările complet demente pe care le experimentase în ultima perioadă, cum nu mă simt eu însămi în ultima vreme, e greu de explicat, că

[3] „Too much information”, abreviere folosită frecvent în discuțiile online pentru a semnala că interlocutorul nu vrea să se implice, din varii motive, într-o anumită discuție, de regulă personală. (N.t.)

pur şi simplu tot am aceste gânduri ca de drogată lol şi poate că la mijloc era doar faptul că îmbătrânea sau, în fine, dar simţea că lucrurile îi scăpaseră de sub control şi nu avea pe nimeni cu care să vorbească şi oare n-ar fi fost ea, această nouă mamă în cercul ei de prietene, cumva interesată să se vadă doar ele două, fără să vorbim de plante, doar o inimă de vorbă cu altă inimă. Pur şi simplu, transformarea recentă a Cățelei-de-Noapte – îndrăzneață şi avangardistă în privința modei, a numit-o ea, după care a adăugat, Ador cum ție nu-ți pasă de ce crede nimeni! — o făcuse să vrea neapărat să vorbească cu ea. A adăugat ca în glumă, din nou, că nu voia să pară complet aiurea şi că spera că noua ei prietenă avea să poată păstra tăcerea în privința a ceea ce avea să-i spună în privat, fiindcă genul acesta de lucru spus în dreapta şi-n stânga putea cu adevărat să le facă pe toate fetele s-o ia razna.

Câteodată stau toată noaptea trează şi bântui prin cartier, cam în punctul ăsta am ajuns, i-a scris Jen, iar speranța i-a invadat Cățelei-de-Noapte pieptul, o speranță despre care nu ştia că sălăşluieşte în ea, o somptuoasă mărinimie şi o dorință de bine îndreptate spre toate femeile, toate mamele, deoarece cât de mult tânjise până şi numai după o singură persoană căreia să-i poată mărturisi toate impulsurile şi gândurile ei cele mai intime! Şi cine ar fi crezut că avea să fie această mămică, această Jen, cu plantele ei medicinale şi şamponul de căpşuni şi MeConacul din suburbii? Cățeaua-de-Noapte ar fi putut plânge de încântare şi uşurare, confruntată acum cu perspectiva de a întâlni o altă mamă ca ea, împărtăşindu-i strădaniile şi pornirile ei uimitoare.

Mi-ar plăcea la nebunie să ne vedem! a scris ea şi era sinceră. De-abia aştept.

A ridicat telefonul deasupra capului şi a improvizat un mic dans în bucătărie, după care a alergat puțin învârtindu-se în loc, urmărind ceea ce odată fusese o coadă.

* * *

S-au întâlnit a doua zi la muzeul de istorie naturală al universității, o construcție micuță splendidă unde Cățeaua-de-Noapte adorase să vină în vizită în timpul facultății. Nu fusese încă niciodată acolo cu băiatul, iar ideea o făcea să simtă fluturi în stomac. În plus, în zilele din timpul săptămânii la muzeu domnea o liniște ca de mormânt – ceea ce și era, într-un fel, acest loc, deoarece adăpostea cea mai veche colecție de taxidermie la vest de Mississippi, atât de veche de fapt încât mamele și progeniturile lor puteau vedea umplutura de paie printr-o gaură din rinocer ori o bucată de pânză acolo unde ar fi trebuit să fie blana pe un ghepard.

Jen nu fusese niciodată acolo și și-a exprimat uimirea imensă că exista un asemenea loc în micul lor orășel, reiterând cât de creativă era Cățeaua-de-Noapte.

Mi-aș fi dorit și eu să fiu cu artele, a spus ea cu melancolie, în timp ce gemenele ei serveau drept ghid prin încăpere băiatului Cățelei-de-Noapte, fiecare dintre ele luându-l de o mână și trăgându-l când într-o parte, când în cealaltă, făcând, s-ar putea spune, pe mamele cu el, într-un fel care-i dădea Cățelei-de-Noapte ghes să le spună să înceteze, să le înștiințeze că nu era treaba lor să aibă grijă de el, că ar fi trebuit să se bucure de exponate și nu să-și facă griji în privința acestui băiețel, că aspirațiile lor ar fi trebuit să se îndrepte către taxidermie, să zicem, mai degrabă decât către a avea grijă de alții.

În schimb, a râs sec la auzul comentariului lui Jen. Aceasta sosise într-o stare extrem de bizară. Deși copilele ei erau într-adevăr spălate și îmbrăcate în ținute identice, cu părul mătăsos adunat în câte două codițe mici care se înălțau din creștetele lor ca niște coarne, Jen era trasă la față, cu pungi neobișnuite sub ochi, cu tușul aplicat inegal

şi prea departe de marginea pleoapelor. Purta un top pe dos; sigur, era unul dintre acelea despre care e greu să-ți dai seama care este fața şi care spatele, însă genul acesta de detalii păreau a fi fost punctul forte al lui Jen.

Mi-ai servit drept inspirație, aşa că experimentez părul tapat, a zis ea în timp ce priveau meditativ un leneş uriaş.

A gesticulat către propriile cosițe blonde, care aveau o înfățişare grăsoasă şi încâlcită, chiar şi în lumina scăzută a muzeului. Bineînțeles, Cățelei-de-Noapte îi plăcea foarte mult acea estetică, iar cu fiecare mic lucru pe care-l descoperea a fi şui, bucuria ei creştea. Nu trebuia să-i forțeze lui Jen mâna să se destăinuie, şi-a amintit ea. Trebuia să rămână rezervată şi dusă pe gânduri, o ascultătoare, neîncercând în vreun fel să manipuleze situația. S-a uitat la Jen aşa cum s-ar fi putut uita la pradă în timpul unei nopți întunecate – domol, cu precauție.

Mica echipă şi-a croit drum până în sala păsărilor, Jen lipăind din cafea şi ciugulind plante medicinale puse la păstrare într-un compartiment al căruciorului fetelor. Sala păsărilor era circulară, cu un tavan înalt care permitea lumina naturală şi un pavilion circular iluminat pe dinăuntru care prezenta traiectoriile de migrație a numeroase specii nord-americane. De jur-împrejurul sălii, o gamă întreagă de păsări cântătoare naturalizate erau montate pe perete, unele dintre ele aşezate pe câte o crenguță, însă majoritatea expuse într-un fel care-i amintea Cățelei-de-Noapte de insectarele ei din şcoala generală, cu un ac petrecut prin corpul fiecărei insecte şi înfipt într-o bucată de polistiren, cu etichete frumos tipărite dedesubt.

Erau foarte multe butoane de apăsat în sala păsărilor, iar copiii şi-au făcut de lucru dedicându-se exact acestei sarcini, trilurile de pasăre învăluind sala pe mai multe planuri, în timp ce cele două mame se profilau în lumina molatică a exponatelor.

OK, a zis Jen, cu paharul de cafea în mână şi arătând foarte obosită, într-adevăr, în timp ce păsările cântau. Tu eşti atât de creativă, a început ea. Şi o mamă cu adevărat mişto. Eu doar am... Jen a început să plângă.

E OK, a spus Cățeaua-de-Noapte. Descarcă-te.

Nerăbdarea, limpede şi rece ca gheața, o făcea să gâfâie.

Spune-o, o îmboldea pe Jen în mintea ei. Spune că eşti un câine.

Uite ce e, şi eu am propriile mele... chestii, lucruri despre care nu povestesc nimănui, a spus Cățeaua-de-Noapte, ca s-o facă pe Jen să se relaxeze. Vreau să zic, toată lumea are probleme.

Deşi sperase că a admite aceste lucruri urma să o consoleze pe Jen, faptul a părut în schimb doar să-i alimenteze şi mai mult anxietatea.

Sunt într-un aşa mare căcat! a zis Jen, şoptind-şuierând cuvântul căcat în aşa fel încât copiii să n-o audă, nu că ei ar fi ascultat. Sunt varză. Nici măcar soțul meu nu ştie. Mai ales el nu ştie.

Cu toții avem necazuri, a spus Cățeaua-de-Noapte.

Erau atât de aproape de un moment de veritabilă comuniune!

Eu doar am...

Jen şi-a îngropat fața în mâini, după care şi-a târât degetele pe frunte în jos, în jurul ochilor şi peste obraji.

Am pierdut foarte mulți bani cu plantele medicinale, a mărturisit ea. Undeva la peste zece mii, a zis în şoaptă, şi toată lumea crede că am atât de mult succes, dar de fapt sunt doar eu care-mi cumpăr singură produsele. Iar Alex nu ştie nimic de toate astea – adică, de fapt, n-a fost foarte greu să ascund totul, din moment ce eu mă ocup de finanțe –, dar nu ştiu cum să fac să ies din chestia asta. Piața locală e saturată! Nimeni n-are nevoie de plante! Toate le avem deja! Nu facem decât să încercăm să ni le vindem una celeilalte.

A aruncat o privire îndurerată copilelor ei, care îl țineau acum pe băiețel țintuit la podea şi îl gâdilau, spre marea încântare a tuturor celor implicați.

Cățeaua-de-Noapte nu a spus nimic, fiindcă asta nu era ceea ce aşteptase, ba chiar deloc.

Trebuie să proiectez o atitudine de succes, a continuat Jen. Toate fetele se îndreaptă spre mine să fac lucrurile să meargă, dar eu pur şi simplu nu pot, a zis ea, apoi a apăsat un buton din fața ei pentru a face o bufniță să scoată un țipăt prelung şi răguşit.

Şi bineînțeles. Bineînțeles că Jen era în ditamai beleaua. Bineînțeles că îngropase prea mulți bani în plantele medicinale.

Bineînțeles că nu era un câine.

Ce să mai, Cățeaua-de-Noapte fusese atât de tâmpită încât să creadă aşa ceva. Ce țăcăneală să şi-o imagineze pe această mamă hălăduind pe peluzele din spatele caselor, dezgolită şi hirsută. Cățeaua-de-Noapte trebuia, cu adevărat, să-şi recapete mințile, să – şi de câte ori mai trebuia să-şi mai spună asta? — se adune, dar nu.

Nu.

N-avea să facă asta. N-avea să se adune.

Of, doamne, nici nu ştii ce să spui, a zis Jen, aşteptând cu disperare un cuvânt de încurajare din partea Cățelei-de-Noapte, un: Totul o să fie bine.

Trioul de copii făcea acum mare tărăboi în jurul lor, învârtindu-se pe orbita consolei centrale într-un joc înflăcărat de leapşă, urlând şi oprindu-se să apese pe butoane, apoi alergând şi urlând mai tare, însă mamele nu le acordau nici cea mai mică atenție, în felul în care sunt mamele capabile să facă un asemenea lucru, Jen stând acolo, cu fața cadaverică şi disperată, nenorocitul de păr într-o vraişte totală, iar Cățeaua-de-Noapte radiind o lumină aparte, de parcă propria persoană absorbise până la ultima

îngrijorările lor ca pe nişte substanţe nutritive şi folosise toate acele temeri pentru a deveni mai puternică, cu mintea mai limpede, mai convinsă de ţelul ei, căci nu mai era cu adevărat nicio cale de întoarcere odată ce ajunsese în punctul acesta.

Uite ce e, nu trebuie să-ţi revii din nimic, i-a spus Cățeaua-de-Noapte lui Jen, apucând-o uşor de umăr ca pentru a-şi susţine cuvintele.

A privit-o drept în ochi.

Dă-le naibii de plante şi dă-i naibii de bani, a continuat ea, iar după aceea a dat frâu liber unei diatribe împotriva schemelor piramidale, pentru că ea tocmai ascultase un întreg podcast despre lucrurile astea şi i-a explicat lui Jen cum sunt vânate femeile care se simt lipsite de control, care sunt într-un blocaj şi stau acasă şi sunt fraierite de promisiunile autonomiei financiare, şi că nu trebuia să se simtă ruşinată. Că putea să iasă din toată chestia asta şi că avea s-o ajute să iasă. Că ar fi trebuit să-i mărturisească soţului, să-şi ceară scuze, dar şi să-l asigure că avea să îndrepte lucrurile. (Fără lacrimi, i-a trasat Cățeaua-de-Noapte directivă. Eşti dată dracului de puternică.) Că aveau să le scoată din toată chestia şi pe celelalte fete, aşa cum se referea Jen la ele. Că ea îşi frământase creierii în privinţa condiţiei femeii şi a condiţiei mamei, în privinţa ei înseşi şi, de fapt, a tuturor celor ca ele şi că era timpul.

Timpul pentru ce? a întrebat Jen, mişcată de strădaniile Cățelei-de-Noapte, însă în continuare vizibil epuizată, ochii ei, pielea ei, felul în care gura i se strângea la colţuri.

Fii atentă, a spus Cățeaua-de-Noapte. Tu ai lucrat în PR, aşa-i?

Acum un milion de ani, a zis Jen.

Am nevoie de un agent de presă, a spus Cățeaua-de-Noapte. Şi o să te plătesc, cel puţin de la un punct încolo.

Ce naiba? a spus Jen râzând uşor, iar copiii au năvălit spre ele, mamele lor răvăşite care stăteau în sala păsărilor.

Cățeaua-de-Noapte a fost de data asta cea care şi-a petrecut brațul pe după cel al lui Jen.

Hai să facem câțiva paşi. Hai să vorbim puțin, a spus ea. Noi două avem atât de multe de făcut.

Mai târziu, acasă, avea să deschidă Incursiunea pentru a citi:

Vreau ca cititorii să ştie: niciodată până acum, în istoria femeilor – magice sau altfel –, ele nu au fost mai puternice, mai conectate la forțe universale profunde, mai capabile să invoce, prin orice mijloace, ceea ce este esențial pentru evoluția şi împlinirea lor.

* * *

Mai întâi, citeşte această carte. Acum, uite: Acesta e felul în care alerg. Acesta e felul în care-mi fac apariția noaptea. Acestea sunt pieile mele. Aici sunt nişte accesorii de recuzită. Aici ideile şi visurile mele. Vezi dansul acesta? Gestul acesta? Animalul acesta? Vraja aceasta? Învață-le pe toate. Bun. Dă-ți hainele jos. Aleargă. Năpusteşte-te. Rostogoleşte-te în noroiul acesta. Găseşte-ți calea adulmecând. Aici, un şoarece. Aici, o bucată de gumă mestecată, bună de lins. Lipăie din băltoacă, apoi sari în cursul de apă. Urmează-l până la aleea întunecoasă. Ghemuieşte-te. Mârâie. Mergi în pas egal. Opreşte-te. Aici e prada. Aici e puterea ta. Aici, cum să omori un animal. Nu tresări. Nu da înapoi. Uită-te mai atent, uită-te la acest lucru, miezul violenței, miezul nevoii. Meditează. Dormi sau nu dormi. Aici, cum să-ți faci părul să crească, iar aici cum să te lepezi de el. Ascultă. Mai multă vreme. Rămâi neclintită, apoi pune-te în mişcare. Cercetează-ți dinții.

Îngrijeşte-ți firele moi de păr. Cere mai mult şi fă mai puțin. Spune, nu ruga. Schelălăie, schelălăie, schelălăie la lună.

Wanda White spune că misterele universului se revelează în mundan, în trup, în ziua prezentă, în ierburi şi în cer. Uită de civilizație. Este doar femeie şi natură, chiar propria ei natură.

Doamne, a murmurat atunci Jen, în lumina lunii, cu chipul bălțat de noroi. Oh, doamne, tu! Tu eşti.

* * *

Poate că, sincer vorbind, Cățeaua-de-Noapte chiar îşi dorea ca soțul ei să-i descopere secretul. Poate că, din moment ce deja o recrutase pe Jen în slujba artei sale, a proiectului, a planului ei, simțea acum că e chiar şi mai nepotrivit să acționeze fără ştirea soțului – soțul ei, care-i arătase primul doamnele japoneze făcând pipi pe caracatiță şi alte asemenea delicii – şi oare nu cumva avea el să se minuneze de soția lui, mai curând decât s-o găsească respingătoare, dacă i-ar fi dezvăluit adevărata ei natură? În plus, Cățeaua-de-Noapte – proiectul Cățeaua-de-Noapte – era din ce în ce mai aproape de o inaugurare în public şi i se părea absolut normal ca tot mai mulți oameni să cunoască acest personaj. Şi oare nu se dovedise soțul în trecut, chiar şi în cazul celor mai stranii proiecte, cel mai mare susținător al ei? Dincolo de furia ei din ultimele luni şi în ciuda nenumăratelor feluri în care l-ar fi putut acuza în sinea sa, nu era oare posibil ca el să fie de fapt un aliat, poate chiar cel mai înfocat suporter? Cu siguranță, cu gânduri de felul acesta îşi muncea creierii Cățeaua-de-Noapte în timp ce dezvolta performance-ul, pe măsură ce o citea pe Wanda White şi se pregătea să se dezvăluie pe sine într-un fel sau altul.

Într-o seară obişnuită de sâmbătă, fără să fi planificat nimic în avans, Cățeaua-de-Noapte a ieşit să ducă gunoiul la pubelă, însă, cât a stat acolo, o pală de vânt oribilă a purtat către ea mirosul iepuraşului aflat în descompunere pe care-l îngropase cu câteva săptămâni în urmă, căci nu putea cu siguranță fi pisica, căreia îi organizaseră o înhumare în toată puterea cuvântului, la o adâncime de un metru jumătate. Nu, iepuraşul fusese coborât în pământ pentru odihna de veci la o adâncime mică şi, ah, mirosul acela! Atât de dens şi întunecat şi înțepător, aducând cu el mireasma de sânge şi țărână şi rahat şi putrefacție. Evitase mirosul deoarece i se părea irezistibil, iar în noaptea asta, cu soțul la etaj punându-l pe copil la nani, avea cu siguranță măcar puțintel timp la dispoziție să meargă şi să arunce un ochi, aşa-i? Nimic rău n-avea să se întâmple dacă scurma puțin cu degetele de la picioare în solul încă afânat, dedesubtul mărului sălbatic, sub frunzele late ale crinilor de toamnă. Nicio mare scofală dacă îngenunchea în huma jilavă şi-şi îngropa mâinile chiar şi mai în adânc, căutând o bucățică de blană sau de os ori de tendon. Şi era absolut rezonabil să se dezbrace de toate hainele, din moment ce nu voia să le murdărească în aşa hal încât să nu mai poată fi purtate sau ca ele să se impregneze de miasma de mortăciune. Cu siguranță, nu!

Voia doar să... vadă iepuraşul. Să-l miroasă. Poate să-l tăvălească puțin, apoi, bineînțeles, să facă un lung duş fierbinte, cu săpun din abundență şi alte lucruri pe care oamenii le folosesc pentru a-şi păstra domesticitatea.

A scos la iveală din pământ o bucățică de muşchi care stătuse în baițul acela de noroi. Ce simțea acum era damful fermentației? Un iz mineral de țărână şi sânge închegat? Putreziciunea aproape dulceagă a cărnii ca atare? Doar o mică îmbucătură, a stat ea pe gânduri. Nici măcar o gură întreagă, mai mult un ciugulit. Avea să fie aproape ca un fel

de păstramă, s-a convins singură, uscată şi aţoasă. Suculentă. A închis ochii şi a tras aer adânc în piept, ţinând resturile de leş putrezit în mâini.

În clipa aceea, soţul ei era acolo, lângă ea. Fără să spună un cuvânt, în amurg.

Acolo unde presupusese că avea să se iţte panică, se întindea acum o panoramă vastă de un calm sublim. El ştia. Vedea fiinţa care era ea. Ei, se întâmplase ce trebuia să se întâmple, nu-i aşa? Cel mai bine să meargă până la capăt. Fusese pe vremuri fată, apoi femeie, mireasă, rămăsese gravidă, mamă, iar acum avea să fie acest lucru, orice ar fi însemnat asta. O femeie complicată, sălbatică, cu pofte ciudate. Încăpăţânată şi furioasă – totuşi, blândă şi dulce, de asemenea. Era un creator, dar era şi forţa întunecată care bântuia noaptea. Era o parte intenţia unei minţi sclipitoare şi o parte instinct, elan pur.

Salut, a vrut să-i zică. Eu sunt soţia ta. Sunt o femeie. Sunt acest animal. Am devenit toate astea. Sunt nou-venită, dar am, de asemenea, o străveche istorie. Mi-a fost ruşine, dar n-o să mă mai ruşinez de-acum.

Noul tău proiect, a spus el, după care a râs. Chestia asta cu câinele. Expediţiile din miez de noapte. M-am prins.

Da, a zis ea apoi a plonjat într-un hău adânc, un spaţiu deschis şi gol dinăuntrul ei, de unde a privit lung spre cerul întins şi etern.

Încerca să-şi amintească ceva. Acel ceva era la o depărtare imensă. Soţul ei a aşteptat. Întunericul, ca o rană în jurul lor, s-a răsucit cu un trosnet. Deasupra lor, animalele săreau de pe o ramură pe alta, iar frunzele atârnau grele.

Da, a spus ea o clipă mai târziu.

L-a privit pe soţul ei de parcă tocmai îl cunoscuse.

Da, cu câini. Un proiect.

A lăsat rămăşiţele iepuraşului în ţărână şi a mers târându-se până la el, după care s-a ghemuit şi a mârâit şi a lovit cu laba pământul. S-a repezit prin dreapta lui şi a luat-o la goană, alergând în perimetrul peluzei, fiindcă voia să-şi simtă forţa trupului, să simtă aerul răcoros al nopţii pe pielea şi în părul ei. A sărit peste gardul scund şi s-a tăvălit în iarba înaltă a peluzei vecinului, scărpinându-şi până şi ultimul centimetru de piele de pe spate şi şolduri, de pe picioare, înainte de a poposi cu paşi rătăcitori într-un strat de flori sălbatice, ca să facă pipi pe ele.

Era conştientă de soţul ei ca de o pată neagră pe peluza întunecată şi a alergat la el, ţopăind înapoi peste gard dintr-o singură mişcare, elegantă, apoi sărind pe el, aşezându-şi mâinile pe umerii lui şi drăgălindu-i gâtul, cu ţărâna şi mirosul acru şi fiinţa ei de câine, doborându-l la pământ pentru a-l linge pe faţă, pe gât, pe burtă, pentru a-i adulmeca adânc şliţul, apoi a-i prinde între dinţii elasticul de la boxeri şi a trage.

El a râs. A râs şi a râs şi a tot ţinut-o aşa râzând, iar în curând erau amândoi câini şi îndrăgostiţi unul de altul.

Mai târziu, în duş, soţul şi-a aşezat mâinile pe umerii ei zgâriaţi, a privit-o în ochi.

Cea mai bună lucrare a ta, a zis el.

Ceva pe chipul lui arăta îmblânzit şi frânt. Uimire, poate. O persoană pe care el n-o lăsase până atunci la vedere, deşi erau împreună de peste un deceniu. Pe chipul acela ea putea să vadă că o iubea şi că stătea încremenit la picioarele ei, la picioarele a ceea ce făcuse ea. Că nu vrusese niciodată să-i fie năruită cariera. Că îşi dorise întotdeauna ca ea să fie fericită şi să facă artă, iar acum, că era martor la tot ceea ce devenise ea şi la ceea ce era al ei, îşi dădea seama de existenţa ei ca forţă creativă, independentă de el sau de fiul lor, dar şi având-i la cheremul ei. Că soţul avea să facă pentru ea orice îi stătea în putere, pentru că o iubea şi îi era

devotat, pentru că o adora aproape ca un copil, lucruri ce se pierduseră cine ştie pe unde în acel du-te-vino al fiecărei zile, ani şi ani la rând.

* * *

Mamele au venit în grupuri de câte două sau trei. Erau îmbrăcate în hainele rezervate serilor petrecute departe de mâini mici şi lipicioase: o bluză de mătase unduitoare, cea mai scumpă geantă de umăr a lor, câte ceva sexy care aluneca de pe umăr, pantaloni albi-albi. Arătau splendid mamele acestea şi toate degajau un aer destins.

Era sfârşitul unui anotimp, cu o galaxie de cicade în plin avânt vocal, insuflându-i fiecărei mame acea expresie tristă, prelungă, care se pogoară când aerul le atinge călduț brațele, lăsând în urmă o înfrigurare pe piele, când şcolarii cu ținută răvăşită hoinăresc pe trotuare în fiecare miez de amiază, iar greutatea melancolică, puțin tulbure, a tuturor anilor care au trecut se face dintr-odată simțită, acele ce-ar fi fost dacă-uri şi ar fi trebuit să fie aşa-uri, amintirile despre băieții arătoşi care stăteau fără cămaşă lângă lac şi despre un prosop de plajă umed pe care se sprijinea obrazul, soarele alb în înalt, un strugure rece, verde, pocnind dulce în gură. Da, era perioada perfectă, seara perfectă, pentru a simți şi a bea şi a uita.

Au sosit la casa Cățelei-de-Noapte neştiind exact de ce, în afară de faptul că urma să fie vin. Jen era ambasadoarea evenimentului, după cum îşi alesese singură titulatura, expediind în nume propriu invitația online pe care o primiseră toate şi vorbind interminabil despre cât de revoluționar şi avangardist la sânge avea să fie evenimentul. Acestea erau Mămicile Cititoare – până la ultima dintre ele – , echipa remediilor din plante medicinale, femeile care priveau colanții şi uleiurile lor esențiale cu religiozitate. Da,

era posibil ca aproape toate mămicile înfocate din oraş să fi participat, deoarece o mare liotă de femei s-a prezentat în acea seară, spre marea satisfacție a lui Jen. Aceasta stătea lângă arcada şubrezită şi năpădită de caprifoi care ducea în curtea din spate, cu o mapă în mână, purtând un costum din îndepărtatele ei zile de PR, care îi punea în evidență silueta perfectă. Cât de lin aluneca peste formele ei căptuşeala mătăsoasă! Cât de eficientă şi capabilă se simțea înăuntrul croielii lui impecabile!

Bună. Salut. Bine ați venit, le spunea tuturor, în timp ce coloana de mame trecea pe lângă ea. Serviți-vă cu orice vreți de băut, vă rog, le indica cu o nou-descoperită solemnitate, un profesionalism absent din prezentările ei dezlănțuite de plante medicinale, căci aceasta era ocazia ei, a ei şi a Cățelei-de-Noapte, pe care n-avea să o dezamăgească.

Investise mult în acest lucru, o dorință de a construi ceva doar al ei, astfel încât amândouă să se poată bucura de succes şi să prindă aripi.

Jen a acordat o atenție sporită momentului în care au sosit vechile prietene de la masterat ale Cățelei-de-Noapte, mama-lucrătoare şi videografa, pentru că ştia că i-ar fi plăcut Cățelei-de-Noapte ca ele să poată ocupa efectiv cele mai bune locuri.

Toate mamele au fost plăcut impresionate să descopere că muzica se unduia prin glasvandul deschis din spatele casei şi că pe o masă instalată în patioul din spate, acoperită cu o față albă din bumbac şi brodată cu cei mai dulci muguraşi de floare, se aflau sticle la rece de rosé şi pinot grigio, împreună cu mici pahare de plastic aranjate în coloane drepte.

Erau acolo boluri de cristal umplute până sus cu nuci şi batoane întregi de ciocolată cuibărite într-un coş, legume proaspăt tăiate pentru cine s-ar fi simțit atras de ele, ape minerale. Era şi un bol irezistibil cu afine mari, lucioase,

care părea în mod magic a se reaproviziona de la sine, indiferent cât de multe erau mâinile lacome ale mamelor care se înfruptau din el. Într-un alt coş, erau produse de panificație calde încă, toate deliciile bogate în carbohidrați de la care bunele mame se abțineau, încercând să scape de kilogramele acelea postbebeluş, încercând să restituie coapselor supleţea şi să diminueze acei colăcei, dar fie, astă-seară, doar unul.

S-au aşezat toate în curtea din spate, pe trei rânduri de scaune pliante albe, dispuse paralel, cu un loc de trecere lăsat în centru. Ce să mai, aranjamentul aproape că lăsa o impresie matrimonială, cu scaunele şi masa cu aperitive şi mica scenă din lemn amenajată în față. Însă acea scenă micuță n-avea să găzduiască o nuntă: Nu, într-adevăr. Mamele schimbau vorbe între ele pe un ton scăzut, cu mâinile duse la gură:

Uită-te acolo, ce este chestia aia? Nu poate fi.

Dar era, în mijlocul estradei, o bucată groasă de carne roşie, ca pentru friptură, crudă, acoperită cu un clopot de sticlă. Mamele stăteau aşezate şi chicoteau pe înfundate şi beau şi râdeau cu glas mai tare şi vorbeau în şoaptă. Au căutat-o pe Jen din priviri, pentru a se interesa şi a primi anumite detalii despre performance, însă ea nu mai ocupa de-acum locul de lângă poartă şi părea că se dematerializase în amurgul care creştea.

Cât de straniu, au murmurat ele, sorbind vin.

Au lansat teorii despre una sau alta, despre ce se petrecea sau, de fapt, nu se petrecea. Şi nu era nepoliticos că reprezentația încă nu începuse, despre orice ar fi fost vorba?

Cât de straniu – vreau să spun, ştii măcar cine este artista?

Nu pot s-o plasez exact, dar puțin îmi pasă. Cel puțin, avem vin.

Apoi râsete şi suspine, din nou Eu sunt obosită; şi iarăşi: Eu plătesc pe cineva care stă cu copilul pentru asta? Vorbesc serios, ce naiba?

Dar în cele din urmă, un bufnet sincopat s-a strecurat alene prin glasvandul deschis – I hear the drums echoing tonight, cânta bărbatul –, iar starea de spirit s-a schimbat pe de-a întregul, devenind una de supremă relaxare. O mamă a închis ochii şi s-a alăturat interpretului fredonând cu glas stins, iar o alta s-a rezemat prea mult în scaun şi s-a răsturnat cu totul, iar ele au început toate să râdă – hlizindu-se, mai degrabă – în timp ce o ridicau înapoi pe mama cherchelită, spunându-i: Nu-ți face griji şi E seara ta, şi Bineînțeles că te duc eu cu maşina acasă, iar dacă nu, mereu găsim un Uber; Nu-ți face nici cea mai mică problemă; În câte seri nu a ieşit Kevin în oraş şi nici nu s-a mai sinchisit de tine, rămasă acasă cu puştii. I bless the raaaaaaains, au cântat toate în cor, dansând acum în amurgul sclipitor, una dintre mame ținând paharul cu pinot ridicat deasupra capului şi cântând fals, pe când alte două se legănau obraz în obraz, ca doi porumbei.

După ce cântecul s-a terminat, au vorbit şi iar au vorbit şi au tot ținut-o aşa vorbind până când s-a făcut târziu, mai târziu decât îşi propuseseră să stea, iar luna urcase sus pe cer. O pierduseră din vedere până şi pe gazda lor, unde era ea şi de ce nu-şi făcuse încă apariția pentru a le saluta; poate că se afla printre ele chiar în acele clipe, a sugerat una dintre mamele foarte cherchelite.

Poate că tu eşti gazda, a spus ea, bătând aerul cu degetul în fața unei femei, şi nu faci altceva decât să ne duci oarecum de nas!

Deja muzica lăsase de ceva vreme locul unor sunete puternic ritmate şi de o tonalitate joasă, nişte jazz, dar nu jazz, ceva mai întunecat şi mai opac de atât.

Atunci s-a întâmplat să-şi facă apariţia creatura, ceea ce unele ar fi descris drept o chestie semănând cu un câine ori un soi de urs de mici dimensiuni sau un vârcolac? Nu ştiu ce mama mă-sii era.

Se deplasa cu precauţie, cu paşi lenţi, printre spaţiile libere dintre scaune şi niciuna dintre mame nu s-a chircit a dezgust sau s-a tras înapoi aşa cum te-ai fi putut aştepta. Nu, niciuna dintre ele nu a reacţionat aşa cum am putea presupune că ar reacţiona o mamă obişnuită. Mama-lucrătoare şi videografa s-au aplecat şi ele, străduindu-se să vadă chestia aceea în drumul ei către scenă.

Au privit toate. Erau bete şi indecente şi excitate şi impertinente, dar, de asemenea, au păstrat toate tăcerea – cuprinse de veneraţie, chiar. Erau poate cele mai cuminţi mame din toată viaţa lor.

Regină, a murmurat una dintre mame, în timp ce jivina trecea la pas pe lângă ea.

O altă mamă, mişcată până în adâncul sufletului, a căzut în genunchi, după care a pornit-o în patru labe în spatele animalului. Încă una. Încă una. Câteva dintre mamele mai firave s-au înfricoşat şi s-au simţit dintr-odată vulnerabile, le-a fost teamă că-şi făcuseră vaccinul antirabic cu prea multă vreme în urmă şi au trebuit să plece.

Să fie sănătoase, au spus celelalte mame.

Acesta e un soi de cult, a zis una dintre ele, iar alta a replicat: Tocmai ce-am ascultat un podcast despre chestii de-astea. Iar alta: Sunt atât de beată, oh, doamne!

Şi totuşi au rămas în continuare.

Cele care au rămas... au rămas pentru că au înţeles, înţelegeau mişcările Căţelei-de-Noapte, părul care-i flutura pe şira spinării, dinţii dezveliţi în lumina lunii, fiecare mişcare plăsmuită din putere şi întunecime şi mânie şi supravieţuire.

Această mamă, acest câine, o să vă dea cu totul peste cap, iar ele ştiau asta şi le plăcea la nebunie.

O mamă şi-a lăsat capul pe spate şi a schelălăit la lună. Alta s-a încolăcit lângă o buturugă putrezită şi a adormit. Celelalte şi-au sfâşiat veşmintele de pe corp, iar în torentul răcoros al luminii lunii au privit cum câinele, această Cățea-de-Noapte, s-a urcat pe furiş pe scena din lemn. Un reflector care strălucea cu putere încă de când sosiseră lumina estrada, coborând de la o fereastră de la etaj, iar creatura a mârâit şi a muşcat aerul. A împins clopotul de sticlă, făcându-l țăndări, după care a devorat lihnită fleica lăsată acolo pentru ea. I-a luat destul de mult timp s-o mănânce, dar ele au rămas toate aşezate răbdător, transfigurate, şi au privit şi nu s-au oprit din privit.

Tăcere. Cățeaua-de-Noapte şi-a întors privirea spre mame, cu toată fața împroşcată de sânge, obrajii şi bărbia, iar ochii ei aprinşi de ce flacără? A nebuniei? A puterii? A cunoaşterii extatice? A feminității sălbatice?

O mamă a scos un țipăt şi a rupt vraja, apoi altei mame i-a ieşit pe gură un mic scâncet şi totul a luat sfârşit: oricare va fi fost echilibrul atins, acum totul era îngrozitor de descentrat. Cu un salt, animalul s-a repezit de pe scenă în mijlocul gloatei de mame bete şi dezbrăcate, iar ele au țipat şi au luat-o la fugă din curtea din spate, în beznă, către maşinile aliniate pe marginile străzii. Numai mama-lucrătoare şi videografa au rămas pe locurile lor, fără să poată scoate un cuvânt, ca trăsnite de uluială, tot acel dramatism pur – un act artistic magnific – făcându-le să plângă potolit şi să-şi țină una alteia mâinile delicate.

Hainele mele! a zis o mamă.

Cheile mele! s-a lamentat o alta.

Futu-i! i-a ieşit pe gură unei a treia.

Cățeaua-de-Noapte le-a fugărit pe fiecare dintre ele, până la ultima – până când s-au făcut nevăzute, s-au evaporat

pentru a prinde în masă Uberuri şi a încerca să-şi facă uitată nuditatea cu bancuri –, apoi a înşfăcat în fălci o brioşă de pe masa frumos îngrijită, a devorat-o şi a dispărut în hăţişul înalt al curţii din spate a vecinului pentru a găsi o mică inimă care bate şi a o face să se oprească.

* * *

Când s-a născut fiul Cățelei-de-Noapte, ceea ce a luat-o prin surprindere cel mai mult a fost că nu l-a recunoscut. Se gândise că băiatul avea să arate cu siguranță precum cineva a cărui înfățişare o ştia pe dinafară, dar el avea o față roşie furioasă şi un nas turtit şi o gură ca a unui moş. Îi luaseră câțiva ani de creştere ca el să devină fiul ei, cel pe care-l ştia acum. Când îl privea acum, se gândea deseori: Ah, iată-te. Da, pe tine te recunosc, fiindcă el semăna cu ea şi, de asemenea, cu soțul ei, însă, pe de altă parte, în anumite momente, era leit tatăl ei, apoi, leit socrul ei.

Într-adevăr, în cele mai profunde momente, nu se putea distinge pe sine de fiul ei, care făcea atât de evident parte din ea, fizic vorbind, încât nu putea alunga vertijul care uneori o copleşea, acel sentiment de identitate în tandem.

Şi-a imaginat că era posibil ca într-o zi să fie chemată să-şi îngrijească părinții, a căror sănătate, încă de fier la vârsta septuagenară, avea cu siguranță să se deterioreze la un moment dat. Şi-i închipuia locuind în camera de oaspeți şi făcându-şi în fiecare dimineață apariția, cu trup sfrijit şi păr ciufulit, încă adormiți, pentru a se aşeza la masă ca să ia micul-dejun lângă fiul ei, cu clătite şi vitamine. Aveau să tragă câte un pui de somn, ca nou-născuții, în timpul dimineții şi după-amiezii. Poate, aproape de sfârşit, avea să fie nevoită să-i îmbăieze şi să-i schimbe. Şi, deşi avea să fie cu siguranță o povară, părea că în inima ei se deschisese un loc unde sălăşluia o mare iubire, privind asemenea sarcini

viitoare cu recunoştinţă şi veneraţie, făcute mai degrabă de bunăvoie decât din inerţie. Să-i spele şi să-i limpezească spatele mamei cu o bucată de pânză călduţă. Să-i săpunească părul rar tatălui. Avea să fie o onoare să aibă grijă de ei, de vreme ce făceau parte din ea.

Asta trebuie să însemne a fi animal, să-l priveşti pe un altul şi să spui: Eu sunt atât de mult acest celălalt lucru, încât facem parte unul din celălalt. Iată aici pielea mea. Iat-o aici pe a ta. Sub lună, ne adunăm grămadă înăuntrul peşterii calde, devenind o singură făptură pentru a ne încălzi mai bine. Respirăm împreună şi visăm împreună. Astfel au stat lucrurile întotdeauna şi astfel vor continua să stea. Ne ţinem unul pe celălalt în viaţă datorită filiaţiei neîntrerupte a faptului de a fi împreună.

* * *

Wanda White nu este o persoană. Wanda White este un loc în care o persoană ajunge în cele din urmă.

Căţeaua-de-Noapte, această mamă, stă în spatele cortinei grele de catifea, în întuneric, adulmecându-şi propriul miros de mosc şi trandafiri. Da, ea este aici, în faţa Wandei White, într-o stare de extaz anticipator, chiar înainte de momentul înălţării către orice există dincolo de acea beznă şi acea scenă – invincibilitate sau aer, ceva.

Scârţâitul şi tragerea cortinei. Un întuneric, apoi o lumină slabă. Simte în nări mirosul fiecărei persoane din încăpere.

Acolo, pe o scenă, în întuneric. O blană deasă i se zbârleşte pe spate în jos. Îşi întoarce ochii închişi către tavan şi trage adânc aer în piept. Firele de păr de pe faţă i se mişcă delicat, stârnite de o pală de vânt nevăzută.

Iat-o stând aici, dezgolită. Părul îi atârnă în ochi şi peste faţă. Palmele deschise sunt îndreptate către public.

Începe acest performance aşa cum a început fiecare performance, deschizând spaţiul dinăuntrul pieptului ei, după care deschizându-şi gura, deschizând un unic canal perfect între inimă şi voce şi eliberând un schelălăit înalt, prelung, care răzbate ca un ecou în sală.

Cineva icneşte în timp ce luminile cresc infinitesimal. Ea deschide ochii, dar nu vede pe nimeni. Cade în mâini la pământ, după care parcurge scena în salturi. Se întoarce spre public pentru a scoate un mârâit. Cineva râde. Altcineva îşi înăbuşă un ţipăt.

Tempoul muzicii începe să crească pe fundal, ca şi cum se aude dintr-un vis de mult uitat al copilăriei sau dintr-un coşmar. Viorile urcă. Trompetele anunţă începutul a ceva, deşi exact a ce publicul încă nu poate fi sigur. Un timpan bubuie, ba-bum, ba-bum, ba-bum. Pe o scenă undeva la mare depărtare, o soprană îşi apasă palmele pe piept şi deschide gura pentru a da glas unei lungi curgeri de note, sinuoasă şi jubilativă, plină de amărăciune, plină de iubire. Cântă în germană sau o limbă care seamănă cu germana, e dificil de spus, ce sunt aceste cuvinte pe care le rosteşte? Publicul şi-o imaginează pe femeie cântând, cu pieptul care-i tresaltă, pletele împletite. Şi-o imaginează, atât de bizar, pe o peluză aflată în întuneric, răsfirându-şi cântecul în noapte. E desculţă, iar iarba zveltă îi brodează degetele de la picioare. Cântă dedesubtul unui copac cu ramuri vajnice pe care nişte găini cotcodăcesc. E îmbrăcată cu o rochie simplă din bumbac, cum se poartă la ţară. Absolut fiecare persoană o vede pe această femeie, aceeaşi femeie, cu ochii minţii şi absolut fiecare persoană se întreabă cine este ea, ce semnificaţie are cântecul ei, se minunează de orătăniile din frunziş. Acesta e doar primul dintre numeroasele trucuri ale performance-ului Căţelei-de-Noapte.

Căţeaua-de-Noapte se plimbă în sus şi în jos pe scenă, muzica se aude mai tare în fundal, publicul e cuprins de o

stare de nelinişte. Dar, bineînţeles, ceea ce-i face să fie din cale-afară de agitaţi este însăşi artista. Ea este cea pe care au venit s-o vadă. Ea este motivul pentru care au renunţat la dolarii lor câştigaţi cu trudă, pentru a fi martori la o asemenea punere în scenă, deoarece, ei bine, ce este aceasta, mai exact? Este ceea ce văd adevărat? Sau e totul o înşelătorie? Şi, mai precis, care e miza? Cu siguranţă, femeia din faţa lor există, dar cum rămâne cu părul ei? Ţi-ai putea imagina, evident, că părul din creştet este chiar al ei, dar ce se întâmplă cu părul de pe spate? De pe braţe? De pe picioare?

Lucrul cel mai tulburător este felul în care Căţeaua-de-Noapte se mişcă, în patru labe, cu flexibilitate de animal. Este genul de lucru pe care nu l-au văzut vreodată altundeva decât în filmele horror sau, dacă nu sunt amatori de horror, în cele mai îndepărtate coşmaruri ale lor. Cum face o persoană să se mişte în felul în care se mişcă această femeie? Cu siguranţă, are o pregătire în domeniul dansului sau în vreo practică modernă de mişcare, nu? Cu siguranţă, trebuie să fi exersat ore în şir pentru a reuşi să execute mişcările exact aşa cum trebuie, acest ritm carnal, aceste porniri instinctuale, felul în care se apropie în salturi rapide de public, apoi se întoarce cu graţie şi o zbugheşte înapoi spre umbrele din fundal, nu-i aşa?

După reprezentaţie, publicul se adună în jurul uşilor teatrului, unii dintre ei susţinând că iepuraşii care au sosit pe scenă la puţin timp după ce a început muzica trebuie să fi ţopăit din umbrele ca de cerneală ale culiselor, păşind precaut în lumină pentru a se uita fix şi a zvâcni uşor dintr-o parte în alta. Cu toţii sunt de acord că trebuie să fi fost fără îndoială vreun soi de vrajă, că trebuie să existe o explicaţie raţională în spatele iepuraşilor, din moment ce niciunul dintre ei nu este încă pregătit să recunoască ceea ce, în adâncul lor, simt a fi un mare adevăr: că iepuraşii

sosiseră pe scenă, iar asta nu în vreun fel banal. Chiar şi mai înspăimântător este ceea ce publicul va cântări mai târziu, cu toţii aşezaţi în patul lor, înainte de culcare: dar de unde veniseră animalele? Asta este ceea ce le dă atâtea bătăi de cap. Erau ele creaturi în carne şi oase, de felul celor pe care le-ai putea întâlni cu ocazia unei drumeţii sigure şi relaxante prin pădure? Şi există acum nişte iepuraşi care lipsesc de undeva dintr-o pădure, iepuraşi care ronţăiau pur şi simplu flori, apoi, la un pocnet din degete, s-au dematerializat şi s-au reîntrupat acolo pe scenă? Iar dacă fuseseră transportaţi dintr-un loc anume, atunci ce erau ei? Din ce substanţă erau făcuţi? Şi cine îi făcuse? Aceste întrebări i-au adus pe absolut toţii membrii publicului într-o stare deplorabilă, dar au căzut încetul cu încetul într-un somn agitat, în care s-au scăldat toată noaptea.

Da, iepuraşii reprezentau incidentul incitant al performance-ului Căţelei-de-Noapte. Toate recenziile conveniseră în principiu asupra acestui aspect, deşi niciuna nu menţionase soprana desculţă de sub copac, viziunea colectivă, am putea-o numi, de care întreaga audienţă avusese parte. Era considerat un detaliu-surpriză, ceva ce publicul trebuia să experimenteze la faţa locului.

Aşadar, iepuraşii sosesc pe scenă, întâi unul singur, apoi câţiva, după care o duzină. Unii se ascund speriaţi în preajma fundalului care imită pădurea. Alţii ameninţă să sară direct în public, atât de aproape se află de marginea scenei. Între timp, Căţeaua-de-Noapte aşteaptă, la fel de neclintită precum întunericul ce-o înconjoară. Îi poţi vedea fiecare muşchi tresăltând, poţi vedea încordarea ce-o animă, poţi vedea aşteptarea sculptată pe trup.

Mici grămezi de oase, sclipind aurit, sunt presărate ici şi colo pe scena cufundată în beznă. Căţeaua-de-Noapte stă în mijloc şi îşi ridică mâinile desfăcute în lateral. Încet, pe măsură ce muzica amuţeşte şi o notă joasă, surdă,

cutremură ritmic teatrul, ea ridică palmele ca şi cum ar dirija cea mai lentă şi mai tăcută orchestră imaginată vreodată. Pe măsură ce mâinile ei plutesc în sus, mai sus, tot mai sus, grămezile de oase prind a se undui şi a sticli în lumină, iar platoul aurit tremură în raza reflectoarelor, aruncând înapoi un milion de luciri sclipitoare. Înfricoşaţi, iepurii ies ţopăind de pe scenă, în timp ce oasele se ridică de la pământ de parcă ar fi legate de fire nevăzute, de parcă ar fi un fel de marionete-zombi de pe tărâmul celălalt, deşi publicul nu poate vedea nicio sfoară sau altă scamatorie, indiferent de cât de mult se încăpăţânează să mijească ochii, indiferent de cât de temeinic cercetează scena. Oasele se aranjează în forma unor animale mici, deşi nu dintre cele cunoscute. Cel de aici, un fel de coiot cu oase ale urechilor lungi, amintind de iepurii de prerie. Un altul, ceva ce pare a fi o căprioară, dar cu un cap minuscul ca de pisică. Un al treilea, cu picioarele din spate de iepure şi o pereche dintre cele mai miniaturale coarne, care sub nicio formă nu s-ar putea găsi în natură. Totuşi oasele de animale nu sunt lipsite de un aer natural, va relata publicul. Ba chiar logic. Ele au sens în cadrul lumii Căţelei-de-Noapte, mişcările lor mărunte, delicate, capetele care le zvâcnesc înainte şi înapoi, paşii mici pe care-i fac cu prudenţă, felul în care se prăbuşesc pe podeaua neagră, apoi îşi reiau forma, reasamblându-se ca prin mijlocirea puterii unui zeu.

Acesta este momentul în care Căţeaua-de-Noapte şi oasele de animale se angajează într-o stranie coregrafie – „o vânătoare fermecată”, o numesc criticii –, când Căţeaua-de-Noapte se mişcă mai întâi în sincron cu ele, apoi vânând scheletele dorate, toate acestea pe fundalul bătăilor ritmice ale muzicii lugubre, în cheie joasă. Membrii publicului vor povesti că ar fi putut privi această reprezentaţie la nesfârşit, într-atât de subjugaţi erau de mişcările animaliere ale femeii şi ale oaselor – care păreau a pluti dezinvolt pe deasupra

scenei, fără niciun ajutor din afară, cum a făcut asta? —, într-atât de uluiți erau de spectacol, atât de uimiți de ceea ce vedeau, incapabili de separa realitatea de artificiu.

Însă, în acea noapte, au aşteptat cu toții ceea ce avea să urmeze, fiindcă bineînțeles că auziseră ce avea să se întâmple din acel moment încolo. Se scrisese deja mult despre spectacol, se relatase, fusese analizat savant şi disecat şi condamnat şi privit din fiecare unghi posibil de către autori şi critici şi activişti ai drepturilor animalelor şi de către publicul larg. Şi, deşi era întrucâtva nedrept să limitezi doar la masacrarea în timp real a iepuraşilor pe scenă tot ceea ce făcea Cățeaua-de-Noapte, este adevărat că acesta era motivul pentru care devenise renumită, deşi ar trebui amintit faptul că existau nenumărate alte aspecte ale performance-ului cu mult mai interesante şi speciale.

Aşadar, după ce dansul cu oasele ia sfârşit, ea începe să ia urma iepuraşilor, pitiți acum la adăpostul umbrelor, o vânătoare straniu de plăcută, îmbătătoare, chiar şi momentul în care se repede şi apucă una dintre făpturi în dinți, scuturând-o şi iar scuturând-o, până ce atârnă fără suflare în gura ei. Sala de teatru e de-acum tăcută, o tăcere mormântală, iar ea depune animalul care nu mai mişcă pe scenă, după care priveşte înspre public. Scoate un mârâit amenințător, iar printre rânduri se cuibăreşte neliniştea. Pare că acum le-a luat lor urma. Câțiva dintre oamenii din spate se ridică uşurel şi dispar pe nesimțite din încăpere. O clipă de nemişcare, apoi tot iadul se dezlănțuie, odată cu Cățeaua-de-Noapte care face un salt de pe scenă şi cu membrii publicului care se năpustesc din scaunele lor urlând şi fugind care-ncotro.

Unii dintre membrii publicului vor relata că acela a fost momentul în care au fost fugăriți până într-o inexplicabilă zonă împădurită, atât de înțesată de frunze şi de plante agățătoare, încât era dificil să pricepi dacă acele împrejurimi

fuseseră construite de artistă sau, de fapt, reprezentau o anomalie spațio-temporală care luase naştere doar pentru reprezentație, pentru a dispărea cu totul când seara lua sfârşit. În timpul evenimentului misterios, aşa cum a ajuns să fie cunoscut, oamenii descopereau în drumul lor o vizuină de Mame-Vârcolac, care îi primeau înăuntru şi le ofereau supă delicioasă. Alții vor relata că, în timpul evenimentului misterios, întâlneau splendide femei-pasăre, cu aripile acoperite de pene extravagante, care îi învățau să zboare, iar în felul acesta reuşeau să şi părăsească teatrul. Mai existau şi unii care vorbeau despre femei care apăreau şi dispăreau după bunul lor plac în timpul evenimentului misterios, apariții asemănătoare unor zeițe care stârneau privitorilor cel mai adânc sentiment de bunăvoință şi unitate, până în punctul în care izbucneau în plâns în prezența acestora şi cădeau la picioarele lor.

Mania colectivă şi pretinsele halucinații experimentate frecvent cu ocazia spectacolului au fost studiate pe larg de psihiatri, care au tras concluzia că trebuie să fi existat o intoxicare la scară largă – în definitiv, fiecărui membru din public îi era înmânată în momentul intrării în teatru o cutiuță cu pilule, pe a cărei etichetă scria Schelălăit, împreună cu un pahar din hârtie cu apă, persoana fiind puternic încurajată să le înghită cât mai repede cu putință, în aşa fel încât să provoace percepția şi starea de bine, pe lângă avantajul de a experimenta cele mai imersive efecte ale performance-ului. Sau poate că stupefiantele fuseseră administrate pe ascuns, pompate prin gurile de ventilație prin intermediul sistemelor de încălzire şi răcire ale fiecărei săli de spectacol. Cine putea spune cu adevărat? Dacă nu intoxicat, atunci publicul trebuie să fi fost hipnotizat – au emis psihiatrii o teorie – şi condus într-o lume imaginară de către artistă, deşi Cățeaua-de-Noapte a declarat că nu urmase cursuri de hipnoză, nici nu era o practicantă

licențiată. Dacă fuseseră hipnotizați, a spus ea, lucrul acesta se întâmplase neintenționat şi era o mărturie a puterii de fascinație exercitate de artă ca atare.

„Efectul stupefiant al spectacolul nu face decât să sublinieze măiestria artistică a Cățelei-de-Noapte", a avansat Jen într-o declarație oficială dată publicității pentru a contracara scepticii şi detractorii, pentru a le răspunde celor care aveau să spună despre spectacol că nu era nimic altceva decât „scălâmbăială de stânga pentru cei prăjiți de droguri", fără a fi „artă adevărată", nici „artă serioasă", ci mai degrabă un „minispectacol banal", menit să provoace şi să lase cu gura căscată masele. „Efectele experimentate de public la sfârşitul spectacolului reprezintă încununarea a peste două decenii de practică artistică riguroasă. Experiențele uneori extreme pe care unii dintre membrii audienței le au în timpul spectacolului Cățelei-de-Noapte nu fac decât să sublinieze nivelul intens la care această artistă lucrează şi capacitățile transformative ale artei."

Iar ca răspuns adresat celor care numeau spectacolul „inutil de brutal", „cea mai urâtă expresie a artei performative" şi „o abominație care evocă cel mai josnic element al umanității şi îl afişează pentru ca toți să-l putem vedea", Cățeaua-de-Noapte în persoană a explicat cum munca ei îşi propunea să scoată în evidență brutalitatea maternității, felul în care primul act al unui copil este unul de violență împotriva femeii care i-a dat ființă. Cu toate acestea, mama îşi iubeşte copilul cu cea mai puternică dragoste existentă în acest univers.

E ceva ce vine din noi, avea ea să explice în timpul interviurilor. Îşi croieşte drum afară din noi, sfâşiind carnea, literalmente sfârtecându-ne în două, într-un val de durere imensă şi sânge şi rahat şi pipi, care mătură totul în calea lui. Dacă nu vine pe lume în acest fel, atunci este tăiat din carnea noastră cu un cuțit. Copilul e îndepărtat, iar

organele noastre, la rândul lor, sunt scoase afară din corp, înainte de a fi cusute înapoi. Este poate cea mai violentă experiență de care un om poate avea parte, în afară de moartea însăşi. Iar acest performance îşi propune să sublinieze brutalitatea şi forța şi caracterul întunecat al maternității, fiindcă maternitatea modernă a fost amputată şi salubrizată. Noi suntem, la bază, animale, iar a ne nega fie natura animală, fie demnitatea de om este o crimă împotriva existenței. Experiența de a fi femeie şi de a fi mamă sunt poate printre cele mai puternice forțe din societatea umană, pe care fireşte că bărbații s-au grăbit să le înăbuşe, temându-se pe bună dreptate de asemenea forțe.

Cei mai devotați fani ai Cățelei-de-Noapte poartă insigne cu întrebarea TU UNDE TE PLIMBI NOAPTEA? şi cu imaginea unui câine feroce, cu gura deschisă, pe punctul de a ataca. Insignele şi celelalte produse puse în vânzare i se datorează lui Jen, care s-a dovedit a fi un geniu al PR-ului, organizând cele mai fistichii campanii, cu iepuri apărând în locuri inedite şi cu priză la presă, campanii-blitz misterioase pe social-media, un „mister" abil plănuit şi rafinat executat servindu-i pe post de încununare a realizărilor profesionale. Vânzările Incursiunii în lumea femeilor magice, ale cărei exemplare nu mai erau de găsit pe piață într-o vreme, bat toate recordurile, deşi nimeni, nici măcar o singură persoană, nu poate da de Wanda White. În momentul în care reporterii se interesează de asta, Universitatea din Sacramento se dovedeşte a fi o instituție cu o scurtă existență, fiind în prezent desființată, iar White însăşi o persona care există doar ca profil online în cadrul unei facultăți defuncte.

Acei puțini membri ai publicului spectator care reuşesc să nu se panicheze şi să fugă, persoane stăpânite de o dispoziție cu adevărat stoică şi imperturbabilă – o cumpănire inginerească, s-ar putea spune –, oamenii aceştia

se pot bucura de ceea ce reprezintă adevăratul final al spectacolului, Cățeaua-de-Noapte acolo pe scenă, cu un băiețel – fiul ei –, căruia îi aduce în dar corpul flasc al iepurașului, pentru ca el să-l adulmece, apoi să-l mângâie. În timp ce cortina se lasă lent, aceasta este priveliștea la care acei puțini oameni curajoși sunt martori: o femeie sălbatică și odrasla ei care ține trupul – cald încă – al unui iepure în mâini. Vor relata că duoul emană o frumusețe cum n-au mai văzut înainte, în ciuda protestelor unora că expunerea unui copil la o asemenea experiență este un abuz.

Nu, răspundeau cei care văzuseră cu ochii lor.

Acolo, în fața lor, se afla o femeie care știa acum că viața prinde formă prin intermediul misterului și al metaforei, fără explicații, o femeie care se îngrijea de copilul din fața ei, o persoană pe care o plămădise prin cea mai puternică vrajă pe care-o știa, stând chiar acolo, în lumina orbitoare a reflectorului, ca și când nu era un miracol, ca și când n-ar fi fost cel mai imposibil lucru din întreaga lume.

Mulțumiri

Mulțumesc agentei mele, Monika Wood, pentru călăuzirea ta fermă, la fel ca și lui Margo Shickmanter, pentru splendida ta îndrumare editorială. Mulțumesc întregii echipe de la Doubleday – Tricia Cave, Lauren Weber, Lorraine Hyland, Victoria Pearson, Maria Carella și Emily Mahon – pentru toată grija și munca pe care ați investit-o în această carte. Mulțumesc prietenilor și cititorilor mei inteligenți și generoși, în special lui Sarah Shrader, Kerry Howley, Nina Lohman, Alisha Jeddeloh, Jenny Colville, Helen Rubinstein, Sarah Viren, Ariel Lewiton, Kristen Radtke, Zaina Arafat, Lauren Haldeman și Ingrid Yoder. Mulțumesc instituției Iowa Arts Council pentru sprijinul lor financiar și

profesional. Mulțumesc lui Jami Attenberg pentru #1000wordsofsummer, modul prin care această carte a fost aleasă. Mulțumesc lui Lee Running, pentru geniul artistic şi inspirația pentru această carte. Mulțumesc lui Melanie Bishop, al cărei mentorat este motivul pentru care sunt scriitoare. Mulțumesc lui Mark Polanzak, pentru că mi-ai fost camarad şi colaborator decenii întregi. Mulțumesc lui Paula şi Tom Michel, pentru toate dățile în care ați avut grijă de copil. Mulțumesc lui Linda şi Wayne Yoder, pentru că m-ați încurajat să-mi urmez propria cale. Mulțumesc lui Seth, pentru că eşti cel mai mare fan al meu, chiar şi în zilele mele cele mai proaste. Şi mulțumesc dragului meu cel mai drag, Coco, cel care m-a transformat. Te iubesc.